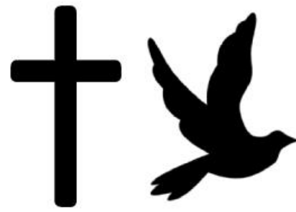

Az evangéliumok és az apostolok cselekedetei

Tartalomjegyzék

Máté

1. FEJEZET

1 Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzedékének könyve.
2 Ábrahám nemzette Izsákot; Izsák pedig nemzette Jákóbot; Jákób pedig nemzé Júdást és testvéreit;
3 Júdás nemzette Pharest és Zárát, Thámárból; és Phares nemzette Esromot; Esrom pedig nemzette Arámot;
4 Arám nemzette Aminádábot; és Aminadab nemzette Naassont; és Naasson nemzette Lazacot;
5 Lazac nemzette Boózt, Rákábból; és Booz nemzette Obedet Ruthtól; és Obed nemzette Isait;
6 Isai pedig nemzé Dávid királyt; Dávid király pedig nemzé Salamont attól, aki Uriás felesége volt.
7 Salamon nemzette Roboámot; és Roboám nemzé Abiát; és Abia nemzette Asát;
8 Asa pedig nemzé Jósáfátot; Jósafát pedig nemzé Jórámot; Jórám pedig nemzette Oziást;
9 Óziás pedig nemzé Joátámot; és Joátám nemzette Akházt; és Akház nemzé Ezékiást;
10 És Ezékiás nemzé Manasszt; Manasses pedig nemzette Ámont; és Ámon nemzette Jósiást;
11 Jósiás pedig nemzé Jekóniást és testvéreit, körülbelül abban az időben, amikor Babilonba hurcolták őket.
12 Miután pedig Babilonba vitték őket, Jehoniás nemzette Szalathielt; és Salathiel nemzé Zorobábelt;
13 Zorobábel pedig nemzé Abiúdot; Abiúd pedig nemzé Eliákimot; és Eliákim nemzette Azort;
14 Azor pedig nemzette Sádókot; és Sadoc nemzette Áchimot; és Ákhim nemzé Eliúdot;
15 Eliúd pedig nemzé Eleázárt; Eleázár pedig nemzé Mátyát; Mattán pedig nemzette Jákóbot;
16 Jákób pedig nemzé Józsefet, Máriának férjét, akitől született Jézus, akit Krisztusnak neveznek.
17 Az összes nemzedék tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzedék; és Dávidtól a Babilonba való elhurcolásig tizennégy nemzedék. és a Babilonba való elhurcolástól Krisztusig tizennégy nemzedék.
18 Jézus Krisztus születése pedig a következőképpen történt: Amikor anyját, Máriát eljegyezték Józseffel, mielőtt összejöttek volna, a Szentlélek gyermekeként találták.
19 Ekkor József, az ő férje, igazságos ember lévén, és nem akarta őt a nyilvánosság elé állítani, el akarta helyezni őt titokban.
20 De míg ezeken a dolgokon gondolkodott, íme, megjelent neki álmában az Úr angyala, mondván: József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélek.
21 És szül fiat, és nevezd annak nevét JÉZUSS, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.
22 Most mindez megtörtént, hogy beteljesedjék, amit a próféta mondott az Úrtól, mondván:
23 Íme, egy szűz fog szülni, és fiút szül, akit Emmánuelnek neveznek, ami azt jelenti, hogy velünk az Isten.
24 Ekkor József feltámadt álmából, amint az Úr angyala megparancsolta neki, és magához vette feleségét:
25 És nem ismerte meg őt, míg megszülte elsőszülött fiát, és nevezé annak nevét Jézusnak.

2. FEJEZET

1 Amikor pedig Jézus megszületett a júdeai Betlehemben, Heródes király idejében, íme, bölcsek jöttek keletről Jeruzsálembe,
2 Mondván: Hol van a zsidók királya, aki született? mert láttuk csillagát keleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.
3 Amikor Heródes király meghallotta ezeket, megrémült, és vele az egész Jeruzsálem.
4 És amikor egybegyűjtötte a nép összes főpapját és írástudóját, megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie Krisztusnak.
5 És mondának néki: A júdeai Betlehemben, mert így van megírva a próféta:
6 És te Betlehem, Júda földjén, nem vagy a legkisebb Júda fejedelmei között, mert belőled származik a kormányzó, aki uralja népemet, Izráelt.
7 Ekkor Heródes, amikor titokban felhívta a bölcseket, szorgalmasan érdeklődött tőlük, hogy mikor jelenik meg a csillag.
8 Elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: Menjetek el, és keressétek meg a kisgyermeket; és ha megtaláltátok, hirdessétek újra, hogy én is elmenjek és imádjam őt.
9 Amikor meghallották a királyt, elmentek; és íme, a csillag, a melyet keleten láttak, előttük ment, mígnem megérkezett, és megállt ott, ahol a gyermek volt.
10 Amikor meglátták a csillagot, rendkívül nagy örömmel örvendeztek.
11 Mikor pedig bementek a házba, meglátták a kisgyermeket Máriával, az ő anyjával, és leborulva leborultak előtte, és mikor felnyitották kincseiket, ajándékokat mutattak be neki. aranyat, tömjént és mirhát.
12 És miután álmukban figyelmeztette Isten, hogy ne térjenek vissza Heródeshez, más úton indultak el hazájukba.
13 Mikor pedig elmentek, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, mondván: Kelj fel, vedd a kisgyermeket és az ő anyját, és menekülj Egyiptomba, és légy ott, amíg hírt nem adok neked. Heródes megkeresi a kisgyermeket, hogy elpusztítsa.
14 Amikor felkelt, éjszaka magához vette a kisgyermeket és anyját, és elindult Egyiptomba.
15 És ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, mondván: Egyiptomból hívtam ki az én fiamat.
16 Heródes pedig, amikor látta, hogy a bölcsek kigúnyolják, nagyon megharagudott, és elküldte, és megöletett minden gyermeket, aki Betlehemben és annak minden határában volt, kétévestől és az alattitól, az idő, amikor szorgalmasan érdeklődött a bölcsektől.
17 Akkor beteljesedett, amit Jeremy próféta mondott, mondván:
18 Rámában hang hallatszott, siránkozás, sírás és nagy gyász, Ráhel sírva fiai miatt, és nem vigasztalódott, mert nincsenek.
19 Amikor pedig Heródes meghalt, íme, az Úr angyala megjelenik Józsefnek álmában Egyiptomban,
20 Ezt mondván: Kelj fel, vedd a gyermeket és az ő anyját, és menj el Izráel földjére, mert meghaltak, akik a kisgyermek életét keresték.
21 És felkelt, fogta a kisgyermeket és annak anyját, és beméne Izráel földjére.
22 De amikor meghallotta, hogy Arkhelaosz uralkodott Júdeában, atyjának, Heródesnek a szobájában, félt

odamenni, de álmában Isten figyelmeztette őt, és Galilea területére tért.
23 És eljött, és egy Názáret nevű városban lakott, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondanak: Názáretinek fogják nevezni.

3. FEJEZET

1 Azokban a napokban eljött Keresztelő János, és prédikált Júdea pusztájában,
2 És mondván: Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa.
3 Mert ez az, akiről Ésaiás próféta beszélt, mondván: Kiáltó szava a pusztában: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek az ő ösvényeit!
4 Ugyanennek a Jánosnak teveszőr ruhája, és derekán bőröv volt; húsa pedig sáska és vadméz volt.
5 Akkor kiment hozzá Jeruzsálem és egész Júdea, és a Jordán egész környéke,
6 És megkeresztelkedtek tőle a Jordánban, megvallván bűneiket.
7 Amikor azonban látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan eljönnek megkeresztelkedni, így szólt hozzájuk: Ó, viperák nemzedéke, ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljetek az eljövendő harag elől?
8 Teremts tehát megtéréshez illő gyümölcsöket:
9 És ne gondoljátok, hogy azt mondjátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk, mert mondom néktek, hogy Isten képes ezekből a kövekből fiakat támasztani Ábrahámnak.
10 És most a fejsze is a fák gyökerére van helyezve: azért minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek.
11 Én ugyan vízzel keresztellek titeket a megtérésre, de aki utánam jön, erősebb nálam, akinek saruját nem vagyok méltó hordani: ő keresztel meg titeket Szentlélekkel és tűzzel.
12 A kinek legyezője van a kezében, és alaposan megtisztítja padozatát, és begyűjti búzáját a tárolóba; de a pelyvát olthatatlan tűzzel égeti fel.
13 Ekkor eljött Jézus Galileából a Jordánba Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék tőle.
14 János azonban megtiltotta, mondván: Meg kell keresztelkednem tőled, és te jössz hozzám?
15 Jézus pedig felelvén, monda néki: Most engedd meg, hogy így legyen, mert így illik teljesítenünk minden igazságot. Aztán megszenvedte.
16 Jézus pedig, amikor megkeresztelkedett, azonnal felkelt a vízből, és íme, megnyíltak előtte az egek, és látta, hogy az Isten Lelke galambként alászáll, és rávilágít.
17 És íme egy hang hallatszott az égből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.

4. FEJEZET

1 Ekkor a Lélek felvitte Jézust a pusztába, hogy megkísértse az ördög.
2 És amikor negyven nap és negyven éjszaka böjtölt, azután megéhezett.
3 Amikor a kísértő odament hozzá, ezt mondta: Ha Isten Fia vagy, parancsold meg, hogy ezek a kövek legyenek kenyérré.
4 Ő azonban válaszolt, és monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden szóval, amely Isten szájából származik.
5 Az ördög felvitte őt a szent városba, és felállítja a templom ormára,
6 És monda néki: Ha Isten Fia vagy, vesd le magad, mert meg van írva: Ő parancsol az ő angyalainak érted, és a kezükben visznek fel téged, nehogy összetörd a lábad. egy kő ellen.
7 Monda néki Jézus: Ismét meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.
8 Ismét felviszik őt az ördög egy rendkívül magas hegyre, és megmutatja neki a világ minden országát és azok dicsőségét;
9 És monda néki: Mindezeket neked adom, ha leborulsz és imádsz engem.
10 Akkor monda néki Jézus: Menj el, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.
11 Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok jöttek, és szolgáltak neki.
12 Amikor pedig Jézus meghallotta, hogy János börtönbe van vetve, elment Galileába;
13 És elhagyva Názáretet, eljött, és Kapernaumban telepedett le, amely a tenger partján van, Zabulon és Neftálim határában.
14 Hogy beteljesedjék, amit Ésaiás próféta mondott, mondván:
15 Zabulon földje és Neftálim földje a tenger mellett, a Jordánon túl, a pogányok Galileája;
16 A nép, amely a sötétségben ült, nagy világosságot látott; és azoknak, akik a halál vidékén és árnyékában ültek, világosság száll fel.
17 Ettől fogva kezdett Jézus prédikálni és ezt mondani: Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa.
18 Jézus pedig a Galileai-tenger mellett járván, meglátott két testvért, Simont, akit Péternek hívtak, és Andrást, az ő testvérét, amint hálót vetnek a tengerbe, mert halászok voltak.
19 És monda nékik: Kövess engem, és emberhalászokká teszlek benneteket.
20 Azok pedig azonnal otthagyták hálóikat, és követték őt.
21 És onnan továbbmenve, látta a másik két testvért, Jakabot, Zebedeus fiát, és Jánost, az ő testvérét, amint egy hajóban atyjukkal, Zebedeussal a hálóikat javítgatták. és felhívta őket.
22 Azok pedig azonnal otthagyták a hajót és apjukat, és követték őt.
23 Jézus pedig bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, hirdette a királyság evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és minden betegséget a nép között.
24 És híre elterjedt egész Szíriában, és hozzá vittek minden beteget, akiket különféle betegségek és gyötrelmek fogtak el, és ördögöktől megszállottakat, őrülteket és bénultakat. és meggyógyította őket.
25 És népek nagy sokasága követte őt Galileából, Tízvárosból, Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordánon túlról.

5. FEJEZET

1 És látva a sokaságot, felment egy hegyre, és amikor leült, hozzámentek a tanítványai.

2 És kinyitotta száját, és tanította őket, mondván:

3 Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.

4 Boldogok, akik gyászolnak, mert megvigasztaltatnak.

5 Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.

6 Boldogok, akik éhezik és szomjazzák az igazságot, mert jóllaknak.

7 Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

8 Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.

9 Boldogok a békeszeretők, mert Isten fiainak hívják őket.

10 Boldogok, akiket üldöznek az igazságért, mert övék a mennyek országa.

11 Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és üldöznek titeket, és minden rosszat hazudnak ellenetek én érettem.

12 Örüljetek és örvendezzetek, mert nagy a ti jutalmatok a mennyben, mert így üldözték a prófétákat, akik előttetek voltak.

13 Ti vagytok a föld sója; de ha a só elveszti zamatát, mivel sózzák meg? onnantól fogva semmire sem jó, csak arra, hogy kiűzzék, és tapossák az emberek alá.

14 Ti vagytok a világ világossága. Egy dombon álló várost nem lehet elrejteni.

15 Gyertyát sem gyújtanak, és nem véka alá teszik, hanem gyertyatartóra; és világosságot ad mindazoknak, akik a házban vannak.

16 Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

17 Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy eltöröljem a törvényt vagy a prófétákat; nem azért jöttem, hogy megsemmisítsem, hanem hogy betöltsem.

18 Mert bizony mondom néktek, míg el nem múlik az ég és a föld, a törvényből egy jóta vagy egy rovásírás sem múlik el, míg minden be nem teljesedik.

19 Aki tehát egyet is megszeg e legkisebb parancsolatok közül, és így tanítja az embereket, azt a legkisebbnek nevezik a mennyek országában; aki pedig megteszi és tanítja azokat, az nagynak neveztetik a mennyek országában.

20 Mert mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok nem haladja meg az írástudók és farizeusok igazságát, semmi esetre sem mehettek be a mennyek országába.

21 Hallottátok, hogy azt mondták a régiek: Ne ölj! és aki megöl, az ítélet veszélybe kerül:

22 Én pedig azt mondom néktek, hogy aki ok nélkül haragszik a testvérére, azt az ítélet veszélye fenyegeti; és aki azt mondja testvérének: Raca, az a tanács veszélybe kerül, de aki azt mondja: Bolond. , a pokol tüze veszélyének lesz kitéve.

23 Ha tehát ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott eszedbe jut, hogy a te atyádfiának dolga van ellened;

24 Hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, és menj el; előbb békülj ki testvéreddel, aztán gyere és ajánld fel ajándékodat.

25 Gyorsan egyezz meg ellenségeddel, míg úton vagy vele; nehogy az ellenfél a bírónak, a bíró pedig a tisztnek adjon, és börtönbe ne vessenek.

26 Bizony mondom néked, semmiképpen sem jössz ki onnan, amíg a legvégsőt meg nem fizeted.

27 Hallottátok, hogy a régi idők azt mondták: Ne paráználkodj!

28 Én pedig azt mondom néktek, hogy aki asszonyra tekint, hogy azt kívánja, szívében már házasságtörést követett el vele.

29 És ha a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vájd ki, és vesd el magadtól, mert hasznos neked, ha egy tagod elvesszen, és nem az, hogy egész tested a pokolba kerül.

30 Ha pedig a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le, és vesd el magadtól, mert hasznos neked, ha egy tagod elvesszen, és nem az, hogy egész tested a pokolba vesszen.

31 Meg van mondva: Aki elbocsátja feleségét, adjon neki válólevelet.

32 Én pedig azt mondom néktek, hogy aki elbocsátja feleségét, kivéve a paráznaság okát, házasságtörésre készteti; és aki elbocsátottat veszi feleségül, házasságtörést követ el.

33 Megint hallottátok, hogy a régi idők azt mondták: Ne esküdj meg, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküdet.

34 De mondom néktek: Egyáltalán ne esküdjetek; sem az égből; mert ez Isten trónja:

35 Sem a föld által; mert ez az ő lábának zsámolya: sem Jeruzsálemnél; mert ez a nagy király városa.

36 És ne esküdj a fejedre, mert egyetlen hajszálat sem tudsz fehérré vagy feketévé tenni.

37 De a ti kommunikációtok legyen: Igen, igen; Nem, nem: mert ami több ezeknél, az a gonoszságból van.

38 Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért és fogat fogért.

39 Én pedig azt mondom néktek, hogy ne álljatok ellen a gonosznak, hanem aki megüt téged a te jobb arcodon, fordítsd oda a másik orcádat is.

40 És ha valaki pert indít ellened, és elveszi a kabátodat, legyen néki a te köntösöd is.

41 És aki egy mérföldre kényszerít téged, menj vele ketten.

42 Adj annak, aki kér tőled, és attól, aki kölcsön akar kérni, ne fordulj el tőle.

43 Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet.

44 Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik átkoznak titeket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnek titeket, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és üldöznek titeket;

45 Hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai, mert felhozza napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazakra és hamisakra.

46 Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? még a vámszedők sem ugyanazok?

47 És ha csak a testvéreiteket köszöntitek, mit tesztek jobban, mint mások? még a vámszedők sem így vannak?

48 Legyetek tehát tökéletesek, amint a ti mennyei Atyátok tökéletes.

6. FEJEZET

1 Vigyázzatok, hogy ne adjátok alamizsnátokat az emberek előtt, hogy lássanak titeket; különben nem lesz jutalmatok mennyei Atyátoktól.

2 Amikor tehát alamizsnát adsz, ne kürtölj magad előtt, mint a képmutatók a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberek dicsőségében részesüljenek. Bizony mondom néktek, megvan a jutalmuk.

3 De amikor alamizsnát adsz, ne tudja meg a te bal kezed, mit tesz a jobb kezed.
4 Hogy alamizsnád titokban legyen, és a te Atyád, aki látja a titkot, nyilvánosan megfizet neked.
5 És amikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, mert szeretnek állva imádkozni a zsinagógákban és az utcák szegletein, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek, megvan a jutalmuk.
6 Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te szekrényedbe, és amikor bezártad ajtódat, imádkozz a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki lát titkon, nyilvánosan megfizet neked.
7 De amikor imádkoztok, ne ismételjetek hiábavalót, mint a pogányok, mert azt hiszik, hogy meghallgatnak sok beszédük miatt.
8 Ne legyetek hát hozzájuk hasonlók, mert a ti Atyátok tudja, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.
9 Így imádkozzatok tehát: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved!
10 Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod a földön, mint a mennyben.
11 Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.
12 És bocsásd meg a mi adósainkat, miképpen mi is megbocsátunk adósainknak.
13 És ne vígy minket kísértésbe, hanem szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.
14 Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok is megbocsát nektek.
15 De ha nem bocsátjátok meg az embereknek az ő vétkeiket, a ti Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.
16 Amikor pedig böjtölök, ne legyetek szomorú képűek, mint a képmutatók, mert eltorzítják arcukat, hogy az emberek böjtölni látszanak. Bizony mondom néktek, megvan a jutalmuk.
17 Te pedig, amikor böjtölsz, kend fel a fejedet, és mosd meg arcodat;
18 Hogy ne az embereknek látszódj, hogy böjtölsz, hanem a te Atyádnak, aki titkon van;
19 Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsda megrontja, és ahol tolvajok törnek be és lopnak.
20 De gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem moly, sem rozsda nem ront, és ahol a tolvajok nem törnek be és nem lopnak.
21 Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a szíved is.
22 A test világossága a szem: ha tehát a te szemed egyszemélyes, akkor egész tested világos lesz.
23 De ha a te szemed gonosz, egész tested sötétséggel lesz tele. Ha tehát a benned lévő világosság sötétség, milyen nagy a sötétség!
24 Senki sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli, a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhatjátok Istent és a mammont.
25 Azért azt mondom néktek: Ne törődjetek életetekkel, hogy mit egyetek vagy mit igyatok; de még a ti testetekre sem, hogy mit vegyetek fel. Nem több-e az élet az ételnél, és a test a ruhánál?
26 Íme az ég madarai, mert nem vetnek, nem aratnak, és csűrbe nem takarnak; mégis a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem vagytok sokkal jobbak náluk?
27 Ki tud közületek gondolkodással egy singgel is növelni termetét?
28 És miért gondoljátok az öltözéket? Figyeld meg a mezei liliomokat, hogyan nőnek; nem fáradoznak, nem fonnak:
29 És mégis azt mondom néktek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem volt úgy felöltözve, mint egy ezek közül.
30 Ha tehát Isten így öltözteti a mező füvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, nem sokkal inkább titeket, ti kicsinyhitűek?
31 Ne gondolkozz tehát, mondván: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mibe öltözzünk?
32 (Mert mindezek után keresik a pogányok:) mert tudja a ti mennyei Atyátok, hogy szükségetek van mindezekre.
33 Hanem keressétek először az Isten országát és az ő igazságát; és mindezek megadatnak nektek.
34 Ne gondolkozzatok tehát a holnapon, mert a holnap a maga dolgain fog gondolkodni. Elegendő annak gonoszsága a mai napig.

7. FEJEZET

1 Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek.
2 Mert amilyen ítélettel ítéltek, olyannal ítéltetnek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek is.
3 És miért látod a szálkát atyádfia szemében, de miért nem veszed figyelembe a gerendát, amely a te szemedben van?
4 Vagy hogyan mondod a te atyádfiának: Hadd húzzam ki a szálkát a te szemedből; és ímé gerenda van a te szemedben?
5 Képmutató, előbb vesd ki a gerendát a te szemedből; és akkor jól fogsz látni, hogy kiűzd a szálkát testvéred szeméből.
6 Ne adjátok a szentet a kutyáknak, és ne vessétek gyöngyeiteket a disznók elé, nehogy lábuk alá tapossák, és visszafordulva meghasítsák titeket.
7 Kérjetek, és megadatik nektek; keress, és találsz; zörgessetek, és megnyittatik nektek:
8 Mert mindenki, aki kér, kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik.
9 Vagy ki az az ember közületek, akitől ha a fia kenyeret kér, követ ad-e neki?
10 Vagy ha halat kér, kígyót ad-e neki?
11 Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jót a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?
12 Azért mindent, amit akartok, hogy az emberek veletek tegyenek, ti is úgy tegyetek velük, mert ez a törvény és a próféták.
13 Menjetek be a szoros kapun, mert széles a kapu és széles az út, amely a pusztulásba visz, és sokan vannak, akik azon mennek be.
14 Mert szoros az a kapu és szoros az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.
15 Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik báránybőrben jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok.
16 Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Tövisszőlőt szednek-e az emberek, vagy bogáncsról fügét?
17 Ugyanígy minden jó fa jó gyümölcsöt terem; de a romlott fa rossz gyümölcsöt terem.
18 A jó fa nem teremhet rossz gyümölcsöt, és a romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt.

19 Minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek.
20 Gyümölcseikről ismeritek meg őket.
21 Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.
22 Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk? és a te nevedben ördögöket űztél? és a te nevedben sok csodálatos dolgot cselekedtél?
23 És akkor megvallom nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.
24 Ezért, aki hallja ezeket a beszédeimet, és megteszi azokat, azt egy bölcs emberhez hasonlítom, aki sziklára építette házát.
25 És szakadt az eső, és jöttek az árvizek, és fújtak a szelek, és megverték azt a házat; és nem esett le, mert sziklára volt alapozva.
26 És mindenki, aki hallja ezeket a beszédeimet, de nem cselekszi, hasonló lesz a bolond emberhez, aki házát homokra építette.
27 És ömlött az eső, és jöttek az árvizek, és fújtak a szelek, és megverték azt a házat; és elesett, és nagy volt a bukása.
28 És lőn, amikor Jézus befejezte ezeket a beszédeket, a nép elképedt az ő tanításán:
29 Mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.

8. FEJEZET

1 Amikor leszállt a hegyről, nagy sokaság követte őt.
2 És íme, odajött egy leprás, és leborult előtte, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.
3 Jézus pedig kinyújtotta a kezét, és megérintette őt, mondván: Akarom; légy tiszta. És azonnal megtisztult a leprája.
4 És monda néki Jézus: Lásd, senkinek ne mondd el; hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel az ajándékot, amelyet Mózes parancsolt, bizonyságul nekik.
5 Amikor pedig Jézus bement Kapernaumba, odament hozzá egy százados, és kérte őt:
6 És mondván: Uram, az én szolgám bénultan fekszik otthon, súlyosan gyötrődik.
7 És monda néki Jézus: Eljövök és meggyógyítom.
8 Felele a százados, és monda: Uram, nem vagyok méltó arra, hogy tetőm alá jöjj, hanem csak szólj az igét, és meggyógyul az én szolgám.
9 Mert én hatalom alatt álló ember vagyok, és katonáim vannak alattam; és mondom ennek az embernek: Menj, és elmegy; a másiknak pedig: Jöjj, és eljön; és az én szolgámnak: Tedd ezt, és ő megteszi.
10 Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott, és így szólt az őt követőknek: Bizony mondom néktek, nem találtam ekkora hitet, nem Izraelben.
11 És mondom néktek, hogy sokan jönnek keletről és nyugatról, és leülnek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal a mennyek országában.
12 De a királyság fiai a külső sötétségbe vesznek, ott lesz sírás és fogcsikorgatás.
13 Jézus pedig monda a századosnak: Menj el; és amint hittél, úgy legyen veled. És a szolgája ugyanabban az órában meggyógyult.
14 Amikor pedig Jézus bement Péter házába, látta, hogy az ő feleségének anyja fekve van, és lázas.
15 És megérintette a kezét, és a láz elhagyta, és felkelt, és szolgált nekik.
16 Amikor beesteledett, sok ördögtől megszállottat hoztak hozzá, és szavával kiűzte a szellemeket, és meggyógyított minden beteget.
17 Hogy beteljesedjék, amit Ésaiás próféta mondott: Ő vette el a mi erőtlenségeinket, és hordozta betegségeinket.
18 Amikor Jézus nagy sokaságot látott maga körül, megparancsolta, hogy menjenek át a túlsó partra.
19 És odajött egy írástudó, és monda néki: Mester, követlek téged, amerre mégy.
20 És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészkük; de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.
21 És monda néki egy másik tanítványa: Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem atyámat.
22 Jézus pedig monda néki: Kövess engem! és hagyd, hogy a halottak eltemessék halottaikat.
23 Mikor pedig beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai.
24 És íme, nagy vihar támadt a tengerben, úgy hogy a hajót elborították a hullámok, de ő aludt.
25 Tanítványai pedig odamentek hozzá, és felkeltették őt, mondván: Uram, ments meg minket, elveszünk.
26 És monda nékik: Miért féltek, ti kicsinyhitűek? Azután felkelt, és megdorgálá a szeleket és a tengert; és nagy nyugalom volt.
27 De a férfiak csodálkoztak, mondván: Micsoda ember ez, hogy még a szelek és a tenger is engedelmeskednek neki?
28 Mikor pedig átért a túlsó partra, a gergeusok országába, találkozott vele két ördögtől megszállott, akik a sírokból jöttek ki, és nagyon hevesek, hogy senki se menjen át azon az úton.
29 És íme, kiáltoztak, mondván: Mi közünk hozzád, Jézus, te Istennek Fia? azért jöttél ide, hogy idő előtt gyötörj minket?
30 És jó messze volt tőlük egy sok sertéscsorda, amely legeltetett.
31 Az ördögök pedig kérték őt, mondván: Ha kiűzsz minket, engedd, hogy elmenjünk a disznócsordába.
32 És monda nékik: Menjetek! És mikor kijöttek, bementek a disznócsordába, és ímé az egész disznónyáj egy meredek helyen rohant le a tengerbe, és elpusztult a vízben.
33 Azok pedig, akik őrizték őket, elfutottak, és bementek a városba, és elbeszéltek mindent, és azt, ami az ördögök megszállottjával történt.
34 És íme, az egész város kiment Jézus elé, és amikor meglátták őt, kérték őt, hogy menjen el az ő határaikból.

9. FEJEZET

1 És beszállt egy hajóba, átment, és bement a maga városába.
2 És íme, odahoztak hozzá egy bénult embert, aki ágyon feküdt. Fiam, légy bátor; bocsánatot nyernek a te bűneid.
3 És íme, az írástudók közül némelyek azt mondták magukban: Ez az ember káromol.
4 Jézus pedig tudván az ő gondolataikat, monda: Miért gondoltok gonoszt szívetekben?

5 Mert mi könnyebb-e azt mondani: Megbocsáttattak
néked a te bûneid? vagy azt mondani: Kelj fel és járj?
6 Hanem hogy megtudjátok, hogy az Emberfiának van
hatalma a földön a bûnök megbocsátására (akkor így szól a
bénához): Kelj fel, vedd fel ágyadat, és menj házadba.
7 És felkelt, és elment házába.
8 De amikor a sokaság ezt látta, elcsodálkozott és
dicsőítette Istent, aki ilyen hatalmat adott az embereknek.
9 És amint Jézus onnan kiment, meglátott egy Máté nevű
embert a vámpénztárnál ülni, és ezt mondta neki: Kövess
engem! És felkelt, és követte őt.
10 És lőn, amint Jézus asztalhoz ült a házban, íme, sok
vámszedő és bűnös jött, és leültek vele és tanítványaival.
11 Amikor ezt látták a farizeusok, így szóltak az ő
tanítványaihoz: Miért eszik a ti Mesteretek vámszedőkkel
és bűnösökkel?
12 Jézus pedig ezt hallván, így szólt hozzájuk: Nem az
egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a
betegeknek.
13 De menjetek el, és tanuljátok meg, mit jelent ez:
Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot, mert nem az
igazakat jöttem hívni, hanem a bûnösöket megtérésre.
14 Ekkor odamentek hozzá János tanítványai, mondván:
Miért böjtölünk mi és a farizeusok gyakran, de a te
tanítványaid nem böjtölnek?
15 És monda nékik Jézus: Gyászolhatnak-e a násznagy fiai,
amíg a vőlegény velük van? de jönnek a napok, amikor
elveszik tőlük a vőlegényt, és akkor böjtölnek.
16 Senki sem ad új ruhát a régi ruhára, mert az, amit
betöltöttek, kiveszi a ruhából, és a szakadás még rosszabb
lesz.
17 Új bort sem töltenek régi tömlőkbe, mert különben
eltörnek a tömlők, és kifolyik a bor, és a tömlők
elpusztulnak, hanem új bort töltenek új tömlőkbe, és
mindkettő megmarad.
18 Mialatt ezeket beszélte nékik, íme, odajött egy
fejedelem, és leborulva előtte, mondván: Az én leányom
már meghalt, de gyere, tedd rá a kezedet, és élni fog.
19 Jézus pedig felkelt, követte őt, és az ő tanítványai is.
20 És íme, egy asszony, aki tizenkét esztendeje vérbeteg
volt, mögötte jött, és megérintette ruhája szegélyét.
21 Mert azt mondta magában: Ha megérinthetem a ruháját,
ép leszek.
22 Jézus azonban megfordította őt, és amikor meglátta,
monda: Leányom, vigasztalódj! a te hited meggyógyított
téged. És az asszony meggyógyult attól az órától fogva.
23 Amikor pedig Jézus bement a fejedelem házába, és látta,
hogy a papok és a nép lármáznak,
24 Monda nékik: Adjatok helyet, mert a szolgáló nem halt
meg, hanem alszik. És kinevették őt.
25 De amikor a népet kibocsátották, bement, és megfogta a
kezét, és a szolgáló felkelt.
26 És ennek híre eljutott az egész földre.
27 Amikor pedig Jézus elment onnan, két vak követte őt,
kiáltozva és mondván: Dávid fia, könyörülj rajtunk!
28 Mikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok,
és monda nékik Jézus: Hiszed, hogy képes vagyok erre?
Azt mondták neki: Igen, Uram.
29 Majd megérintette szemeiket, mondván: Legyen néktek
a ti hitetek szerint.
30 És megnyílának a szemök; Jézus pedig szigorúan
megparancsolta nekik, mondván: Vigyázzatok, hogy senki
meg ne tudja.
31 De ők, amikor elmentek, elterjesztették hírét az egész
országban.
32 Amint kimentek, íme, egy néma embert hoztak hozzá,
akit ördögtől megszállott.
33 Mikor pedig kiűzték az ördögöt, megszólalt a néma, és a
sokaság elcsodálkozott, mondván: Soha nem láttak ilyet
Izráelben.
34 De a farizeusok ezt mondták: Az ördögök fejedelme
által űzi ki az ördögöket.
35 Jézus pedig bejárta az összes várost és falut, tanított a
zsinagógáikban, hirdette az ország evangéliumát, és
gyógyított minden betegséget és minden betegséget a nép
között.
36 De amikor meglátta a sokaságot, megszánta őket, mert
elájultak és szétszóródtak, mint a pásztor nélküli juhok.
37 Ekkor így szólt tanítványaihoz: Az aratás valóban sok,
de a munkás kevés;
38 Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat
az aratásába.

10. FEJEZET

1 És miután magához szólította tizenkét tanítványát,
hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek ellen, hogy
kiűzzék őket, és meggyógyítsanak mindenféle betegséget
és mindenféle betegséget.
2 A tizenkét apostol neve pedig ezek; Az első Simon, akit
Péternek hívnak, és András, az ő testvére; Jakab, Zebedeus
fia, és János a testvére;
3 Fülöp és Bartholomew; Tamás és Máté vámszedő; Jakab,
Alfeus fia, és Lebbaeus, kinek vezetékneve Tádé volt;
4 A kánaáni Simon és Iskariótes Júdás, aki szintén elárulta
őt.
5 Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus, és megparancsolta nekik,
mondván: Ne menjetek a pogányok útjára, és ne menjetek
be a samáriaiak egyik városába sem.
6 De menjetek inkább Izráel házának elveszett juhaihoz.
7 És útközben prédikáljatok, mondván: Elközelített a
mennyek országa.
8 Betegeket gyógyítsatok, leprásokat tisztítsatok, halottakat
támasszatok fel, ördögöket űzzetek: ingyen kaptátok,
ingyen adjátok.
9 Ne tegyetek erszényeitekbe se aranyat, se ezüstöt, se
rezet,
10 Se pénztárcát az útra, se két kabátot, se sarut, se botot,
mert méltó a munkás az eteléhez.
11 És amely városba vagy városba bementek,
tudakozódjatok, ki az arra méltó; és maradjatok ott, míg el
nem mentek onnan.
12 Amikor pedig bementek egy házba, köszöntsétek azt.
13 És ha méltó a ház, szálljon rá a ti békességetek; ha
pedig nem méltó, térjen vissza a ti békességetek.
14 És aki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a ti
szavaitokat, amikor kimentek abból a házból vagy városból,
rázjátok le lábaitokról a port.
15 Bizony mondom néktek: Szodoma és Gomora földjének
tűrhetőbb dolga lesz az ítélet napján, mint annak a
városnak.

16 Íme, elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért bölcsek, mint a kígyók, és ártalmatlanok, mint a galambok.
17 De óvakodjatok az emberektől, mert átadnak titeket a tanácsnak, és megostoroznak titeket zsinagógáikban;
18 És helytartók és királyok elé visznek titeket én érettem, bizonyságul ellenük és a pogányok ellen.
19 De amikor átadnak titeket, ne gondolkozzatok, hogyan vagy mit beszéljetek, mert abban az órában megadatik nektek, hogy mit szóljatok.
20 Mert nem ti szóltok, hanem a ti Atyátok Lelke szól bennetek.
21 És a testvér adja ki a testvérét a halálba, és az apa a gyermeket, és a gyermekek feltámadnak szüleik ellen, és megöljék őket.
22 És mindenki gyűlölni fog titeket az én nevemért; de aki mindvégig kitart, üdvözül.
23 Ha pedig üldöznek titeket ebben a városban, meneküljetek másikba, mert bizony mondom néktek: Nem járjátok át Izráel városait, míg el nem jön az embernek Fia.
24 A tanítvány nem magasabb az uránál, sem a szolga nem magasabb az uránál.
25 Elég a tanítványnak, hogy olyan legyen, mint a mestere, és a szolgának, mint az ura. Ha Belzebubnak hívták a ház urát, mennyivel inkább hívják háznépéből őket?
26 Ne féljetek tehát tőlük, mert nincs semmi elfedve, ami ki ne derülne; és elrejtőzött, ez nem fog kiderülni.
27 Amit sötétségben mondok néktek, azt mondjátok világosságban; és amit fülben hallotok, azt a háztetőkön hirdessétek.
28 És ne féljetek azoktól, akik a testet megölik, de a lelket nem tudják megölni, hanem inkább attól féljetek, aki a lelket és a testet is el tudja pusztítani a pokolban.
29 Nem adnak-e el két verebet egy faringért? és egyikük sem esik a földre a ti Atyátok nélkül.
30 De a fejed hajszálai mind meg vannak számlálva.
31 Ne féljetek tehát, értékesebbek vagytok sok verébnél.
32 Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek mennyei Atyám előtt.
33 De aki megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.
34 Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak a földre: nem azért jöttem, hogy békét adjak, hanem kardot.
35 Mert azért jöttem, hogy vitába hozzam az embert az apjával, a leányt az anyjával és a menyét az anyjával.
36 És az ember ellenségei a saját háznépéhez tartoznak.
37 Aki jobban szereti atyját vagy anyját, mint engem, nem méltó hozzám; és aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, nem méltó hozzám.
38 És aki nem veszi fel a keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám.
39 Aki megtalálja életét, elveszti, és aki elveszti életét én érettem, megtalálja azt.
40 Aki befogad titeket, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.
41 Aki prófétát fogad be próféta nevében, próféta jutalmában részesül; és aki igazat fogad be az igaz ember nevében, az igaz ember jutalmában részesül.
42 És aki csak a tanítvány nevében ad inni egynek e kicsinyek közül egy csésze hideg vizet, bizony mondom nektek, semmi esetre sem veszíti el jutalmát.

11. FEJEZET

1 És lőn, amikor Jézus befejezte a parancsolatokat tizenkét tanítványának, elment onnan, hogy tanítson és prédikáljon városaikban.
2 Amikor János meghallotta a börtönben Krisztus cselekedeteit, elküldte két tanítványát,
3 És monda néki: Te vagy az, akinek el kell jönnie, vagy mást keressünk?
4 Felele Jézus és monda nékik: Menjetek, és mutassátok meg újra Jánosnak, amit hallotok és láttok.
5 A vakok látnak, a bénák járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az evangéliumot.
6 És áldott, aki nem botránkozik meg bennem.
7 Mikor pedig elmentek, Jézus beszélni kezdett a sokasághoz Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? A széltől megrázott nád?
8 De mit nézni mentetek ki? Puha ruhába öltözött férfi? Ímé, a kik puha ruhát viselnek, a királyok házában vannak.
9 De mit nézni mentetek ki? Egy próféta? igen, mondom nektek, és többet, mint egy próféta.
10 Mert ez az, akiről meg van írva: Íme, elküldöm követemet színed előtt, aki elkészíti előtted utadat.
11 Bizony mondom néktek, hogy az asszonyoktól születettek között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál, de a legkisebb a mennyek országában nagyobb nála.
12 Keresztelő János napjaitól fogva mind mostanáig erőszakot szenved a mennyek országa, és az erőszakosok erőszakkal veszik el azt.
13 Mert Jánosig minden próféta és a törvény prófétált.
14 És ha megkapjátok, ez Illés, akinek el kellett jönnie.
15 Akinek van füle a hallásra, hallja.
16 De mihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Olyan ez, mint a gyerekek, akik a piacokon ülnek, és hívják társaikat,
17 És mondván: Sípoltunk néktek, de ti nem táncoltatok; gyászoltunk titeket, és ti nem siránkoztatok.
18 Mert eljött János, nem eszik és nem iszik, és azt mondják: Ördög van benne.
19 Eljött az Emberfia, eszik és iszik, és azt mondják: Íme, egy falánk ember, borivó, vámszedők és bűnösök barátja. De a bölcsesség jogos a gyermekeinél.
20 Aztán szidalmazni kezdte azokat a városokat, amelyekben a legtöbb hatalmas cselekedet történt, mert nem tértek meg.
21 Jaj néked, Korazin! jaj neked, Betsaida! mert ha Tíruszban és Szidónban megtörténtek volna azok a hatalmas tettek, amelyek bennetek történtek, régen megtértek volna zsákruhában és hamuban.
22 De mondom néktek: Trírusznak és Sidonnak elviselhetőbb lesz az ítélet napján, mint nektek.
23 Te pedig, Kapernaum, a ki a mennyekig felmagasztaltattál, a pokolra szállsz, mert ha a hatalmas tettek, a melyek benned történtek, Sodomában történtek volna, mind a mai napig megmaradtak volna.
24 De mondom néktek, hogy Sodoma földjének tűrhetőbb dolga lesz az ítélet napján, mint neked.
25 Abban az időben válaszolt Jézus, és monda: Hálát adok neked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy ezeket elrejtetted a bölcsek és értelmesek elől, és kinyilatkoztattad a kisdedeknek.

26 Így is van, Atyám, mert így jónak látszott a te szemedben.
27 Mindent nékem adott át az én Atyám; és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; és senki sem ismeri az Atyát, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja jelenteni.
28 Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik fáradoztok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok titeket.
29 Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljatok tőlem; mert én szelíd vagyok és alázatos szívű; és nyugalmat találtok lelketeknek.
30 Mert az én igám könnyű, és az én terhem könnyű.

12. FEJEZET

1 Abban az időben Jézus szombaton a gabonán keresztül ment; és az ő tanítványai megéheztek, és elkezdték tépni a kalászokat és enni.
2 Amikor ezt látták a farizeusok, ezt mondták neki: Íme, a te tanítványaid azt teszik, amit szombaton nem szabad.
3 Ő pedig monda nékik: Nem olvastátok, mit cselekedett Dávid, mikor éhezett, és a kik vele voltak?
4 Hogyan ment be az Isten házába, és evett a látható kenyeret, amelyet nem volt szabad ennie, sem azoknak, akik vele voltak, hanem csak a papoknak?
5 Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombatnapokon a papok a templomban megszentségtelenítik a szombatot, és feddhetetlenek?
6 De mondom néktek, hogy ezen a helyen nagyobb a templomnál.
7 De ha tudtátok volna, hogy ez mit jelent, irgalmasságot kérek, és nem áldozatot, nem ítéltétek volna el a bűnteleneket.
8 Mert az Emberfia ura a szombatnak is.
9 Amikor pedig elment onnan, bement a zsinagógájukba.
10 És íme, volt egy ember, akinek elszáradt a keze. És megkérdezték őt, mondván: Szabad-e szombaton gyógyítani? hogy megvádolhassák.
11 És monda nékik: Melyik ember lehet köztetek, akinek van egy báránya, és ha az szombaton a gödörbe esik, nem fogja-e meg és nem emeli ki?
12 Mennyivel jobb tehát az ember a báránynál? Ezért szabad szombaton jót cselekedni.
13 Ekkor így szólt az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! És kinyújtotta; és egészben helyreállították, mint a másikat.
14 Ekkor kimentek a farizeusok, és tanácsot tartottak ellene, hogyan pusztítsák el.
15 Jézus pedig mikor ezt megtudta, elvonult onnan, és nagy sokaság követte őt, és mindnyájukat meggyógyította;
16 És megparancsolta nekik, hogy ne közöljék vele:
17 Hogy beteljesedjék, amit Ésaiás próféta mondott, mondván:
18 Íme, az én szolgám, akit kiválasztottam; szerelmem, akiben lelkem gyönyörködik: ráadom lelkemet, és ítéletet hirdet a pogányoknak.
19 Nem küzd, és nem kiált; és senki sem hallja az ő szavát az utcán.
20 A megrongálódott nádszálat nem töri el, és a füstölgő lencsét nem oltja ki, amíg ítéletet nem bocsát a győzelemre.
21 És az ő nevében bíznak a pogányok.
22 Ekkor vittek hozzá egy ördögtől megszállottat, vakot és némát, és meggyógyította őt, annyira, hogy a vak és néma beszélt és látott.
23 Az egész nép elcsodálkozott, és monda: Nem Dávid fia ez?
24 A farizeusok pedig ezt hallván, mondának: Nem ez űz ördögöket, hanem Belzebub, az ördögök fejedelme.
25 Jézus pedig megismerte gondolataikat, és monda nékik: Minden ország, amely önmagával meghasonlott, elpusztul; és egyetlen város vagy ház sem állhat meg, aki meghasonlik önmagával:
26 És ha a Sátán kiűzi a Sátánt, meghasonlik önmagával; hogyan áll majd meg az ő királysága?
27 És ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki őket? ezért ők lesznek a ti bíráitok.
28 De ha én Isten Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor eljött hozzátok az Isten országa.
29 Vagy hogyan mehetne be valaki az erõsnek házába, és hogyan ronthatja el az õ javait, ha elõbb nem köti meg az erõs embert? és akkor elrontja a házát.
30 Aki nincs velem, az ellenem van; és aki nem gyűjt velem, szétszórja.
31 Ezért mondom néktek: Minden bûn és káromlás megbocsáttatik az embereknek, de a Szentlélek káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek.
32 És aki az Emberfia ellen szól egy szót, annak megbocsáttatik; de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg, sem e világon, sem az eljövendő világon.
33 Vagy tedd jóvá a fát, és jóvá a gyümölcsét; vagy megrontsd a fát és az ő gyümölcsét, mert gyümölcséről ismerik meg a fát.
34 Ó, viperák nemzedéke, hogyan beszélhettek jót, ha gonosz lévén? mert a szív bőségéből szól a száj.
35 A jó ember a szív jó kincséből jót hoz elő, és a gonosz ember a gonosz kincsből hoz elő rosszat.
36 Én pedig azt mondom néktek, hogy minden tétlen szóról, amelyet az emberek mondanak, számot kell adniuk az ítélet napján.
37 Mert a te szavaid által igazulsz meg, és szavaid által leszel kárhoztatva.
38 És felelének némelyek az írástudók és a farizeusok közül, mondván: Mester, jelet akarunk látni tőled.
39 Ő azonban felelvén, monda nékik: A gonosz és parázna nemzedék jelt keres; és nem adatik annak jele, csak Jónás próféta jele:
40 Mert ahogy Jónás három nap és három éjszaka volt a bálna gyomrában; így lesz az Emberfia három nap és három éjszaka a föld szívében.
41 Ninive férfiai feltámadnak az ítéletben ezzel a nemzedékkel, és elítélik azt, mert megtértek Jónás prédikációjára; és íme, nagyobb van itt Jónásnál.
42 Dél királynője feltámad az ítéletkor ezzel a nemzedékkel, és elítéli azt, mert a föld széléről jött, hogy hallja Salamon bölcsességét; és ímé nagyobb van itt Salamonnál.
43 Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, száraz helyeken jár, nyugalmat keresve, de nem talál.
44 Akkor azt mondja: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem; és amikor megérkezik, üresen, felseperve és feldíszítve találja.
45 Akkor elmegy, és vesz magával hét másik lelket, akik gonoszabbak nála, és bemennek, és ott laknak; és annak az embernek az utolsó állapota rosszabb, mint az első. Így lesz ennek a gonosz nemzedéknek is.

46 Amikor még beszélt a néppel, íme, anyja és testvérei kint álltak, és beszélni akartak vele.
47 Ekkor az egyik így szólt hozzá: Íme, anyád és testvéreid kint állnak, és beszélni akarnak veled.
48 Ő azonban válaszolt, és monda annak, aki megmondta neki: Ki az én anyám? és kik az én testvéreim?
49 És kinyújtotta kezét tanítványai felé, és így szólt: Íme, anyám és testvéreim!
50 Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én testvérem, nővérem és anyám.

13. FEJEZET

1 Azon a napon Jézus kiment a házból, és leült a tenger mellé.
2 És nagy sokaság gyűlt össze hozzá, úgyhogy beszállt egy hajóba, és leült; és az egész sokaság a parton állt.
3 És sok mindent beszélt nekik példázatokban, mondván: Íme, egy magvető kiment vetni;
4 És amikor vetett, néhány mag az út mellé esett, és odajöttek a szárnyasok, és felfalták őket.
5 Némelyek köves helyekre estek, ahol nem volt sok földjük, és azonnal kikeltek, mert nem volt mélységük a földből.
6 És amikor a nap felkelt, megperzseltek; és mivel nem volt gyökerük, elsorvadtak.
7 És némelyek tövisek közé estek; és a tövisek kikeltek, és megfojtották őket:
8 Mások azonban jó földbe estek, és termést hoztak, némelyik százszorosat, némelyik hatvanannyit, némelyik harmincszorost.
9 Akinek van füle a hallásra, hallja.
10 És odamenének a tanítványok, és mondának néki: Miért beszélsz nékik példázatokban?
11 Felele és monda nékik: Mert megadatott nektek, hogy megismerjétek a mennyek országának titkait, de nekik nincs megadva.
12 Mert akinek van, annak adatik, és bővölködik; de akinek nincs, attól még az is elvétetik, amije van.
13 Azért beszélek nékik példázatokban, mert látnak, nem látnak; és hallván nem hallanak, sem nem értenek.
14 És beteljesedik bennük Ésaiás próféciája, amely ezt mondja: Hallásból halljatok, de nem értitek; és látva láttok, és nem vesztek észre:
15 Mert e nép szíve elkeseredett, és füleik tompa hallásúak, és behunytak szemeik; nehogy valaha is szemeikkel lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.
16 De áldott a ti szemetek, mert látnak, és a ti fületek, mert hallanak.
17 Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember akarta látni, amit ti láttok, de nem látták; és hallani, amit hallotok, de nem hallották.
18 Halljátok hát a magvető példázatát!
19 Ha valaki hallja a királyság beszédét, de nem érti, akkor jön a gonosz, és elragadja azt, ami a szívébe vetett. Ez az, aki az út mellett kapott magot.
20 De aki a magot köves helyekre fogadta, az az, aki hallja az igét, és örömmel fogadja azt;
21 Mégsem gyökerezik önmagában, hanem egy ideig tart; mert ha nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, megbotránkoztat általa.
22 Az is, aki a tövisek közé vett magot, az, aki hallja az igét; és ennek a világnak gondja és a gazdagság csalárdsága elfojtja a szót, és terméketlenné válik.
23 Aki pedig magot vett a jó földbe, az hallja és érti az igét; amely gyümölcsöt is terem és terem, ki százannyit, ki hatvanannyit, ki harmincannyit.
24 Egy másik példázatot is közölt velük, mondván: A mennyek országa hasonló ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a szántóföldjébe.
25 De míg az emberek aludtak, eljött az ellensége, konkolyt vetett a búza közé, és elment.
26 De amikor a penge felágaskodott, és termést hozott, akkor megjelent a konkoly is.
27 Elmenének azért a házigazda szolgái, és mondának néki: Uram, nem jó magot vetettél a szántóföldedbe? akkor honnan van konkoly?
28 Monda nékik: Ellenség tette ezt. A szolgák ezt mondták neki: Akarod-e hát, hogy elmenjünk és összeszedjük őket?
29 Ő pedig monda: Nem; nehogy míg a konkolyt összeszeditek, a búzát is gyökerestől irtsátok fel vele.
30 Hadd nőjenek együtt mindketten az aratásig, és az aratás idején azt mondom az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessetek, a búzát pedig szedjétek be csűrömbe.
31 Egy másik példázatot is közölt velük, mondván: A mennyek országa hasonló a mustármaghoz, amelyet fogott az ember és elvetett a szántóföldjébe.
32 Amely ugyan a legkisebb minden mag közül, de ha kinő, a legnagyobb a füvek között, és fává lesz, úgyhogy az ég madarai jönnek, és megszállnak annak ágain.
33 Más példázatot is mondott nekik; A mennyek országa hasonló a kovászhoz, amelyet egy asszony vett, és három mérték lisztbe rejtett, mígnem az egész megkelt.
34 Mindezeket példázatokban mondta Jézus a sokaságnak; és példázat nélkül nem szólt hozzájuk:
35 Hogy beteljesedjék, amit a próféta mondott: Példabeszédekre nyitom meg számat; Olyan dolgokat fogok kimondani, amelyeket a világ kezdete óta titokban tartottak.
36 Ekkor elbocsátotta Jézus a sokaságot, és bement a házba, és hozzámentek tanítványai, mondván: Mondd el nékünk a mező konkolyáról szóló példázatot!
37 Felele és monda nékik: Aki jó magot vet, az embernek Fia;
38 A mező a világ; a jó mag a királyság fiai; de a konkoly a gonosz fiai;
39 Az ellenség, aki elvetette őket, az ördög; az aratás a világ vége; az aratók pedig az angyalok.
40 Amint azért a konkolyt összeszedik és megégetik a tűzben; így lesz ez a világ végén.
41 Az embernek Fia elküldi angyalait, és összegyűjtenek az ő országából minden botránkozást és gonosztevőt;
42 És tüzes kemencébe vetik őket: jajgatás és fogcsikorgatás lesz.
43 Akkor az igazak úgy ragyognak, mint a nap Atyjuk országában. Akinek van füle a hallásra, hallja.
44 Ismét hasonló a mennyek országa a mezőben elrejtett kincshez; amelyet az ember, ha megtalál, elrejti, és ennek örömére elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a mezőt.
45 Ismét hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz, aki szép gyöngyöket keres.

46 Aki talált egy drága gyöngyöt, elment, eladta mindenét, amije volt, és megvette.
47 Ismét hasonló a mennyek országa a hálóhoz, amelyet a tengerbe vetnek, és minden fajtát összegyűjtenek.
48 Amikor megtelt, kivonultak a partra, leültek, és a jókat edényekbe gyűjtötték, de a rosszat eldobták.
49 Így lesz a világ végén: előjönnek az angyalok, és elválasztják a gonoszokat az igazak közül,
50 És a tüzes kemencébe vetik őket: jajgatás és fogcsikorgatás lesz.
51 Monda nékik Jézus: Megértettétek mindezt? Azt mondják néki: Igen, Uram.
52 Ekkor így szólt hozzájuk: Ezért minden írástudó, aki a mennyek országára tanított, hasonló a házmesterhez, aki újat és régit hoz elő kincstárából.
53 És lőn, hogy amikor Jézus befejezte ezeket a példázatokat, elment onnan.
54 Mikor pedig bement hazájába, tanította őket zsinagógájukban, annyira, hogy elcsodálkoztak, és ezt mondták: Honnan van ennek az embernek ez a bölcsessége és ezek a hatalmas tettek?
55 Hát nem az ács fia ez? nem Máriának hívják az anyját? és testvérei: Jakab, Józse, Simon és Júdás?
56 És a nővérei, nem mindannyian velünk vannak? Honnan van hát ennek az embernek mindezek a dolgok?
57 És megbotránkoztak benne. Jézus azonban monda nékik: Nincs próféta becsület nélkül, csak hazájában és házában.
58 És nem sok hatalmas cselekedetet tett ott az ő hitetlenségük miatt.

14. FEJEZET

1 Abban az időben Heródes, a tetrarka hallott Jézus híréről,
2 És monda az ő szolgáinak: Ez Keresztelő János; feltámadt a halálból; és ezért hatalmas tettek mutatkoznak meg benne.
3 Heródes ugyanis megragadta Jánost, megkötözte, és börtönbe zárta Heródiás, testvére, Fülöp felesége miatt.
4 Mert János ezt mondta neki: Nem szabad, hogy neked legyen.
5 Mikor pedig meg akarta volna ölni, félt a sokaságtól, mert prófétának tartották.
6 Mikor pedig Heródes születésnapját megtartották, Heródiás leánya táncolt előttük, és Heródesnek tetszett.
7 Erre esküvel megígérte, hogy bármit megad neki, amit csak kér.
8 Ő pedig, miután az anyja előbb tanította, ezt mondta: Add ide nekem Keresztelő János fejét töltőben.
9 És megbánta a király, de az eskü és a vele együtt ülők miatt megparancsolta, hogy adják neki.
10 Elküldött és lefejezte Jánost a börtönben.
11 És bevitték az ő fejét egy tálba, és adták a leánynak, és elvitte az anyjának.
12 És eljöttek a tanítványai, felvették a testet, eltemették, és elmentek, és megmondták Jézusnak.
13 Amikor Jézus ezt meghallotta, elment onnan hajón egy puszta helyre, és a nép ezt meghallotta, és gyalog követte őt a városokból.
14 Jézus pedig kiment, és nagy sokaságot látott, és megszánta őket, és meggyógyította betegeiket.
15 Mikor pedig beesteledett, odamentek hozzá tanítványai, mondván: Puszta ez a hely, és az idő már elmúlt; küldd el a sokaságot, hogy menjenek be a falvakba, és vegyenek maguknak élelmet.
16 Jézus pedig monda nékik: Nem kell elmenniük; adjatok nekik enni.
17 És mondának néki: Csak öt kenyerünk van és két halunk.
18 Azt mondta: Hozzátok ide őket hozzám.
19 És megparancsolta a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre, vette az öt kenyeret és a két halat, és feltekintett az égre, megáldotta, megtörte, és odaadta a kenyereket tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak. .
20 És mindnyájan ettek, és jóllaktak, és a megmaradt darabkákból tizenkét kosarat szedtek.
21 És akik ettek, körülbelül ötezer férfi volt, nőkön és gyermekeken kívül.
22 Jézus pedig azonnal kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak be egy hajóba, és menjenek elõtte a túlsó partra, míg elbocsátja a sokaságot.
23 Mikor pedig elbocsátotta a sokaságot, felment egy hegyre, hogy imádkozzon; és mikor beesteledett, egyedül volt ott.
24 De a hajó most a tenger közepén volt, hullámok lökdösve, mert a szél ellentétes volt.
25 És a negyedik éjszakai őrségben Jézus hozzájuk ment, a tengeren járva.
26 Amikor a tanítványok látták őt a tengeren járni, megrémültek, mondván: Lélek ez; és félelmükben felkiáltottak.
27 Jézus azonban azonnal szóla nékik, mondván: Bízzatok! én vagyok; ne félj.
28 Péter pedig felelvén néki, monda: Uram, ha te vagy, kérj, hogy menjek hozzád a vízen.
29 És monda: Gyere! És amikor Péter kiszállt a hajóból, a vízen járt, hogy Jézushoz menjen.
30 De amikor látta, hogy fúj a szél, megijedt; és elkezdett süllyedni, kiáltott, mondván: Uram, ments meg!
31 Jézus pedig azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta, és így szólt hozzá: Ó, te kishitű, miért kételkedtél?
32 Mikor pedig beszálltak a hajóba, elállt a szél.
33 Ekkor a hajón levők odamentek, és leborultak előtte, mondván: Bizony, te vagy az Isten Fia.
34 Mikor pedig átmentek, elmentek Genezáret földjére.
35 És amikor annak a helynek a férfiai tudomást szereztek róla, kiküldték a környező ország egész területére, és hozzá vitték minden beteget;
36 És kérte őt, hogy csak a ruhája szegélyét érinthessék meg, és akiket megérintett, teljesen meggyógyultak.

15. FEJEZET

1 Ekkor jeruzsálemi írástudók és farizeusok mentek Jézushoz, mondván:
2 Miért hágják át tanítványaid a vének hagyományát? mert nem mosnak kezet, amikor kenyeret esznek.
3 Ő azonban válaszolt, és monda nékik: Miért hágjátok át az Isten parancsolatát a ti hagyományotokkal?
4 Mert Isten megparancsolta, mondván: Tiszteld atyádat és anyádat, és aki átkozza apját vagy anyját, haljon meg.
5 Ti pedig azt mondjátok: Aki azt mondja apjának vagy anyjának: Ajándék ez, bármivel hasznotok leszek tőlem;
6 És ne tiszteld az apját vagy anyját, szabad lesz. Így érvénytelenné tettetek Isten parancsolatát hagyományotokkal.

7 Képmutatók, jól prófétált rólatok Ésaiás, mondván:
8 Ez a nép szájával közeledik hozzám, és ajkával tisztel engem; de a szívük távol van tőlem.
9 De hiába imádnak engem, és emberek parancsolatait tanítják.
10 És összehívta a sokaságot, és így szólt hozzájuk: Halljátok és értsétek meg!
11 Nem szennyezi be az embert, a mi a szájba megy; de ami a szájon jön ki, az megfertőzteti az embert.
12 Ekkor odamentek a tanítványai, és mondának néki: Tudod-e, hogy a farizeusok megbotránkoztak, miután meghallották ezt a beszédet?
13 Ő azonban így válaszolt: Minden növényt, amelyet nem ültetett el mennyei Atyám, fel kell gyökerezni.
14 Hagyjátok békén őket: vak vezérei legyenek a vakoknak. És ha a vak vezeti a vakot, mindketten az árokba esnek.
15 Felele ekkor Péter, és monda néki: Mondd el nekünk ezt a példázatot!
16 Jézus pedig monda: Ti is még mindig nem értetek?
17 Nem értitek-é még, hogy mindaz, ami bemegy a szájon, a hasba megy, és a huzatba kerül?
18 De amik a szájból jönnek ki, azok szívből származnak; és beszennyezik az embert.
19 Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúskodások, káromlások.
20 Ezek szennyezik be az embert, de a mosdatlan kézzel evés nem szennyezi be az embert.
21 Azután Jézus elment onnan, és elment Tírusz és Sidon határaira.
22 És íme, egy kánaáni asszony jött ki ugyanazon határból, és kiáltott hozzá, mondván: Könyörülj rajtam, Uram, Dávid Fia! a lányomat súlyosan idegesíti az ördög.
23 De ő egy szót sem felelt neki. És odamenének az ő tanítványai, és kérték őt, mondván: Bocsásd el őt! mert utánunk kiált.
24 Ő azonban válaszolt, és monda: Nem küldtem, csak Izrael házának elveszett juhaihoz.
25 Akkor odajött, és leborult előtte, mondván: Uram, segíts!
26 Ő pedig felelvén, monda: Nem illik a gyermekek kenyerét elvenni és kutyáknak vetni.
27 És monda: Igazság, Uram! A kutyák mégis esznek abból a morzsákból, a mely gazdáik asztaláról esik.
28 Felele azért Jézus, és monda néki: Ó, asszony, nagy a te hited, legyen néked, ahogy akarod. És a lánya ettől az órától kezdve meggyógyult.
29 Jézus pedig eltávozott onnan, és a Galileai-tengerhez közeledett; és felment egy hegyre, és leült ott.
30 És nagy sokaság ment hozzá, sánták, vakok, némák, nyomorékok és sokan mások magukkal, és ledobták őket Jézus lábai elé; és meggyógyította őket:
31 Annyira elcsodálkozott a sokaság, hogy látták a némákat beszélni, a csonkákat egészségesnek, a sántákat járni és a vakokat látni; és dicsőítették Izráel Istenét.
32 Jézus pedig magához hívatta tanítványait, és monda: Sajnálom a sokaságot, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük; és nem bocsátom el őket böjtölve, hogy el ne lankadjanak az úton.
33 És mondának néki az õ tanítványai: Honnan van nekünk annyi kenyerünk a pusztában, hogy eltöltsünk ekkora sokaságot?
34 És monda nékik Jézus: Hány kenyeretek van? És mondának: Hét és néhány hal.
35 És megparancsolta a sokaságnak, hogy üljenek le a földre.
36 És vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adott, megtörte, és tanítványainak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak.
37 És mindnyájan ettek, és jóllaktak, és felvették a megmaradt húsból hét tele kosárral.
38 És akik ettek, négyezer férfi volt, nőkön és gyermekeken kívül.
39 És elküldte a sokaságot, és hajóra szállt, és eljutott Magdala határaira.

16. FEJEZET

1 Jöttek a farizeusok is a szadduceusokkal, és kísértve kérték őt, hogy mutasson nekik jelt az égből.
2 Felele és monda nékik: Ha esteledik, azt mondjátok: Szép idő lesz, mert vörös az ég.
3 Reggel pedig zord idő lesz ma, mert vörös és sárgás az ég. Ó, ti képmutatók, felismeritek az ég arcát; de nem tudjátok-é felismerni az idők jeleit?
4 A gonosz és házasságtörő nemzedék jelt keres; és nem adatik annak jele, csak Jónás próféta jele. És otthagyta őket, és elment.
5 Amikor pedig a tanítványai a túlsó partra értek, elfelejtettek kenyeret vinni.
6 Jézus ekkor így szólt hozzájuk: Vigyázzatok, és óvakodjatok a farizeusok és szadduceusok kovászától.
7 És tanakodtak egymás között, mondván: Azért, mert nem vettünk kenyeret.
8 Amikor Jézus ezt észrevette, így szólt hozzájuk: Ó, ti kicsinyhitűek, mit tanakodtok egymás között, hogy nem hoztatok kenyeret?
9 Nem értitek-é még, és nem emlékeztek az ötezer öt kenyerére, és hány kosarat szedtetek össze?
10 Sem a hét kenyeret a négyezer közül, és hány kosarat szedtetek össze?
11 Hogy lehet, hogy nem értitek, hogy nem a kenyérről mondtam nektek, hogy óvakodjatok a farizeusok és szadduceusok kovászától?
12 Akkor megértették, hogy nem a kenyér kovászától óvakodtak, hanem a farizeusok és szadduceusok tanításától.
13 Amikor Jézus Filippi Cézárea határaira ért, megkérdezte tanítványait, mondván: Kinek mondanak engem az emberek, az embernek Fiát?
14 És mondának: Némelyek azt mondják, hogy te Keresztelő János vagy, mások Illésnek; és mások, Jeremiás vagy valamelyik próféta.
15 Monda nékik: De ti kinek mondotok engem?
16 Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.
17 Jézus pedig felelvén, monda néki: Áldott vagy, Simon Barjona, mert nem test és vér nyilatkoztatta ki néked, hanem az én mennyei Atyám.
18 És mondom néked is, hogy te Péter vagy, és erre a sziklára építem egyházamat; és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta.
19 És néked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyben is, és amit feloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyben is.

20 Ekkor megparancsolta tanítványainak, hogy senkinek se mondják el, hogy ő Jézus a Krisztus.
21 Ettől az időtől fogva Jézus elkezdte tanítványainak elmondani, hogy Jeruzsálembe kell mennie, és sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, megölni, és harmadnap feltámadni.
22 Ekkor Péter megfogta, és feddni kezdte, mondván: Távol legyen tőled, Uram, ez ne legyen néked.
23 Ő azonban megfordult, és így szólt Péterhez: Távozz tőlem, Sátán, megbotránkoztatsz engem, mert nem az Istentől valókat szereted, hanem az emberektől valókat.
24 Jézus ezt mondta a tanítványainak: Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét, és kövessen engem.
25 Mert aki meg akarja menteni az ő életét, elveszti azt, és aki elveszti életét én érettem, megtalálja azt.
26 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de lelkében kárt szenved? vagy mit adjon az ember cserébe a lelkéért?
27 Mert az embernek Fia eljön az ő Atyjának dicsőségében angyalaival együtt; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint.
28 Bizony mondom néktek: Vannak itt állók, akik nem ízlelik meg a halált, míg meg nem látják az Emberfiát eljönni az ő országában.

17. FEJEZET

1 Hat nap múlva pedig Jézus magához vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket egy magas hegyre külön-külön,
2 És elváltozott előttük, és arca ragyogott, mint a nap, és ruhája fehér volt, mint a fény.
3 És íme, megjelent nekik Mózes és Illés, akik vele beszélgettek.
4 Felele azért Péter, és monda Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, csináljunk itt három hajlékot; egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.
5 Mialatt még beszélt, íme, fényes felhő borította be őket, és ímé egy szózat a felhőből, mely ezt mondta: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm; halljátok őt.
6 Amikor a tanítványok ezt meghallották, arcra borultak, és nagyon megijedtek.
7 Jézus pedig odament, megérintette őket, és ezt mondta: Keljetek fel, és ne féljetek!
8 Mikor pedig felemelték szemeiket, nem láttak senkit, csak Jézust.
9 Amikor pedig lejöttek a hegyről, Jézus megparancsolta nekik, mondván: Senkinek ne mondjátok el ezt a látomást, amíg az embernek Fia fel nem támad a halálból.
10 Tanítványai pedig megkérdezték őt, mondván: Miért mondják hát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?
11 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Valóban Illés fog elõbb jönni, és mindent helyreállít.
12 De mondom néktek, hogy Illés már eljött, és nem ismerték őt, de megtették vele, amit akartak. Hasonlóképpen szenved tőlük az Emberfia is.
13 Ekkor a tanítványok megértették, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.
14 Mikor pedig a sokasághoz értek, odament hozzá egy férfi, letérdelt hozzá, és ezt mondta:
15 Uram, könyörülj az én fiamon, mert őrült és nagyon dühös, mert gyakran esik tűzbe és gyakran vízbe.
16 Elvittem őt a te tanítványaidhoz, és nem tudták meggyógyítani.
17 Jézus így válaszolt: Ó, hitetlen és elvetemült nemzedék, meddig leszek veled? meddig szenvedjem? hozd ide hozzám.
18 Jézus pedig megdorgálá az ördögöt; és kiment belőle, és a gyermek attól az órától fogva meggyógyult.
19 Ekkor a tanítványok elváltak Jézushoz, és ezt mondták: Miért nem tudtuk kiűzni?
20 Jézus pedig monda nékik: A ti hitetlenségetek miatt, mert bizony mondom néktek, ha olyan hitetek van, mint egy mustármag, ezt mondjátok ennek a hegynek: Menjetek el innen oda; és távolítsa el; és semmi sem lesz lehetetlen számodra.
21 De ez a fajta nem megy ki, hanem imádság és böjt által.
22 Mikor pedig Galileában laktak, Jézus így szólt hozzájuk: Az Emberfiát emberek kezébe adják.
23 És megölik őt, és harmadnap feltámad. És nagyon sajnálták.
24 Mikor pedig Kapernaumba értek, Péterhez mentek, akik adópénzt kaptak, és ezt mondták: A te urad nem fizet adót?
25 Azt mondja: Igen. Mikor pedig bement a házba, Jézus meggátolta, mondván: Mit gondolsz, Simon? kitől szednek vámot vagy adót a föld királyai? a saját gyerekeiktől, vagy az idegenektől?
26 Péter monda néki: Idegenek. Monda néki Jézus: Akkor a gyermekek szabadok.
27 De nehogy megbotránkoztassuk őket, menj a tengerhez, vess horgot, és vedd fel a halat, amelyik először jön fel; és ha kinyitod az ő száját, találsz egy darab pénzt, a melyeket vedd és adj nekik értem és te.

18. FEJEZET

1 Abban az időben a tanítványok Jézushoz mentek, mondván: Ki a legnagyobb a mennyek országában?
2 Jézus pedig magához hívott egy kisgyermeket, és közéjük állította,
3 És monda: Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek, és nem lesztek olyanok, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennyek országába.
4 Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.
5 És aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, engem fogad be.
6 De aki megbotránkoztat egyet is ezek közül a kicsinyek közül, akik hisznek bennem, annak jobb, ha malomkövet akasztanak a nyakába, és a tenger mélyébe fullad.
7 Jaj a világnak a vétkek miatt! mert szükség van rá, hogy sértések jöjjenek; de jaj annak az embernek, aki által a sértés jön!
8 Ha tehát a te kezed vagy lábad megbotránkoztat téged, vágd le, és vesd el magadtól: jobb néked akadozva vagy csonkán bemenni az életbe, mint két kezed vagy két lábad az örök tűzbe vetni.
9 És ha a te szemed megbotránkoztat téged, vájd ki, és vesd el magadtól: jobb neked egy szemmel bemenni az életre, mint két szemmel a pokol tüzére vetni.

10 Vigyázzatok, hogy egyet se vessetek meg e kicsinyek közül; mert mondom néktek, hogy angyalaik a mennyekben mindig látják az én mennyei Atyám arcát.
11 Mert az Emberfia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett.
12 Mit gondolsz? Ha az embernek száz juha van, és egy eltéved közülük, nem hagyja-e el a kilencvenkilencet, és felmegy a hegyekre, és megkeresi azt, ami eltévedt?
13 És ha mégis megtalálja, bizony mondom néktek, jobban örül annak a báránynak, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el.
14 Ugyanígy a ti mennyei Atyátoknak sem az az akarata, hogy egy is elvesszen e kicsinyek közül.
15 Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el, és mondd el neki a vétkét közted és ő közötted; ha meghallgat téged, megnyerted a te atyádfiát.
16 De ha nem hallgat rád, akkor vigyél magaddal még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú szája alapján minden szó megerősödjön.
17 És ha nem hallgatja meg őket, mondd meg a gyülekezetnek; ha pedig nem hallgatja meg az egyházat, legyen neked olyan, mint a pogány ember és a vámszedő.
18 Bizony mondom néktek: Amit megkötöztek a földön, meg lesz kötve a mennyben is, és amit feloldotok a földön, fel lesz oldva a mennyben is.
19 Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek megegyeznek a földön valamiben, amit kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám.
20 Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.
21 Ekkor odament hozzá Péter, és ezt mondta: Uram, hányszor vétkezik ellenem a testvérem, és én megbocsátok neki? hétszer is?
22 Monda néki Jézus: Nem mondom néked hétszer, hanem hetvenszer hétszer.
23 Ezért hasonlítható a mennyek országa egy királyhoz, aki számot akar venni az ő szolgáiról.
24 Mikor pedig számolni kezdett, egyet hoztak hozzá, aki tízezer talentummal tartozott neki.
25 De mivel nem kellett fizetnie, az ura megparancsolta, hogy adják el őt, feleségét és gyermekeit, és mindenét, amije volt, és fizessék meg.
26 Leborult azért a szolga, és leborult előtte, mondván: Uram, légy türelmes hozzám, és mindent megfizetek neked.
27 Ekkor megszánta annak a szolgának az ura, és elengedte őt, és elengedte neki az adósságot.
28 De ugyanaz a szolga kiment, és talált egy szolgatársát, aki száz pengővel tartozott neki, és rátette a kezét, és megfogta a torkán, mondván: Fizesd meg, amivel tartozol.
29 És az ő szolgatársa leborult lábaihoz, és könyörgött hozzá, mondván: Légy türelmes hozzám, és mindent megfizetek neked.
30 Ő pedig nem akarta, hanem elment, és börtönbe vetette, míg ki nem fizeti az adósságot.
31 Amikor tehát szolgatársai látták, mi történt, nagyon megsajnálták, és elmentek, és elmondták uruknak mindazt, ami történt.
32 Azután az ura, miután elhívta, így szólt hozzá: Ó, gonosz szolga, elengedtem neked minden adósságot, mert kértél engem.
33 Hát nem kellett volna neked is könyörülnöd szolgatársad iránt, amint én megkönyörültem rajtad?
34 Az ő ura pedig megharagudott, és a kínzóknak adta őt, mígnem kifizeti mindazt, ami neki járt.
35 Hasonlóképpen cselekszik veletek az én mennyei Atyám is, ha szívetekből nem bocsátjátok meg kiki az ő atyjafiának a vétket.

19. FEJEZET

1 És lőn, hogy amikor Jézus befejezte ezeket a beszédeket, eltávozott Galileából, és Júdea határaira érkezett a Jordánon túl;
2 És nagy sokaság követte őt; és ott meggyógyította őket.
3 A farizeusok is odamentek hozzá, kísértve őt, és ezt mondták neki: Szabad-e a férfinak minden okból elbocsátani a feleségét?
4 Ő pedig válaszolt, és monda nékik: Nem olvastátok, hogy a teremtő kezdetben férfinak és nőnek teremtette őket?
5 És monda: Ezért hagyja el a férfi atyját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté?
6 Ezért nem ketten többé, hanem egy test. Amit tehát Isten egybekötött, ember ne válassza szét.
7 Mondának néki: Miért parancsolta akkor Mózes, hogy válólevelet adjanak, és elbocsássák?
8 Monda nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg nektek, hogy elbocsássátok feleségeteket, de kezdettől fogva nem így volt.
9 És mondom néktek: Aki elbocsátja feleségét, hacsak nem paráznaság miatt, és mást vesz feleségül, házasságtörést követ el;
10 Tanítványai ezt mondják neki: Ha a férfi helyzete így van a feleségével, nem jó házasodni.
11 Ő azonban ezt mondta nekik: Nem mindenki fogadhatja el ezt a beszédet, csak az, akinek adatott.
12 Mert vannak eunuchok, a kik így születtek az ő anyjuk méhéből, és vannak eunuchok, a kik emberekből lettek, és vannak eunuchok, a kik a mennyek országáért tették magukat eunuchokká. Aki képes befogadni, fogadja el.
13 Ekkor kisgyermekeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk kezét, és imádkozzék; és a tanítványok megdorgálták őket.
14 Jézus azonban így szólt: Engedjétek gyermekeim, és ne tiltsátok el, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek országa.
15 És rájuk tette a kezét, és elment onnan.
16 És íme, odament valaki, és ezt mondta neki: Jó Mester, mi jót tegyek, hogy örök életem legyen?
17 És monda néki: Miért mondasz engem jónak? nincs jó, csak egy, az Isten; de ha be akarsz menni az életbe, tartsd meg a parancsolatokat.
18 Monda néki: Melyik? Jézus azt mondta: Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tégy hamis tanúságot,
19 Tiszteld atyádat és anyádat, és: Szeresd felebarátodat, mint magadat.
20 Monda néki az ifjú: Mindezeket megőriztem ifjúkoromtól fogva: mi hiányzik még?
21 Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el, amid van, és add a szegényeknek, és lesz kincsed a mennyben; és jöjj és kövess engem.
22 De amikor az ifjú meghallotta ezt a beszédet, szomorúan elment, mert nagy vagyona volt.
23 És monda Jézus az ő tanítványainak: Bizony mondom néktek, hogy gazdag aligha megy be a mennyek országába.

24 És ismét mondom néktek: Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bemenni az Isten országába.
25 Amikor ezt meghallották tanítványai, nagyon elcsodálkoztak, mondván: Ki üdvözülhet hát?
26 Jézus azonban megtekintette őket, és monda nékik: Embereknél ez lehetetlen; de Istennél minden lehetséges.
27 Felele azért Péter, és monda néki: Íme, mi mindent elhagytunk, és követtünk téged; mi lesz tehát?
28 És monda nékik Jézus: Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követtek engem, az újjászületéskor, amikor az Emberfia dicsőségének trónusában ül, ti is tizenkét trónon ülhettek, ítélvén a tizenkét törzset. Izrael.
29 És mindenki, aki elhagyott házakat vagy testvéreket, vagy nővéreket, vagy apját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, százannyit kap, és örökölni fogja az örök életet.
30 De sokan, akik elsők, utolsók lesznek; és az utolsó lesz az első.

20. FEJEZET

1 Mert hasonlatos a mennyek országa a házmesterhez, aki kora reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon fel a szőlőjébe.
2 És miután megállapodott a munkásokkal napi egy fillérben, elküldte őket a szőlőjébe.
3 És kiment a harmadik óra körül, és látott másokat tétlenül állni a piacon,
4 És monda nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igaz, azt megadom nektek. És mentek a maguk útján.
5 Ismét kiment a hatodik és kilencedik óra körül, és hasonlóképpen cselekedett.
6 A tizenegyedik óra körül kiment, és talált másokat tétlenül állni, és így szólt hozzájuk: Miért álltok itt egész nap tétlenül?
7 Azt mondják néki: Mert senki sem bérelt fel minket. Monda nékik: Menjetek ti is a szőlőbe; és ami igaz, azt vegyétek.
8 Mikor tehát beesteledett, így szólt a szőlőskert ura a sáfárához: Hívd a munkásokat, és add nekik bérüket, az utolsótól az elsőig.
9 Mikor pedig a tizenegyedik óra tájékán megérkeztek a felbéreltek, mindenki kapott egy fillért.
10 De amikor eljöttek az elsők, azt hitték, hogy többet kellett volna kapniuk; és ugyanígy kaptak minden ember egy fillért.
11 Mikor pedig megkapták, zúgolódtak a ház jószága ellen:
12 Mondván: Ezek az utolsók csak egy órát dolgoztak, és te egyenlővé tetted őket velünk, akik viseltük a nap terhét és melegét.
13 Ő azonban válaszolt egyiküknek, és így szólt: Barátom, nem teszek rosszat ellened, nem egy fillért sem egyeztél meg velem?
14 Vedd el, ami a tied, és menj el: ennek az utolsónak adok, mint neked.
15 Nem szabad-e, hogy azt tegyem az enyémmel, amit akarok? Gonosz-e a te szemed, mert én jó vagyok?
16 Így az utolsók lesznek elsők, és az elsők utolsók, mert sokan vannak hivatottak, de kevesen választottak.
17 Jézus pedig felmenvén Jeruzsálembe, szétválasztotta a tizenkét tanítványt az úton, és így szólt hozzájuk:
18 Íme, felmegyünk Jeruzsálembe; és az Emberfiát elárulják a főpapoknak és az írástudóknak, és halálra ítélik,
19 És átadja őt a pogányoknak, hogy kigúnyolják, megostorozzák és keresztre feszítsék, és harmadnap feltámad.
20 Ekkor odament hozzá Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt, imádták őt, és kívántak tőle valamit.
21 És monda néki: Mit akarsz? Azt mondta neki: Add, hogy ez a két fiam üljön a te királyságodban, az egyik a te jobb kezed, a másik a bal kezed felől.
22 Jézus azonban válaszolt, és monda: Nem tudjátok, mit kértek. Tudtok-e inni abból a pohárból, amelyből én iszom, és megkeresztelkedhettek azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedek? Azt mondják néki: Képesek vagyunk.
23 És monda nékik: Valóban inni fogtok az én poharamból, és megkeresztelkedjetek azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedtem. azoknak adatott, akiknek Atyám készítette.
24 Mikor pedig a tíz meghallotta, felháborodtak a két testvér ellen.
25 Jézus azonban magához hívatta őket, és monda: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmat gyakorolnak rajtuk.
26 De ne így legyen közöttetek, hanem aki nagy akar lenni közöttetek, legyen a ti szolgátok;
27 Aki pedig fő akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok.
28 Ahogyan az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.
29 Mikor pedig elindultak Jerikóból, nagy sokaság követte őt.
30 És íme, két vak ült az út mellett, amikor meghallották, hogy Jézus elmegy mellette, felkiáltott, mondván: Könyörülj rajtunk, Uram, Dávid Fia!
31 A sokaság pedig megdorgálta őket, hogy hallgatjanak, de egyre jobban kiáltoznak, mondván: Könyörülj rajtunk, Uram, Dávid Fia!
32 Jézus pedig megállt, magához hívatta őket, és monda: Mit akartok, hogy tegyek veletek?
33 Azt mondják néki: Uram, hogy megnyíljon a szemünk!
34 Jézus tehát megszánta őket, és megérintette az ő szemeiket, és azonnal megláttak, és követték őt.

21. FEJEZET

1 Mikor pedig közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba értek, az Olajfák hegyére, elküldtek Jézus két tanítványt,
2 Mondván nékik: Menjetek be a veletek szemben lévő faluba, és azonnal találtok egy megkötött szamarat, és vele egy csikót: oldjátok meg, és hozjátok el nekem.
3 És ha valaki valamit mond néktek, mondjátok: Az Úrnak szüksége van rájuk; és azonnal elküldi őket.
4 Mindez azért történt, hogy beteljesedjék, amit a próféta mondott:
5 Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, szelíden, szamáron ülve, és szamárcsikón, szamárcsikón.
6 A tanítványok pedig elmentek, és úgy cselekedtek, amint Jézus parancsolta nekik,

7 És elhozták a szamarat és a csikót, és felöltözték rájuk ruháikat, és ráhelyezték.
8 És nagyon nagy sokaság terítette ruháit az útra; mások ágakat vágtak le a fákról, és elszalasztották őket az úton.
9 És a sokaság, amely elõtte és utána ment, kiáltott, mondván: Hozsánna Dávid fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsanna a magasságban.
10 Mikor pedig bement Jeruzsálembe, az egész város megrendült, mondván: Ki ez?
11 És monda a sokaság: Ez Jézus, a galileai Názáret próféta.
12 Jézus pedig bement az Isten templomába, és kiűzte mindazokat, akik a templomban adtak és vettek, és feldöntötte a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit.
13 És monda nékik: Meg van írva: Az én házam az imádság házának hívják; de ti tolvajok barlangjává tettétek.
14 És vakok és sánták jöttek hozzá a templomban; és meggyógyította őket.
15 Amikor a főpapok és írástudók látták a csodálatos dolgokat, amelyeket tett, és a gyermekeket, a kik a templomban kiáltoztak, és ezt mondták: Hozsánna Dávid fiának! nagyon elégedetlenek voltak,
16 És monda néki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig monda nékik: Igen; Sohasem olvastad-e, hogy csecsemők és csecsemők szájából tökéletesítetted a dicséretet?
17 És otthagyta őket, és kiment a városból Betániába; és ott szállt meg.
18 Reggel pedig, amikor visszatért a városba, megéhezett.
19 És amikor meglátott egy fügefát az úton, odament hozzá, és nem talált rajta semmit, csak leveleket, és ezt mondta neki: Ne teremjen rajtad gyümölcs ezentúl örökké. És hamarosan elszáradt a fügefa.
20 Amikor ezt látták a tanítványok, elcsodálkoztak, mondván: Milyen hamar kiszáradt a fügefa!
21 Felele Jézus és monda nékik: Bizony mondom néktek: Ha van hitetek, és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, ami a fügefával történik, hanem azt is, ha ezt mondjátok ennek a hegynek: Távolodj el. , és vesszen a tengerbe; meg kell tenni.
22 És mindent, amit kértek imádságban, hittel, megkapjátok.
23 Mikor pedig bement a templomba, odamentek hozzá a főpapok és a nép vénei, amint tanított, és ezt mondták: Milyen hatalommal teszed ezeket? és ki adta neked ezt a hatalmat?
24 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Én is kérdezek tőletek egy dolgot, amit ha elmondtok, én is megmondom nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.
25 János keresztsége, honnan volt? a mennyből, vagy az emberektől? És tanakodtak maguk között, mondván: Ha azt mondjuk: Mennyből; azt mondja majd nekünk: Miért nem hittetek hát neki?
26 De ha azt mondjuk: Emberektől; félünk az emberektől; mert mindenki prófétának tartja Jánost.
27 És felelének Jézusnak, mondván: Nem tudjuk megmondani. És monda nékik: Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.
28 De mit gondoltok? Egy embernek két fia volt; és odament az elsőhöz, és ezt mondta: Fiam, menj ma dolgozni az én szőlőmben.
29 Felele és monda: Nem akarom; de azután megbánta, és elment.
30 És odament a másodikhoz, és hasonlóképpen szólt. Ő pedig felelvén, monda: Elmegyek, uram, de nem ment el.
31 A kettő közül melyik teljesítette az apja akaratát? Azt mondják néki: Az első. Monda nékik Jézus: Bizony mondom néktek, hogy a vámszedők és a paráznák előttetek mennek be az Isten országába.
32 Mert János eljött hozzátok az igazság útján, és nem hittetek neki, de a vámszedők és a paráznák hittek neki;
33 Halljatok egy másik példázatot is: Volt egy házmester, aki szőlőt ültetett, és körülkerítette, és prést ásott benne, és tornyot épített, és kiadta a mezőgazdasági munkásoknak, és elment egy messzi vidékre.
34 Mikor pedig közeledett a termés ideje, elküldte szolgáit a munkásokhoz, hogy megkapják a gyümölcsét.
35 A munkások pedig fogták az ő szolgáit, és az egyiket megverték, a másikat megölték, a másikat megkövezték.
36 Ismét több szolgát küldött, mint az elsőt, és azok is hasonlóképpen cselekedtek velük.
37 De végül elküldte hozzájuk a fiát, mondván: Tisztelni fogják az én fiamat.
38 Amikor a munkások meglátták a fiút, ezt mondták egymásnak: Ez az örökös; gyere, öljük meg őt, és ragadjuk meg az örökségét.
39 És elkapták, kivetették a szőlőből, és megölték.
40 Ha tehát eljön a szőlő ura, mit fog tenni ezekkel a földművesekkel?
41 Azt mondják néki: Nyomorúságosan elpusztítja azokat a gonosz embereket, és kiadja szőlőjét más mezőgazdasági munkásoknak, akik megadják neki a gyümölcsöt a maguk idejében.
42 Monda nékik Jézus: Sohasem olvastátok-é az írásokban: A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szöglet feje: ez az Úr műve, és csodálatos a mi szemünkben?
43 Azért mondom néktek: Elvétetik tőletek az Isten országa, és olyan nemzetnek adatik, amely megteremti gyümölcsét.
44 És aki erre a kőre esik, összetörik, de akire ráesik, azt porrá őrli.
45 Mikor pedig a főpapok és a farizeusok meghallották az ő példázatait, észrevették, hogy róluk beszélt.
46 De amikor rá akarták vetni a kezüket, féltek a sokaságtól, mert prófétának tartották.

22. FEJEZET

1 Jézus pedig felelvén, ismét példázatokban beszélt hozzájuk, és ezt mondta:
2 Hasonló a mennyek országa egy királyhoz, aki házasságot kötött fiának,
3 És elküldé szolgáit, hogy hívják a menyegzőre meghívottakat, de nem akartak jönni.
4 Ismét más szolgákat küldött ki, mondván: Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme, elkészítettem az én vacsorámat: ökreimet és hízóimat megölték, és minden készen van.
5 De ők megkönnyebbültek, és elmentek, egyik a tanyájára, másik az árujára.
6 A maradék pedig fogta az ő szolgáit, és utálatosan könyörgött nekik, és megölte őket.
7 Mikor pedig a király ezt meghallotta, megharagudott, és kiküldte seregeit, és elpusztította azokat a gyilkosokat, és felgyújtotta városukat.

8 Ekkor így szólt szolgáihoz: A menyegző készen van, de a meghívottak nem voltak méltók.
9 Menjetek hát ki az országutakra, és akit találtok, pályázzanak a menyegzőre.
10 Kimentek tehát azok a szolgák az utakra, és egybegyûjtöttek mindenkit, akit csak találtak, rosszat és jót is;
11 Amikor a király bement, hogy lássa a vendégeket, meglátott ott egy férfit, aki nem viselt esküvői ruhát.
12 És monda néki: Barátom, hogyan jöttél ide menyasszonyi ruha nélkül? És szóhoz sem jutott.
13 És monda a király a szolgáknak: Kössétek meg néki kezét-lábát, vigyétek el, és vessétek a külső sötétségbe; lesz sírás és fogcsikorgatás.
14 Mert sokan vannak elhívva, de kevesen választottak.
15Akkor elmentek a farizeusok, és tanácsot tartottak, hogyan keverjék beszédébe.
16 És elküldték hozzá tanítványaikat a heródesekkel, mondván: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy, és igazságosan tanítod az Isten útját, és nem törődsz senkivel, mert nem veszed az emberek személyét.
17 Mondd meg tehát nekünk: Mit gondolsz? Szabad-e adót adni a császárnak, vagy nem?
18 Jézus azonban észrevette gonoszságukat, és monda: Miért kísértetek engem, ti képmutatók?
19 Mutasd meg nekem az adópénzt. És hoztak neki egy fillért.
20 És monda nékik: Kié ez a kép és a felirat?
21 Azt mondják néki: A császáré. Akkor monda nékik: Adjátok meg azért a császárnak, ami a császáré; és Istennek az Istenéi.
22 Amikor meghallották ezeket a szavakat, elcsodálkoztak, elhagyták őt, és elmentek.
23 Ugyanazon a napon odamentek hozzá a szadduceusok, akik azt mondják, hogy nincs feltámadás, és megkérdezték tőle:
24 Mondván: Mester, Mózes azt mondta: Ha valaki úgy hal meg, hogy nincs gyermeke, vegye feleségül az ő bátyja az ő feleségét, és neveljen magot testvérének.
25 Volt pedig velünk hét testvér: az első pedig, amikor feleséget vett feleségül, meghalt, és nem volt baja, a feleségét testvérére hagyta.
26 Hasonlóképpen a második is, és a harmadik is a hetedikig.
27 És végül az asszony is meghalt.
28 Kinek lesz hát felesége a feltámadáskor a hét közül? mert mindnyájuknak megvolt.
29 Felele Jézus, és monda nékik: Tévedtek, mert nem ismeritek az írásokat, sem az Isten hatalmát.
30 Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem nem mennek férjhez, hanem olyanok, mint az Isten angyalai a mennyben.
31 De ami a halottak feltámadását illeti, nem olvastátok-e, amit Isten mondott nektek, mondván:
32 Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene? Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké.
33 Mikor pedig a sokaság ezt meghallotta, elcsodálkozott az ő tanításán.
34 De amikor a farizeusok meghallották, hogy elhallgattatta a szadduceusokat, összegyűltek.
35 Egyikük pedig, aki ügyvéd volt, kérdést intézett hozzá, kísértve őt, és ezt mondta:
36 Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?
37 Jézus monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.
38 Ez az első és nagy parancsolat.
39 A második pedig hasonló hozzá: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.
40 Ezen a két parancson függ az egész törvény és a próféták.
41 Amikor a farizeusok összegyűltek, Jézus megkérdezte tőlük:
42 Mondván: Mit gondoltok Krisztusról? kinek a fia? Azt mondják néki: Dávid fia.
43 Monda nékik: Hogyan nevezi hát Dávid lélekben Urának, mondván:
44 Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezemre, míg ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem?
45 Ha tehát Dávid Urának nevezi őt, hogyan lehet a fia?
46 És senki sem tudott neki egy szót sem válaszolni, és senki sem merte attól a naptól fogva többet kérdezni tőle.

23. FEJEZET

1 Jézus ekkor így szólt a sokasághoz és tanítványaihoz:
2 Mondván: Az írástudók és a farizeusok Mózes székében ülnek:
3 Mindazt tehát, amit kérnek, tartsátok meg, tartsátok meg és tegyétek meg; de ne az ő cselekedeteik szerint cselekedjetek, mert mondják, de nem teszik.
4 Mert nehéz és elviselhető terheket kötnek, és az emberek vállára teszik; de ők maguk egyik ujjukkal sem fogják megmozdítani őket.
5 De minden munkájukat azért teszik, hogy az emberek lássák: kiszélesítik a fülkéket, és kitágítják ruháik szegélyét,
6 És szeressétek a lakomák legfelső termeit, és a zsinagógák főszékeit,
7 Üdvözlet a piacokon, és hogy hívják az emberek: Rabbi, Rabbi.
8 De ne nevezzenek rabbinak, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; és ti mindnyájan testvérek vagytok.
9 És senkit se nevezzetek atyátoknak e földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyekben van.
10 Ne nevezzenek titeket sem mestereknek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus.
11 De aki közületek a legnagyobb, az legyen a ti szolgátok.
12 És aki felmagasztalja magát, megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.
13 De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert bezártátok a mennyek országát az emberek elől, mert ti sem magatok mentek be, sem a bemenőket nem engeditek be.
14 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert felemésztitek az özvegyasszonyok házát, és színlelésből hosszan imádkoztok; ezért nagyobb kárhozatot fogtok elnyerni.
15 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert körbeveszitek a tengert és a szárazföldet, hogy egy prozelitává tegyetek, és amikor ő lesz, kétszer inkább a pokol gyermekévé teszi, mint maga.
16 Jaj néktek, vak vezetők, akik ezt mondjátok: Aki a templomra esküszik, az semmi; de aki a templom aranyára esküszik, az adós!

17 Bolondok és vakok, mert melyik nagyobb, az arany, vagy a templom, amely megszenteli az aranyat?
18 És ha valaki az oltárra esküszik, az semmi; de aki a rajta levő ajándékra esküszik, az bűnös.
19 Bolondok és vakok, mert melyik a nagyobb, az ajándék, vagy az oltár, amely megszenteli az ajándékot?
20 Aki tehát az oltárra esküszik, esküszik arra és mindenre, ami rajta van.
21 És aki a templomra esküszik, arra esküszik, és arra, aki abban lakik.
22 Aki pedig az égre esküszik, az Isten trónjára esküszik, és arra, aki azon ül.
23 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert tizedet fizettek mentából, ánizsból és köményből, és kihagytátok a törvény fontosabb dolgait, az ítéletet, az irgalmasságot és a hitet.
24 Ti vak vezetők, kik szúnyogot szűrtök, tevét pedig lenyeltek.
25 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, de belül tele vannak zsarolással és túlzásokkal.
26 Vak farizeus, először azt tisztítsd meg, ami a pohárban és a tálban van, hogy a külsejük is tiszta legyen.
27 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert hasonlatosak vagytok a fehérített sírokhoz, amelyek kívülről valóban szépnek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és minden tisztátalansággal.
28 Így ti is kívülről igaznak látszatok az emberek előtt, de belül tele vagytok képmutatással és hamissággal.
29 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert a próféták sírjait építitek, és az igazak sírjait díszítitek,
30 És mondd: Ha atyáink idejében lettünk volna, nem lettünk volna részesei velük a próféták vérének.
31 Legyetek tehát magatoknak tanúi, hogy azoknak fiai vagytok, akik megölték a prófétákat.
32 Akkor töltsétek be atyáitok mértékét.
33 Ti kígyók, viperák nemzetsége, hogyan menekülhettek meg a pokol kárhozatától?
34 Azért íme prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök hozzátok; és némelyeket közülük megostoroztok zsinagógáitokban, és üldözzétek őket városról városra.
35 Hogy rátok szálljon minden igaz vér, amely a földön kiontott, az igaz Ábel vérétől Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, akit megöltetek a templom és az oltár között.
36 Bizony mondom néktek: Mindezek rájönnek erre a nemzedékre.
37 Ó, Jeruzsálem, Jeruzsálem, te, aki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akiket hozzád küldtek, hányszor akartam volna egybegyűjteni a te fiaidat, miként a tyúk gyűjti a csirkéket a szárnyai alá, de ti nem akarjátok!
38 Íme, a te házad elhagyatott maradt.
39 Mert mondom néktek, hogy ezentúl nem láttok engem, mígnem azt mondjátok: Áldott, aki jön az Úr nevében!

24. FEJEZET

1 Jézus pedig kiment, és kiment a templomból, és hozzámentek a tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit.
2 Jézus pedig monda nékik: Nem látjátok mindezt? bizony mondom néktek: Nem marad itt kő a másikra, amit le ne dobjanak.
3 És amint az Olajfák hegyén ült, a tanítványok külön odamentek hozzá, mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek ezek? és mi lesz a jele eljöveteled nek és a világ végének?
4 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Vigyázzatok, hogy senki meg ne csaljon titeket.
5 Mert sokan jönnek majd az én nevemben, mondván: Én vagyok a Krisztus; és sokakat megtéveszt.
6 És hallani fogtok háborúkról és háborúk híreiről: vigyázzatok, hogy meg ne nyugtalankodjatok, mert mindezeknek meg kell történniük, de a vég még nincs.
7 Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen, és lesznek éhségek, döghalálok és földrengések mindenfelé.
8 Mindezek a bánat kezdetei.
9 Akkor nyomorúságra adnak titeket, és megölnek, és minden nép gyűlölködni fog az én nevemért.
10 És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást.
11 És sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek.
12 És mivel a gonoszság megsokasodik, sokak szeretete meghidegül.
13 De aki mindvégig kitart, az üdvözül.
14 És a királyságnak ezt az evangéliumát prédikálni fogják az egész világon, tanúságul minden nemzetnek; és akkor jön el a vég.
15 Amikor tehát meglátjátok a pusztulás utálatosságát, amelyről Dániel próféta beszélt, ott állni a szent helyen, (aki olvassa, értse meg!)
16 Akkor, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe.
17 Aki a háztetőn van, ne jöjjön le, hogy valamit kivigyen a házából.
18 Aki a mezőn van, az se térjen vissza, hogy elvegye a ruháit.
19 És jaj a terheseknek és a szoptatóknak azokban a napokban!
20 De imádkozzatok, hogy ne télen és ne szombaton meneküljetek.
21 Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind a mai napig, és nem is lesz soha.
22 És ha nem rövidítik meg azokat a napokat, egyetlen test sem menekülhet meg; de a választottakért megrövidülnek azok a napok.
23 Akkor ha valaki azt mondja néktek: Íme, itt a Krisztus, vagy ott; ne hidd el.
24 Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek; olyannyira, hogy ha lehetséges, a választottakat is becsapják.
25 Íme, már korábban megmondtam nektek.
26 Ha tehát azt mondják néktek: Íme, a pusztában van; ne menj ki: íme, a titkos kamrákban van; ne hidd el.
27 Mert amint a villámlás keletről támad, és napnyugatig világít; így lesz az Emberfiának eljövetele is.
28 Mert bárhol van a tetem, ott összegyűlnek a sasok.
29 Közvetlenül azoknak a napoknak nyomorúsága után a nap elsötétül, és a hold nem világítja meg, és a csillagok lehullanak az égről, és megrendülnek az egek erői.
30 És akkor megjelenik az Emberfiának jele a mennyben, és akkor gyászol a föld minden törzse, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin hatalommal és nagy dicsőséggel.

31 És elküldi angyalait nagy trombitaszóval, és összegyűjtik választottait a négy szél felől, az ég egyik végétől a másikig.
32 Tanulj meg egy példázatot a fügefáról; Mikor ága még zsenge, és leveleket hajt, tudjátok, hogy közel a nyár.
33 Hasonlóképpen ti is, amikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, méghozzá az ajtók előtt.
34 Bizony mondom néktek: Nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek be nem teljesednek.
35 Ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim nem múlnak el.
36 De arról a napról és óráról senki sem tud, nem az ég angyalai, hanem egyedül az én Atyám.
37 De amilyen Noé napjai voltak, olyan lesz az Emberfiának eljövetele is.
38 Mert amint az özönvíz előtti napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek mind a napig, amíg Noé bement a bárkába,
39 És nem tudta, míg el nem jött az özönvíz, és elragadta mindnyájukat; így lesz az Emberfiának eljövetele is.
40 Akkor ketten lesznek a mezőn; az egyiket elviszik, a másikat meg hagyják.
41 Két asszony őröl majd a malomban; az egyiket elviszik, a másikat pedig hagyják.
42 Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, melyik órában jön el a ti Uratok.
43 De azt tudd meg, hogy ha a ház jóembere tudta volna, milyen órában jön a tolvaj, akkor vigyázna, és nem engedné, hogy házát felrombolják.
44 Azért ti is készen álljatok, mert abban az órában jön el az embernek Fia, amelyben nem gondoljátok.
45 Kicsoda hát az a hű és bölcs szolga, akit az ő ura háznépének fejedelmévé tett, hogy eledelt adjon nekik a kellő időben?
46 Boldog az a szolga, akit az ő ura, amikor megjön, így cselekszik.
47 Bizony mondom néktek, hogy minden javai felett uralkodóvá teszi őt.
48 De ha az a gonosz szolga azt mondja szívében: Az én uram késik az eljövetelével;
49 És elkezdi verni szolgatársait, és részegekkel együtt eszik és iszik;
50 Eljön annak a szolgának az ura azon a napon, amikor nem keresi, és olyan órában, amelyről nem tud,
51 És szétvágják, és a képmutatókkal osztják ki néki az õ részét; ott lesz sírás és fogcsikorgatás.

25. FEJEZET

1 Akkor hasonló lesz a mennyek országa tíz szűzhöz, akik fogták lámpásukat, és kimentek a vőlegény elé.
2 És közülük öt bölcs, öt pedig balga.
3 Az ostobák elvették lámpásukat, és nem vittek magukkal olajat.
4 De a bölcsek olajat vittek edényeikbe lámpásaikkal együtt.
5 Amíg a vőlegény késett, mindnyájan elaludtak és elaludtak.
6 Éjfélkor pedig kiáltás hallatszott: Íme, jön a vőlegény; menjetek ki vele találkozni.
7 Ekkor felkeltek mind a szüzek, és felrendezték lámpásaikat.
8 És mondának a bolondok a bölcseknek: Adjatok nekünk olajotokból; mert kialudtak a lámpáink.
9 A bölcsek pedig felelének, mondván: Nem úgy; nehogy ne legyen elég nékünk és nektek; hanem menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak.
10 Mikor pedig vásárolni mentek, megérkezett a vőlegény; és a kik készen voltak, bementek vele a menyegzőre, és az ajtó bezárult.
11 Utána jöttek a többi szüzek is, mondván: Uram, Uram, nyisd meg nekünk!
12 Ő azonban így válaszolt: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.
13 Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok sem azt a napot, sem az órát, amelyen az embernek Fia eljön.
14 Mert olyan a mennyek országa, mint a messzi országba utazó ember, aki magához hívta szolgáit, és átadta nekik javait.
15 És az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a másiknak pedig egyet; minden embernek többféle képessége szerint; és azonnal útnak indult.
16 Azután elment az, aki megkapta az öt talentumot, és azzal kereskedett, és további öt talentumot csinált belőlük.
17 Ugyanígy, aki kettőt kapott, nyert másik kettőt is.
18 De aki egyet kapott, elment, ásott a földbe, és elrejtette ura pénzét.
19 Hosszú idő múlva megjön azoknak a szolgáknak az ura, és számot vet velük.
20 Eljött tehát az, aki öt talentumot kapott, és hozott másik öt talentumot, mondván: Uram, öt talentumot adtál nekem, íme, nyertem még öt talentumot rajtuk kívül.
21 Monda néki az ő ura: Jól van, te jó és hű szolga, kevésben voltál hű, sok mindenen uralkodóvá teszlek téged, menj be urad örömébe.
22 Eljött az is, aki két talentumot kapott, és ezt mondta: Uram, két talentumot adtál nekem; íme, nyertem még két talentumot azokon kívül.
23 Monda néki az ura: Jól van, jó és hű szolgám! kevés dologban voltál hű, sok mindenen uralkodóvá teszlek: menj be urad örömébe.
24 Ekkor odajött az, aki megkapta az egy talentumot, és így szólt: Uram, tudtam, hogy kemény ember vagy, ahol aratsz, ahol nem vetettél, és ott gyűjtesz, ahol nem szalmáztál.
25 Megijedtem, és elmentem, és elrejtem a te tehetségedet a földbe: íme, ott van a tied.
26 Felele az ő ura, és monda néki: Te gonosz és lusta szolga, tudtad, hogy ott aratok, ahol nem vetettem, és ott takarítok, ahol nem szalmáztam.
27 Az én pénzemet tehát a pénzváltókhoz kellett volna adnod, és amikor eljövök, az enyémet uzsorával kellett volna megkapnom.
28 Vegyétek el tehát tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.
29 Mert mindenkinek adnak, akinek van, és bõvelkedik, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.
30 És vessétek a haszontalan szolgát a külső sötétségbe: ott lesz sírás és fogcsikorgatás.
31 Amikor az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az összes szent angyal, akkor ül dicsőségének trónján.
32 És őelőtte összegyűjtenek minden népet, és elválasztja őket egymástól, mint a pásztor elválasztja juhait a kecskéktől.

33 És a juhokat a jobb kezére állítja, a kecskéket pedig a bal kezére.
34 Akkor ezt mondja a király a jobbján állóknak: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek az országot, amely számotokra készíttetett a világ megalapítása óta.
35 Mert éheztem, és enni adtatok; szomjaztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok.
36 Meztelenül, és felruháztatok: beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és hozzám jöttetek.
37 Akkor felelnek néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttunk téged éhezni, és tápláltunk téged? vagy szomjas vagy, és inni adott neked?
38 Mikor láttunk téged idegennek és fogadtunk be? vagy meztelenül, és felöltöztettél?
39 Vagy mikor láttunk téged betegen vagy börtönben, és mikor jöttünk hozzád?
40 És a király válaszol, és ezt mondja nekik: Bizony mondom néktek, amennyit e legkisebb testvéreim közül eggyel tettetek, velem tettétek.
41 Akkor azt mondja a bal kéz felől állóknak is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készíttetett.
42 Mert éheztem, és nem adtatok enni; szomjaztam, és nem adtatok innom.
43 Idegen voltam, és nem fogadtatok be engem, meztelenül, és nem ruháttatok fel; beteg voltam és börtönben, és nem látogattatok meg.
44 Akkor ők is felelnek néki, mondván: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazónak, vagy idegennek, vagy mezítelennek, vagy betegnek, vagy börtönben, és nem szolgáltunk neked?
45 Akkor válaszol nekik, mondván: Bizony mondom néktek, amennyit nem tettetek meg eggyel ezek közül a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.
46 És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre.

26. FEJEZET

1 És lőn, amikor Jézus mindezeket a beszédeket befejezte, így szólt tanítványaihoz:
2 Tudjátok, hogy két nap múlva van a páska ünnepe, és az Emberfiát elárulják, hogy keresztre feszítsék.
3 Ekkor összegyűltek a főpapok, az írástudók és a nép vénei a főpap palotájába, akit Kajafásnak hívtak,
4 És megbeszélték, hogy ravaszság által elfogják Jézust, és megöljék.
5 De azt mondták: Ne ünnepnapon, nehogy felfordulás legyen a nép között.
6 Amikor pedig Jézus Betániában volt, a leprás Simon házában,
7 Odament hozzá egy asszony, akinél volt egy alabástromdoboz nagyon drága kenőccsel, és a fejére öntötte, amint az étkezésnél ült.
8 Amikor ezt látták tanítványai, felháborodtak, mondván: Mire való ez a pazarlás?
9 Mert ezt a kenetet sokért eladhatták volna, és a szegényeknek adhatták volna.
10 Amikor Jézus megértette, monda nékik: Miért háborgatjátok az asszonyt? mert jó munkát végzett velem.
11 Mert a szegények mindig veletek vannak; de én nem mindig.
12 Mert mivel ezt a kenetet testemre öntötte, az én temetésemre tette.
13 Bizony mondom néktek: Ahol ezt az evangéliumot hirdetik az egész világon, ott elhangzik az is, amit ez az asszony tett, emlékezetül.
14 Ekkor a tizenkettő közül egy, Iskariótes Júdás, elment a főpapokhoz,
15 És monda nékik: Mit adtok nekem, és átadom őt nektek? És szövetséget kötöttek vele harminc ezüstért.
16 És attól kezdve kereste az alkalmat, hogy elárulja őt.
17 A kovásztalan kenyér ünnepének első napján a tanítványok Jézushoz mentek, és ezt mondták neki: Hol akarod, hogy elkészítsük neked a páskhát?
18 És monda: Menj be a városba egy ilyen emberhez, és mondd néki: Azt mondja a Mester: Elérkezett az én időm; Házadban tartom a páskhát tanítványaimmal.
19 A tanítványok pedig úgy cselekedtek, ahogyan Jézus meghagyta nekik; és elkészítették a páskhát.
20 Mikor pedig beesteledett, leült a tizenkettővel.
21 És amint ettek, monda: Bizony mondom néktek, hogy közületek valaki elárul engem.
22 És nagyon megszomorodtak, és mindnyájan mondogatni kezdték néki: Uram, én vagyok az?
23 Ő pedig felelvén, monda: Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az elárul engem.
24 Az embernek Fia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki elárulja az Emberfiát! jót tett volna annak az embernek, ha meg sem születik.
25 Ekkor Júdás, a ki elárulta őt, így válaszolt: Mester, én vagyok az? Azt mondta neki: Te mondtad.
26 És amint ettek, Jézus fogta a kenyeret, megáldotta, megtörte, és a tanítványoknak adta, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek! ez az én testem.
27 És vette a poharat, hálát adott, és odaadta nekik, mondván: Igyatok belőle mindnyájan!
28 Mert ez az én vérem az újszövetségből, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.
29 Én pedig azt mondom néktek, hogy ezentúl nem iszom a szőlőtőkének e terméséből addig a napig, amikor újat iszom veletek az én Atyám országában.
30 És miután elénekelték a himnuszt, kimentek az Olajfák hegyére.
31 Akkor monda nékik Jézus: Mindnyájan megbotránkoztok miattam ezen az éjszakán, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és a nyáj juhai szétszóródnak.
32 De miután feltámadtam, előtted megyek Galileába.
33 Felele Péter, és monda néki: Ha mindenki megbotránkozik is miattad, én sohasem botránkozok meg.
34 Monda néki Jézus: Bizony mondom néked, hogy ma éjjel, mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem.
35 Péter monda néki: Ha meg is halnék veled, nem tagadlak meg téged. Hasonlóképpen szóltak az összes tanítványok is.
36 Ekkor elment Jézus velük egy helyre, amelyet Gecsemánénak hívnak, és így szólt a tanítványokhoz: Üljetek le itt, amíg én oda megyek és imádkozom.
37 És magával vitte Pétert és Zebedeus két fiát, és kezdett szomorú lenni és nagyon elnehezedni.
38 Akkor monda nékik: Nagyon szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok velem.

39 Azután egy kicsit távolabb ment, arcra borult, és így imádkozott: Ó, Atyám, ha lehetséges, múljon el tőlem ez a pohár, de ne úgy, ahogy én akarom, hanem ahogy te.

40 És odament a tanítványokhoz, és alva találta őket, és így szólt Péterhez: Nem tudtok velem virrasztani egy órát?

41 Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen.

42 Másodszor is elment, és imádkozott, mondván: Atyám, ha el nem múlik tőlem ez a pohár, ha nem iszom, legyen meg a te akaratod.

43 És eljött, és ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük.

44 És otthagyta őket, ismét elment, és harmadszor is imádkozott, és ugyanazokat a szavakat mondta.

45 Ekkor odament az õ tanítványaihoz, és ezt mondta nekik: Aludjatok tovább, és pihenjetek ki; íme, elérkezett az óra, és az Emberfia a bûnösök kezébe adatik.

46 Keljetek fel, menjünk: íme, közel van, aki elárul engem.

47 És amint még beszélt, íme, eljött Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele nagy sokaság kardokkal és botokkal, a főpapoktól és a nép véneitől.

48 Aki pedig elárulta, jelt adott nekik, mondván: Akit megcsókolok, az ő: tartsátok meg!

49 És azonnal Jézushoz ment, és ezt mondta: Üdvözlégy, Mester! és megcsókolta.

50 Jézus pedig monda néki: Barátom, miért jöttél? Azután eljöttek, Jézusra vetették a kezüket, és elvitték.

51 És íme, egy azok közül, akik Jézussal voltak, kinyújtotta a kezét, kirántotta kardját, és megütötte a főpap szolgáját, és levágta a fülét.

52 És monda néki Jézus: Tedd vissza a kardodat a helyére, mert mindazok, akik kardot ragadnak, kard által vesznek el.

53 Azt hiszed, hogy most nem imádkozhatok Atyámhoz, és hamarosan többet ad nekem, mint tizenkét légió angyalt?

54 De hogyan teljesedjenek be az írások, hogy így kell lennie?

55 Abban az órában így szólt Jézus a sokasághoz: Úgy jöttetek ki, mint a tolvaj ellen karddal és bottal, hogy elfogjatok engem? Naponta veletek ültem tanítani a templomban, és nem ragadtatok meg engem.

56 De mindez azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor a tanítványok mind elhagyták őt, és elfutottak.

57 A kik pedig megfogták Jézust, elvitték Kajafás főpaphoz, ahol összegyűltek az írástudók és a vének.

58 Péter azonban követte őt messziről a főpapi palotáig, és bement, és leült a szolgákhoz, hogy lássa a végét.

59 A fõpapok, a vének és az egész tanács pedig hamis tanúkat kerestek Jézus ellen, hogy megöljék;

60 De nem találtak; igen, bár sok hamis tanú jött, mégsem találtak. Végül két hamis tanú jött,

61 És monda: Ez azt mondta: Le tudom rombolni az Isten templomát, és három nap alatt felépíthetem.

62 És felkelt a főpap, és monda néki: Nem válaszolsz semmit? mi az, amit ezek ellened tanúskodnak?

63 Jézus azonban hallgatott. Felele pedig a főpap, és monda néki: Esküszlek az élő Istenre, hogy mondd meg nekünk, hogy te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia.

64 Monda néki Jézus: Azt mondtad: mindazonáltal azt mondom néktek, hogy ezentúl meglátjátok az Emberfiát ülni a hatalom jobbján, és eljönni az ég felhőiben.

65 Akkor a főpap megszaggatta ruháit, mondván: Káromlást beszélt; mi szükségünk van még tanúkra? íme, most hallottátok az ő káromlását.

66 Mit gondolsz? Felelték és mondták: Bűnös a halállal.

67 Azután arczába köpték, és megverték; mások pedig tenyerükkel ütötték őt,

68 Mondván: Prófétálj nékünk, Krisztus, ki az, aki megvert?

69 Péter pedig kint ült a palotában, és egy leány lépett hozzá, mondván: Te is a galileai Jézussal voltál.

70 Ő azonban mindenki előtt tagadta, mondván: Nem tudom, mit mondasz.

71 Mikor pedig kiment a tornácra, egy másik szolgálólány meglátta őt, és ezt mondta az ott lévőknek: Ez is a názáreti Jézussal volt.

72 És ismét esküvel tagadta: Nem ismerem azt az embert.

73 Kis idő múlva pedig odamentek ahhoz, a kik ott álltak, és mondták Péternek: Bizony te is közülük való vagy; mert a te beszéded elárul téged.

74 Ekkor elkezdett káromkodni és esküdni, mondván: Nem ismerem azt az embert. És azonnal megszólalt a kakas.

75 Péternek eszébe jutott Jézus szava, amely ezt mondta neki: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem. És kiment, és keservesen sírt.

27. FEJEZET

1 Amikor feljött a reggel, a főpapok és a nép vénei tanácsot tartottak Jézus ellen, hogy megöljék őt.

2 Mikor pedig megkötözték, elvezették, és Poncius Pilátus helytartónak adták.

3 Júdás, aki elárulta őt, amikor látta, hogy elítélték, megbánta magát, és visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek,

4 Mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. És azt mondták: Mi ez nekünk? láss hozzá.

5 És ledobta az ezüstdarabokat a templomban, és elment, és felakasztotta magát.

6 A főpapok pedig vevék az ezüstöket, és ezt mondták: Nem szabad a kincstárba tenni, mert vér ára.

7 Tanácsot tartottak, és megvették magukkal a fazekas mezőjét, hogy idegeneket temessenek el.

8 Ezért hívják azt a mezőt vérmezőnek mind a mai napig.

9 Azután beteljesedett, a mit Jeremiás próféta mondott, mondván: És elvették a harminc ezüstöt, annak az árát, aki megbecsült, akit Izrael fiai megbecsültek;

10 És odaadta őket a fazekas mezőjéért, amint az Úr elrendelte nékem.

11 Jézus pedig a helytartó elõtt állt, és a helytartó megkérdezte õt, mondván: Te vagy a zsidók királya? Jézus pedig monda néki: Te mondod.

12 Amikor pedig a főpapok és a vének vádolták, nem felelt semmit.

13 Akkor monda néki Pilátus: Nem hallod, mennyi mindenről tanúskodnak ellened?

14 És nem felelt néki egy szót sem; olyannyira, hogy a kormányzó nagyon elcsodálkozott.

15 Azon az ünnepen a helytartó szokásban volt egy foglyot elengedni a népnek, akit akartak.

16 És volt akkor egy nevezetes foglyuk, akit Barabbásnak hívtak.

17 Amikor tehát összegyűltek, Pilátus így szólt hozzájuk: Kit akartok, hogy elbocsássak nektek? Barabbás, vagy Jézus, akit Krisztusnak hívnak?
18 Mert tudta, hogy irigységből szabadították meg őt.
19 Amikor leült az ítélőszékre, a felesége küldött hozzá, mondván: Ne legyen semmi közöd ahhoz az igaz emberhez, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta.
20 De a főpapok és a vének meggyőzték a sokaságot, hogy kérjék meg Barabást, és semmisítsék meg Jézust.
21 Felele a helytartó, és monda nékik: A kettő közül melyiket akarjátok elengedni nektek? Azt mondták: Barabás.
22 Monda nékik Pilátus: Mit tegyek hát Jézussal, akit Krisztusnak hívnak? Mind azt mondják néki: Feszítsék meg.
23 És monda a helytartó: Miért, mi rosszat tett? De ők annál jobban kiáltoztak, mondván: Feszítsék meg!
24 Amikor Pilátus látta, hogy semmit sem tud legyőzni, hanem inkább zűrzavar támad, vizet vett, és kezet mosott a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a vérétől.
25 Felele akkor az egész nép, és monda: Az ő vére rajtunk és a mi fiainkon.
26 Ekkor elengedte nekik Barabást, és Jézust megostorozta, és átadta, hogy feszítsék meg.
27 Ekkor a helytartó katonái bevitték Jézust a közös terembe, és összegyűjtötték hozzá a katonák egész csapatát.
28 És levetkőztették, és skarlátvörös ruhát öltöttek rá.
29 Mikor pedig töviskoronát vetettek, a fejére tették, és nádszálat a jobb kezébe, és térdet hajtottak előtte, és kigúnyolták, mondván: Üdvözlégy, zsidók királya!
30 És leköpdösték õt, és fogták a nádat, és fejbe verték.
31 És miután kigúnyolták, levették róla a köntöst, felöltözték rá saját ruháját, és elvezették, hogy megfeszítsék.
32 És amint kijöttek, találtak egy cirénei férfit, név szerint Simont, akit arra kényszerítettek, hogy hordozza a keresztjét.
33 És amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Golgotának hívnak, vagyis koponyahelynek,
34 Adának néki inni epével kevert ecetet, és amikor megkóstolta, nem akart inni.
35 És keresztre feszítették őt, és felosztották ruháit, sorsot vetve, hogy beteljesedjék, amit a próféta mondott: Felosztották maguk között az én ruháimat, és az én ruhámra sorsot vetettek.
36 És leülve nézték őt ott;
37 És feltevé a feje fölé a vádat, amely fel van írva: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA.
38 Akkor vele együtt két tolvajt feszítettek keresztre, az egyiket a jobb, a másikat a bal felől.
39 Az arra járók pedig fejcsóválva szidalmazták őt,
40 És mondván: Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted, mentsd meg magad! Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről.
41 Hasonlóképpen a főpapok is kigúnyolták őt az írástudókkal és a vénekkel együtt:
42 Másokat megmentett; magát nem tudja megmenteni. Ha ő Izrael királya, most szálljon le a keresztről, és mi hiszünk neki.
43 Istenben bízott; szabadítsa meg most, ha akarja, mert azt mondta: Én az Isten Fia vagyok.
44 A tolvajok is, akiket vele együtt keresztre feszítettek, ugyanazt a fogai közé vetették.
45 A hatodik órától fogva pedig sötétség volt az egész földön a kilencedik óráig.
46 Kilenc óra körül pedig Jézus hangosan kiáltott, mondván: Éli, Éli, láma sabachtani? vagyis: Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?
47 Az ott állók közül némelyek, amikor ezt meghallották, ezt mondták: Ez Illést hívja.
48 És azonnal elfutott egyikük, vett egy szivacsot, megtöltötte ecettel, és nádszálra tette, és inni adott neki.
49 A többiek ezt mondták: Hagyd, lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse őt.
50 Jézus, amikor ismét nagy hangon kiáltott, kiadta a szellemet.
51 És íme, a templom fátyla ketté hasadt felültől aljáig; és a föld megremegett, és a sziklák megrepedtek;
52 És megnyíltak a sírok; és felkelt sok alvó szent teste,
53 És feltámadása után kiment a sírokból, bement a szent városba, és megjelent sokaknak.
54 Amikor pedig a százados és a vele levők, akik Jézust nézték, látták a földrengést és a történteket, nagyon megijedtek, és ezt mondták: Bizony, ez az Isten Fia.
55 És sok asszony volt ott, akik távolról nézték, akik követték Jézust Galileából, és szolgáltak neki:
56 Köztük volt Mária Magdolna, Mária, Jakab és Jósás anyja, és Zebedeus fiainak anyja.
57 Amikor beesteledett, odajött egy gazdag ember Arimathából, József nevű, aki maga is Jézus tanítványa volt.
58 Elment Pilátushoz, és elkönyörögte Jézus testét. Ekkor Pilátus megparancsolta, hogy adják ki a testet.
59 Amikor József átvette a holttestet, tiszta lenvászonba csavarta,
60 És elhelyezte új sírjába, amelyet a sziklába vésett; és nagy követ hengerített a sír ajtajához, és elment.
61 És ott ült Mária Magdolna és a másik Mária a sír mellett.
62 Másnap, amely az előkészület napját követte, a főpapok és a farizeusok összegyűltek Pilátushoz,
63 Mondván: Uram, emlékszünk arra, hogy az a csaló még életében azt mondta: Három nap múlva feltámadok.
64 Parancsold meg azért, hogy őrizzék meg a sírt harmadnapig, nehogy tanítványai éjjel eljöjjenek, és el ne lopják, és azt mondják a népnek: Feltámadt a halálból; így az utolsó tévedés rosszabb lesz, mint az első.
65 Pilátus monda nékik: Van őrségetek, menjetek el, ügyeljetek amennyire csak lehet.
66 Elmentek tehát, és megerősítették a sírt, lezárták a követ, és órát állítottak.

28. FEJEZET

1 A szombat végén, amikor a hét első napja felé virradt, eljött Mária Magdolna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt.
2 És íme, nagy földrengés volt, mert az Úr angyala leszállt a mennyből, és eljött, elhengerítette a követ az ajtóról, és ráült.
3 Arca olyan volt, mint a villám, és ruhája fehér, mint a hó.
4 És az őrök, mert féltek tőle, megremegtek, és olyanok lettek, mint a halottak.

5 Felele az angyal, és monda az asszonyoknak: Ne féljetek,
mert tudom, hogy a keresztre feszített Jézust keresitek.
6 Nincs itt, mert feltámadt, amint mondta. Gyere, nézd meg
azt a helyet, ahol az Úr feküdt.
7 Menjetek el gyorsan, és mondjátok meg tanítványainak,
hogy feltámadt a halálból; és ímé előttetek megy Galileába;
ott meglátjátok őt: íme, megmondtam nektek.
8 És gyorsan elmentek a sírtól félelemmel és nagy
örömmel; és elfutott, hogy szót hozzon tanítványainak.
9 És amint elmentek, hogy elmondják az ő tanítványainak,
íme, Jézus szembejött velük, mondván: Üdvözlégy
mindenkit! És odajöttek, lábánál fogva megfogták, és
imádták őt.
10 És monda nékik Jézus: Ne féljetek, menjetek,
mondjátok meg a testvéreimnek, hogy Galileába mennek,
és ott meglátnak engem.
11 Mikor pedig elmentek, íme, néhány őrség bement a
városba, és megmutatták a főpapoknak mindazt, ami történt.
12 Mikor pedig összegyűltek a vénekkel, és tanácsot
tartottak, nagy pénzt adtak a katonáknak,
13 Mondván: Mondjátok: az ő tanítványai éjjel jöttek, és
ellopták őt, amíg mi aludtunk.
14 És ha ez a helytartó fülébe jut, meggyõzzük õt, és
megvédünk benneteket.
15 Fogták tehát a pénzt, és úgy cselekedtek, ahogyan
tanították őket; és ezt a beszédet a zsidók közt elterjedték
mind a mai napig.
16 Ekkor a tizenegy tanítvány elment Galileába, egy
hegyre, ahová Jézus rendelte őket.
17 Amikor meglátták őt, leborultak előtte, de némelyek
kételkedtek.
18 Jézus pedig odament, és szólt hozzájuk, mondván:
Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.
19 Menjetek el tehát, tegyetek tanítványokká minden népet,
megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a
Szentléleknek nevében.
20 Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én
parancsoltam néktek; és íme, én veletek vagyok minden
napon a világ végezetéig. Ámen.

Márk Evangéliuma

1. FEJEZET

1 Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete;
2 Amint meg van írva a prófétákban: Íme, elküldöm az én követemet színed előtt, aki elkészíti előtted utadat.
3 Kiáltó szava a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, egyengessétek ösvényeit!
4 János keresztelt a pusztában, és hirdette a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára.
5 És kiment hozzá Júdea egész földe és Jeruzsálem, és mindnyájan megkeresztelkedtek tőle a Jordán folyójában, megvallván bűneiket.
6 János pedig teveszőrbe volt öltözve, és dereka körül bőröv volt; és evett sáskákat és vadmézet;
7 És prédikált, mondván: Utánam jön nálamnál erősebb, akinek nem vagyok méltó arra, hogy lehajoljam és kioldjam a sarujának reteszét.
8 Én ugyan vízzel keresztellek titeket, de ő majd Szentlélekkel keresztel meg titeket.
9 És lőn azokban a napokban, hogy Jézus a galileai Názáretből jött, és János megkeresztelkedett a Jordánban.
10 És azonnal feljött a vízből, és látta, hogy megnyílik az ég, és a Szellem, mint egy galamb, leszáll rá.
11 És szózat hallatszott az égből, mondván: Te vagy az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.
12 És a Lélek azonnal a pusztába űzte.
13 És ott volt a pusztában negyven napig, a Sátán megkísértette; és a vadállatokkal volt; és az angyalok szolgáltak neki.
14 Miután pedig Jánost börtönbe vetették, Jézus bement Galileába, és hirdette az Isten országának evangéliumát,
15 És mondván: Betelt az idő, és elközelgett az Isten országa: térjetek meg, és higgyetek az evangéliumnak.
16 Amikor pedig a galileai tenger mellett járt, látta, hogy Simon és András, az ő testvére hálót vetnek a tengerbe, mert halászok voltak.
17 És monda nékik Jézus: Jöjjetek utánam, és emberhalászokká teszlek benneteket.
18 És azonnal otthagyták hálóikat, és követték őt.
19 És amikor egy kicsit tovább ment onnan, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát, és Jánost, az ő testvérét, akik szintén a hajóban voltak, és hálóikat javítgatták.
20 És azonnal hívatta őket, és otthagyták apjukat, Zebedeust a hajóban a béresekkel, és utána mentek.
21 És bementek Kapernaumba; és mindjárt szombatnapon beméne a zsinagógába, és tanított.
22 És csodálkoztak az ő tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.
23 Vala pedig az õ zsinagógájukban egy ember, akiben tisztátalan lélek volt; és felkiáltott:
24 Mondván: Hagyjunk békén; mi közünk hozzád, te Názáreti Jézus? azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Ismerlek, ki vagy, Isten Szentje.
25 Jézus pedig megdorgálta őt, mondván: Hallgass, és menj ki belőle!
26 Mikor pedig a tisztátalan lélek megszaggatta őt, és nagy hangon kiáltott, kiment belőle.
27 És mindnyájan elcsodálkoztak, annyira, hogy kérdezősködének egymás között, mondván: Mi ez? mi ez az új doktrína? mert hatalommal parancsol még a tisztátalan lelkeknek is, és azok engedelmeskednek neki.
28 És azonnal elterjedt híre Galilea egész vidékére.
29 És azonnal, amikor kijöttek a zsinagógából, bementek Simon és András házába Jakabbal és Jánossal.
30 De Simon feleségének anyja lázban feküdt, és anon beszéltek róla.
31 És odament, megfogta a kezét, és felemelte; és azonnal elhagyta őt a láz, és szolgálta őket.
32 Este pedig, amikor a nap lenyugodott, hozzá vittek minden beteget és ördögtől megszállottat.
33 És az egész város összegyűlt az ajtó előtt.
34 És sokakat meggyógyított, akik különféle betegségekben szenvedtek, és sok ördögöt ûzött ki; és nem engedték az ördögöket, hogy beszéljenek, mert ismerték őt.
35 Reggel pedig felkelvén jóval azelőtt, kiment, és elment egy magányos helyre, és ott imádkozott.
36 Simon és azok, akik vele voltak, követték őt.
37 És mikor megtalálták, mondának néki: Minden ember téged keres.
38 És monda nékik: Menjünk el a szomszéd városokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem ki.
39 És prédikált a zsinagógáikban egész Galileában, és ördögöket ûzött.
40 És odament hozzá egy leprás, könyörgött, és letérdelt hozzá, és ezt mondta neki: Ha akarod, megtisztíthatsz engem.
41 Jézus pedig megszánta magát, kinyújtotta kezét, megérintette őt, és így szólt hozzá: Akarom; légy tiszta.
42 És amint megszólalt, azonnal elszállt tőle a lepra, és megtisztult.
43 És szigorúan megparancsolta, és azonnal elküldte;
44 És monda néki: Vigyázz, ne mondj semmit senkinek, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel megtisztulásodért azokat, a mit Mózes parancsolt, bizonyságul nékik.
45 Ő azonban kiment, és sokat hirdetni kezdett, és úgy terjeszteni, hogy Jézus már nem mehetett be nyíltan a városba, hanem kint volt a kietlen helyeken.

2. FEJEZET

1 Néhány nap múlva ismét bement Kapernaumba; és hallatszott, hogy a házban van.
2 És azonnal sokan összegyűltek, annyira, hogy nem volt hely a befogadásra, nem annyira, mint az ajtó körül; és hirdette nekik az igét.
3 Odamentek hozzá, és hoztak egy bénult beteget, aki négytől született.
4 És amikor nem tudtak közel jönni hozzá a sajtóért, feltárták a tetőt, ahol ő volt, és miután feltörték, leengedték az ágyat, amelyen a bénult beteg feküdt.
5 Amikor Jézus látta hitüket, így szólt a bénához: Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.
6 De az írástudók közül némelyek ültek ott, és okoskodtak a szívükben,
7 Miért beszél így káromlást ez az ember? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, csak Isten?
8 Jézus pedig azonnal, amikor észrevette lelkében, hogy így tanakodnak magukban, így szólt hozzájuk: Miért tanakodjátok ezeket a ti szívetekben?

9 Vajon könnyebb-e azt mondani a bénultnak: Megbocsáttattak néked a te bûneid? vagy azt mondani: Kelj fel, vedd fel ágyadat, és járj?
10 Hanem hogy megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnök megbocsátására (mondja a bénultnak:)
11 Mondom néked: Kelj fel, vedd fel ágyadat, és menj be a te házadba.
12 És azonnal felkelt, felvette az ágyat, és mindnyájuk előtt kiment; annyira elcsodálkoztak, és dicsőítették az Istent, mondván: Sohasem láttunk ilyet.
13 És ismét kiment a tenger mellett; és az egész sokaság hozzá fordult, és ő tanította őket.
14 Mikor pedig elhaladt mellettem, meglátta Lévit, az Alfeus fiát, amint a vámhivatalnál ül, és így szólt hozzá: Kövess engem! És felkelt és követte őt.
15 És lőn, hogy amikor Jézus az ő házában ült, sok vámszedő és bűnös is leült Jézussal és tanítványaival, mert sokan voltak, és követték őt.
16 És amikor látták az írástudók és a farizeusok, hogy vámszedőkkel és bűnösökkel eszik, mondták az ő tanítványainak: Hogy van az, hogy vámszedőkkel és bűnösökkel eszik és iszik?
17 Amikor Jézus ezt meghallotta, így szólt hozzájuk: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy megtérésre hívjam az igazakat, hanem a bűnösöket.
18 János és a farizeusok tanítványai böjtölni szoktak, és odamenvén, mondának néki: Miért böjtölnek János tanítványai és a farizeusok, de a te tanítványaid nem böjtölnek?
19 Jézus pedig monda nékik: Vajon böjtölhetnek-e a násznagyok, amíg a vőlegény velük van? amíg velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek.
20 De jönnek a napok, amikor elvétetik tőlük a vőlegény, és akkor böjtölnek azokban a napokban.
21 Senki sem varr új ruhadarabot régi ruhára; különben az új ruha, amely betöltötte, elveszi a régit, és még rosszabb lesz a szakadás.
22 És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; különben az új bor szétrobbantaná a tömlőket, és a bor kiömlik, és a tömlők elrontanak, de az új bort új tömlőkbe kell tölteni.
23 És lőn, hogy átment a gabonaföldeken szombaton; és tanítványai menet közben elkezdték a kalászokat tépni.
24 És mondának néki a farizeusok: Íme, miért cselekszenek szombaton azt, ami nem szabad?
25 És monda nékik: Soha nem olvastátok, mit tett Dávid, amikor szüksége volt rá, és éhezett, ő és azok, akik vele voltak?
26 Hogyan ment be az Isten házába Abjátár főpap idejében, és evett a mutatványos kenyeret, amelyet nem szabad enni, csak a papoknak, és adott azoknak is, akik vele voltak?
27 És monda nékik: A szombat az emberért lett, és nem az ember a szombatért.
28 Ezért az Emberfia ura a szombatnak is.

3. FEJEZET

1 És ismét beméne a zsinagógába; és volt ott egy ember, akinek fonnyadt keze volt.
2 És nézték őt, vajon meggyógyítja-e őt szombaton; hogy megvádolhassák.
3 És monda az embernek, a kinek keze volt a kiszáradt: Állj fel!
4 És monda nékik: Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat? életet menteni, vagy ölni? De hallgattak.
5 Mikor pedig körülnézett rajtuk haraggal, elszomorodván szívük keménysége miatt, így szólt az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! És kinyújtotta, és az ő keze épségben lett, mint a másik.
6 A farizeusok pedig kimentek, és azonnal tanácsot tartottak ellene a Heródesekkel, hogyan pusztítsák el.
7 Jézus azonban visszavonult tanítványaival a tengerhez, és nagy sokaság követte őt Galileából és Júdeából,
8 Jeruzsálemből és Idumeából és a Jordánon túlról; és a Tírusz és Sidon körüliek nagy sokaság ment hozzá, amint meghallották, milyen nagy dolgokat művelt.
9 És azt mondta az õ tanítványainak, hogy egy kis hajó várjon rá a sokaság miatt, hogy el ne torlaszolják õt.
10 Mert sokakat meggyógyított; olyannyira, hogy szorongatták őt, hogy megérintse őt, a kik csapásokban szenvedtek.
11 A tisztátalan lelkek pedig, amikor meglátták őt, leborultak előtte, és kiáltoztak, mondván: Te vagy az Isten Fia.
12 És szigorúan megparancsolta nekik, hogy ne közöljék őt.
13 És felment a hegyre, és magához hívatta, akit akart, és elmentek hozzá.
14 Tizenkettőt pedig elrendelt, hogy vele legyenek, és elküldje őket prédikálni,
15 És hogy hatalmuk legyen betegségeket gyógyítani és ördögöket kiűzni:
16 Simont pedig Péternek nevezte el;
17 És Jakab, Zebedeus fia, és János, Jakab testvére; és elnevezte őket Boanergesnek, vagyis mennydörgés fiainak.
18 És András, és Fülöp, és Bartolomeus, és Máté, Tamás, és Jakab, Alfeus fia, és Taddeus és Simon, a kánaáni,
19 Iskariótes Júdás is, a ki őt is elárulta, és bemenének egy házba.
20 És ismét összegyűlt a sokaság, úgyhogy még kenyeret sem tudtak enni.
21 Mikor pedig az õ barátai meghallották ezt, kimentek, hogy megfogják;
22 És mondának az írástudók, a kik Jeruzsálemből jöttek: Belzebub van nála, és az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.
23 És magához szólította őket, és példázatokban monda nékik: Hogyan űzheti ki a Sátán a Sátánt?
24 És ha egy ország meghasonlik önmagával, az a királyság nem állhat meg.
25 És ha egy ház meghasonlik önmagával, az a ház nem állhat meg.
26 Ha pedig a Sátán önmaga ellen támad, és meghasonlik, nem állhat meg, de vége van.
27 Senki sem mehet be az erõsnek házába, és el nem ronthatja az õ javait, hacsak elõbb meg nem köti az erős embert; és akkor elrontja a házát.
28Bizony mondom néktek: Minden bűn megbocsáttatik az emberek fiainak, és a káromlás, amivel káromolnak.
29 Aki pedig káromolja a Szentlelket, annak soha nincs bocsánatja, hanem az örök kárhozat veszélye fenyegeti.
30 Mert azt mondták: tisztátalan lélek van benne.
31 És odajöttek a testvérei és az ő anyja, és odakint állva elküldték hozzá, hívván őt.

32 És leült körülötte a sokaság, és ezt mondták neki: Íme, a
te anyád és a te testvéreid kívül keresnek téged.
33 Ő pedig válaszolt nekik, mondván: Ki az én anyám
vagy a testvéreim?
34 És körülnézett a körülötte ülőkön, és így szólt: Íme,
anyám és testvéreim!
35 Mert aki az Isten akaratát cselekszi, az az én testvérem,
nővérem és anyám.

4. FEJEZET

1 És ismét tanítani kezdett a tenger mellett, és nagy
sokaság gyűlt össze hozzá, úgyhogy hajóba szállt, és a
tengerben ült; és az egész sokaság a tenger mellett volt a
szárazföldön.
2 És sok mindenre tanította őket példabeszédekkel, és ezt
mondta nekik tanításában:
3 Figyelj; Íme, kiment egy magvető vetni:
4 És lőn, amint vetett, néhányan az út mellé estek, és
odajöttek az ég madarai, és felfalták.
5 És némelyek köves földre estek, ahol nem volt sok földje;
és azonnal kikelt, mert nem volt mélysége a földnek:
6 De amikor a nap felkelt, felperzselt; és mivel nem volt
gyökere, elsorvadt.
7 És némelyek a tövisek közé estek, és a tövisek felnőnek,
és megfojtották, és nem hozott gyümölcsöt.
8 Mások pedig jó földre estek, és termést hoztak, amely
kikelt és növekedett; és kihozott, ki harmincat, ki hatvanat,
és ki százat.
9 És monda nékik: Akinek van füle a hallásra, hallja.
10 Amikor pedig egyedül volt, megkérdezték tőle a
példázatot a körülötte lévők a tizenkettővel.
11 És monda nékik: Nektek megadatott, hogy
megismerjétek az Isten országának titkát, de a kint
levőknek mindez példázatokban történik:
12 Hogy látva lássanak, és ne vegyenek; és hallván
hallanak, de nem értik; nehogy valamikor megtérjenek, és
bűneik meg ne bocsássanak.
13 És monda nékik: Nem ismeritek ezt a példázatot? és
honnan fogtok tudni minden példázatot?
14 A magvető veti az igét.
15 Ezek pedig az út mellett vannak, ahol az ige elvetetett;
de amikor meghallják, azonnal eljön a Sátán, és elveszi az
igét, amelyet szívükbe vetettek.
16 Hasonlóképpen ezek azok, a melyeket köves földre
vetnek; kik, ha meghallják az igét, azonnal örömmel
fogadják;
17 És nincs gyökerük önmagukban, és csak ideig-óráig
tartsanak; azután, ha nyomorúság vagy üldözés támad az
ige miatt, azonnal megbotránkoznak.
18 Ezek pedig a tövisek közé vetettek; mint hallani a szót,
19 És e világ gondjai, a gazdagság csalárdsága és a bejövő
egyéb dolgok kívánságai elfojtják az igét, és terméketlenné
válik.
20 Ezek pedig a jó földbe vetettek; a kik meghallják az igét
és befogadják, és gyümölcsöt teremnek, ki harmincszorost,
ki hatvanszorosat, ki százszorost.
21 És monda nékik: A gyertyát azért hozzák, hogy véka alá
vagy ágy alá tegyék? és nem kell gyertyatartóra állítani?
22 Mert nincs semmi elrejtett, a mi meg ne nyilvánulna;
egyiket sem titkolták, hanem azt, hogy külföldre kerüljön.
23 Ha valakinek van füle a hallásra, hallja.
24 És monda nékik: Vigyázzatok, mit hallotok: amilyen
mértékkel mértek, azzal mérnek néktek;
25 Mert akinek van, annak adatik, akinek pedig nincs, attól
még az is elvétetik, amije van.
26 És monda: Ilyen az Isten országa, mintha az ember
magot vetne a földbe;
27 És aludjon és keljen fel éjjel és nappal, és a mag
kikeljen és felnő, nem tudja, hogyan.
28 Mert a föld gyümölcsöt terem magától; először a penge,
majd a kalász, utána a teljes kukorica a kalászban.
29 De amint megterem a gyümölcs, azonnal beleteszi a
sarlót, mert eljött az aratás.
30 És monda: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? vagy
milyen összehasonlítással hasonlítsuk össze?
31 Olyan, mint a mustármag, amely a földbe vetve kisebb
minden magnál, amely a földben van.
32 De ha elvetik, felnő, és nagyobb lesz minden fűnél, és
nagy ágakat hajt; hogy az ég madarai megszálljanak az
árnyéka alatt.
33 És sok ilyen példázattal mondta nekik az igét, amint
hallani tudták.
34 De példabeszéd nélkül nem szólt hozzájuk, és mikor
egyedül maradtak, mindent elmagyarázott tanítványainak.
35 És ugyanazon a napon, amikor beesteledett, így szólt
hozzájuk: Menjünk át a túlsó partra.
36 Amikor pedig elküldték a sokaságot, elvitték őt úgy,
ahogy a hajóban volt. És más kis hajók is voltak vele.
37 És támadt egy nagy szélvihar, és a hullámok
belecsaptak a hajóba, úgyhogy az már megtelt.
38 Ő pedig a hajó hátsó részében aludt egy párnán, és
felkeltették, és ezt mondták neki: Mester, nem törődsz vele,
hogy elveszünk?
39 És felkelt, megdorgálta a szelet, és így szólt a tengerhez:
Békesség, nyugalom! És elállt a szél, és nagy csend lett.
40 És monda nékik: Miért féltek ennyire? hogy van az,
hogy nincs hitetek?
41 És nagyon féltek, és ezt mondták egymásnak: Micsoda
ember ez, hogy még a szél és a tenger is engedelmeskedik
neki?

5. FEJEZET

1 És átmentek a tenger túlsó partjára, a gadareusok
vidékére.
2 Mikor pedig kiszállt a hajóból, azonnal szembejött vele a
sírokból egy tisztátalan lélekkel teli ember,
3 Akinek a sírok között volt a lakhelye; és senki sem
kötözhette meg, nem, nem láncokkal:
4 Mivel gyakran megkötözték bilinccsel és lánccal, és a
láncokat széttépte, és a bilincseket széttörte, senki sem
tudta megszelídíteni.
5 És mindig éjjel és nappal a hegyekben és a sírokban volt,
sírt, és kövekkel vágta magát.
6 De amikor meglátta Jézust messziről, elfutott, és leborult
előtte,
7 És nagy hangon kiáltott, és monda: Mi közöm hozzád,
Jézus, a magasságos Isten Fia? Istenre esküszlek, hogy ne
gyötörj.
8 Mert azt mondta neki: Menj ki az emberből, tisztátalan
lélek!
9 És megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő pedig válaszolt,
mondván: Légió a nevem, mert sokan vagyunk.

10 És nagyon kérte őt, hogy ne küldje el őket az országból.
11 És ott volt a hegyek közelében egy nagy disznócsorda,
amely legeltetett.
12 És kérték őt az ördögök mind, mondván: Küldj minket a
disznók közé, hogy bemegyünk azokhoz.
13 És Jézus azonnal elengedte őket. És kimentek a
tisztátalan lelkek, és bementek a disznókba, és a csorda egy
meredek helyen rohant le a tengerbe (kb. kétezren voltak)
és megfulladt a tengerben.
14 A disznókat legelõk pedig elfutottak, és elmondták ezt a
városban és a vidéken. És kimentek megnézni, mi történt.
15 És odamenének Jézushoz, és látják az ördögtől
megszállottat, akinél a légió volt, ülni, felöltözve és józan
eszében, és megijedtek.
16 És akik látták, elmondták nekik, hogy mi történt az
ördögtől megszállttal, és a disznóval is.
17 És elkezdték imádkozni, hogy menjen el a határaikról.
18 Mikor pedig beszállt a hajóba, az ördögtől megszállott
kérte őt, hogy vele legyen.
19 Jézus azonban nem engedett neki, hanem monda néki:
Menj haza a barátaidhoz, és mondd el nekik, milyen nagy
dolgokat művelt veled az Úr, és megkönyörült rajtad.
20 És elment, és hirdetni kezdte Tízvárosban, milyen nagy
dolgokat tett vele Jézus; és mindenki csodálkozott.
21 Mikor pedig Jézus ismét hajóval átment a túlsó partra,
sok nép gyűlt össze hozzá, és közel volt a tengerhez.
22 És íme, jön egy a zsinagóga elöljárói közül, név szerint
Jairus; és amikor meglátta, lábaihoz borult,
23 És nagyon könyörgött hozzá, mondván: Kisleányom a
halálon fekszik. Kérlek, jöjj, és tedd rá kezeidet, hogy
meggyógyuljon; és élni fog.
24 Jézus pedig elment vele; és sok ember követte őt, és
nyüzsögték őt.
25 És egy asszony, aki tizenkét éve vérfolyásos volt,
26 És sok mindent elszenvedett sok orvostól, és mindenét
elköltötte, amije volt, és semmi sem lett jobb, hanem
rosszabb lett,
27 Amikor meghallotta Jézust, odament a nyomdába, és
megérintette a ruháját.
28 Mert azt mondta: Ha csak az ő ruháját érinthetem, ép
leszek.
29 És azonnal kiszáradt az ő vérének forrása; és érezte a
testében, hogy meggyógyult ebből a pestisből.
30 Jézus pedig azonnal tudta magában, hogy az erény
kiszállt belőle, megfordította őt a sajtóban, és ezt mondta:
Ki érintette meg a ruhámat?
31 És mondának néki az õ tanítványai: Látod a sokaságot,
amint ott nyüzsög, és ezt mondod: Ki érintett engem?
32 És körülnézett, hogy meglássa azt, aki ezt tette.
33 De az asszony félve és remegve, tudván, mi történt vele,
eljött, leborult előtte, és elmondott neki minden igazat.
34 És monda néki: Leányom, a te hited meggyógyított
téged; menj békével, és légy egészséges a te csapásodtól.
35 Míg még beszélt, a zsinagóga elöljárójának házából
jöttek bizonyosak, akik ezt mondták: Meghalt a te leányod;
miért zaklatod tovább a Mestert?
36 Jézus amint meghallotta az igét, amely elhangzott, így
szólt a zsinagóga fejéhez: Ne félj, csak higgy!
37 És senkit sem engedett, hogy kövesse magát, csak Pétert,
Jakabot és Jánost, Jakab testvérét.
38 És elment a zsinagóga fejének házához, és látta a
zűrzavart, és azokat, akik nagyon sírtak és jajgattak.
39 Mikor pedig bement, monda nékik: Miért üvöltitek és
sírtok? a leány nem halt meg, hanem alszik.
40 És kinevették őt. De miután mindet kiűzte, fogta a leány
apját és anyját, és azokat, akik vele voltak, és bement oda,
ahol a leány feküdt.
41 És megfogta a leány kezét, és monda néki: Talitha cumi;
ami megmagyarázva: Lány, mondom néked, kelj fel.
42 És azonnal felkelt a leány, és járt; mert tizenkét éves
volt. És nagy csodálkozással csodálkoztak.
43 És szigorúan megparancsolta nekik, hogy senki se tudja
meg; és megparancsolta, hogy adjanak neki enni.

6. FEJEZET

1 És kiméne onnét, és beméne az õ hazájába; és a
tanítványai követik őt.
2 Mikor pedig eljött a szombat, tanítani kezdett a
zsinagógában, és sokan, a kik hallgatták õt, csodálkoztak,
mondván: Honnan van ez ennek? és micsoda bölcsesség ez,
a mely néki adatott, hogy még ilyen hatalmas
cselekedeteket is művelnek az ő kezei?
3 Nemde ez az asztalos, Máriának fia, Jakabnak, Józsénak,
Júdának és Simonnak a testvére? és nincsenek itt velünk a
nővérei? És megsértődtek rá.
4 Jézus azonban monda nékik: Nincs próféta becsület
nélkül, hanem hazájában, rokonai között és házában.
5 És nem tudott ott hatalmas munkát végezni, csak néhány
betegre tette a kezét, és meggyógyította őket.
6 És csodálkozott a hitetlenségük miatt. És körbejárta a
falvakat, tanítva.
7 És magához szólította a tizenkettőt, és elkezdte őket
kettesével kiküldeni; és hatalmat adott nekik a tisztátalan
lelkek felett;
8 És megparancsolta nekik, hogy semmi mást ne vigyenek
útjukra, csak egy botot; se szelet, se kenyér, se pénz a
táskájukban:
9 De legyél saruval; és nem vesz fel két kabátot.
10 És monda nékik: A hol bementek egy házba, ott
maradjatok, míg el nem távoztok arról a helyről.
11 És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgat meg
titeket, amikor elmentek onnan, verjétek le a port
lábaitokról tanúságul ellenük. Bizony mondom néktek:
Szodomának és Gomorrának elviselhetőbb dolga lesz az
ítélet napján, mint annak a városnak.
12 És kimentek, és prédikáltak, hogy az emberek térjenek
meg.
13 És sok ördögöt űztek ki, és sok beteget megkentek
olajjal, és meggyógyították őket.
14 Heródes király pedig hallott róla; (mert elterjedt a neve:)
és ezt mondta: Keresztelő János feltámadt a halálból, és
ezért hatalmas tettek mutatkoznak meg benne.
15 Mások azt mondták: Illés az. Mások pedig azt mondták:
próféta, vagy mint a próféták egyike.
16 De amikor Heródes ezt meghallotta, ezt mondta: János
az, akit lefejeztem: feltámadt a halálból.
17 Mert maga Heródes küldte ki és fogta meg Jánost, és
börtönbe zárta Heródiásért, az ő testvére, Fülöp feleségéért,
mert feleségül vette.
18 Mert János azt mondta Heródesnek: Nem szabad néked
testvéred feleségét venni.
19 Ezért Heródiás veszekedett ellene, és meg akarta volna
ölni; de nem tudta:

20 Mert Heródes félte Jánost, mivel tudta, hogy igaz és szent ember, és figyelte őt; és amikor meghallotta, sokat cselekedett, és szívesen hallgatta őt.
21 Mikor pedig elérkezett a megfelelő nap, Heródes az ő születésnapján vacsorát készített az ő urainak, főparancsnokainak és Galilea főispánjainak.
22 Mikor pedig az említett Heródiás leánya bement, és táncolt, és megkedvelte Heródesnek és a vele ülőknek, így szólt a király a leányhoz: Kérj tőlem bármit, amit csak akarsz, és neked adom.
23 És megesküdött neki: Bármit kérsz tőlem, azt neked adom, az én országom feléig.
24 És kiment, és monda anyjának: Mit kérjek? És monda: Keresztelő János feje.
25 És mindjárt bement a királyhoz, és kérte, mondván: Akarom, hogy egyenként add nekem egy tálban Keresztelő János fejét.
26 És a király nagyon megsajnálta; de az ő esküjéért és azokért, akik vele ültek, nem utasította el őt.
27 A király azonnal hóhért küldött, és megparancsolta, hogy hozzák el a fejét, és elment, és lefejezte a börtönben,
28 És bevitte a fejét egy tálba, és odaadta a leánynak, a leány pedig az ő anyjának.
29 Amikor ezt meghallották tanítványai, eljöttek, felvitték a holttestét, és sírba tették.
30 Az apostolok pedig összegyűltek Jézushoz, és elmondtak neki mindent, amit tettek, és amit tanítottak.
31 És monda nékik: Jöjjetek külön egy puszta helyre, és pihenjetek meg egy kicsit, mert sokan jöttek-menének, és nem volt sok idejük enni.
32 És elmentek egy sivatagos helyre hajón magányosan.
33 És látta a nép, hogy elmennek, és sokan megismerték őt, és gyalogosan odafutottak minden városból, kimenvén rajtuk, és összegyűltek hozzá.
34 Jézus pedig, amint kijött, sok embert látott, és megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a juhok, akiknek nincs pásztora; és sok mindenre kezdte tanítani őket.
35 Mikor pedig a nap már messze telt, hozzámentek a tanítványai, és ezt mondták: Ez egy puszta hely, és már messze elmúlt az idő.
36 Küldd el őket, hogy elmenjenek a környező vidékre és a falvakba, és vegyenek maguknak kenyeret, mert nincs mit enniük.
37 Felele és monda nékik: Adjatok nekik enni. És mondának néki: Menjünk, vegyünk kétszáz krajcár kenyeret, és adjunk nekik enni?
38 Monda nékik: Hány kenyeretek van? menj és nézd meg. És amikor megtudták, azt mondják: Öt és két hal.
39 És megparancsolta nekik, hogy csoportonként üljenek le a zöld fűre.
40 És leültek sorokban, százan és ötvenenként.
41 És miután felvette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, és megáldotta, megtörte a kenyereket, és odaadta tanítványainak, hogy tegyék eléjük. és a két halat elosztotta mindnyájuk között.
42 És mindnyájan ettek, és jóllaktak.
43 És felszedtek tizenkét kosarat, tele töredékekkel és halakkal.
44 És akik ettek a kenyerekből, körülbelül ötezer férfi volt.
45 És azonnal kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak be a hajóba, és menjenek át a túlsó partra, Bethsaidába, míg elküldi a népet.
46 És miután elküldte őket, elméne egy hegyre imádkozni.
47 És mikor beesteledett, a hajó a tenger közepén volt, és ő egyedül a szárazföldön.
48 És látta őket az evezésben fáradozni; mert a szél ellenük támadt, és a negyedik éjszakai őrség körül eljött hozzájuk, a tengeren járva, és el akart menni mellettük.
49 De amikor meglátták őt a tengeren járni, azt hitték, hogy szellem, és így kiáltottak:
50 Mert mindnyájan látták őt, és megrémültek. És azonnal beszélt velük, és így szólt hozzájuk: Bízzatok, én vagyok; ne félj.
51 És felment hozzájuk a hajóba; és elállt a szél, és mértéktelenül elcsodálkoztak magukon, és csodálkoztak.
52 Mert nem gondoltak a kenyerek csodájára, mert megkeményedett szívük.
53 Mikor pedig átkeltek, bementek Genezáret földjére, és kivonultak a partra.
54 És amikor kiszálltak a hajóból, azonnal megismerték őt,
55 És átfutott az egész környéken, és elkezdte ágyakban hordani a betegeket, ahol hallották, hogy van.
56 És ahová bement, falvakba, városokba vagy vidékre, a betegeket az utcákra fektették, és kérték, hogy érintsék meg, ha csak a ruhája szegélyét; és akik csak érintették, meggyógyultak.

7. FEJEZET

1 Ekkor összegyűltek hozzá a farizeusok és néhány írástudó, akik Jeruzsálemből jöttek.
2 És amikor látták, hogy néhány tanítványa szennyezett, azaz mosatlan kézzel eszik a kenyeret, hibát találtak.
3 Mert a farizeusok és az összes zsidó, ha gyakran nem mosnak kezet, nem esznek, megtartva a vének hagyományát.
4 És amikor a piacról jönnek, nem esznek, ha nem mosnak. És sok más dolog is van, amit megtartottak, mint a poharak, fazekak, rézedények és asztalok mosása.
5 Ekkor megkérdezték tőle a farizeusok és az írástudók: Miért nem járnak a te tanítványaid a vének hagyománya szerint, hanem mosdatlan kézzel esznek kenyeret?
6 Felele és monda nékik: Jól prófétált Ésaiás rólatok, képmutatókról, amint meg van írva: Ez a nép ajkával tisztel engem, de szíve távol van tőlem.
7 De hiába imádnak engem, a tanításokat, az emberi parancsolatokat tanítva.
8 Az Isten parancsolatát félretéve tartjátok az emberek hagyományát, mint a fazekak és poharak mosását, és sok hasonlót csináltok.
9 És monda nékik: Jól utasítjátok el Isten parancsolatát, hogy megtartsátok a ti hagyományotokat.
10 Mert Mózes azt mondta: Tiszteld atyádat és anyádat; és: Aki átkozza apját vagy anyját, az haljon meg.
11 Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki azt mondja atyjának vagy anyjának: Korban ez, vagyis ajándék, bármivel hasznotok van tőlem; szabad lesz.
12 És többé nem engeditek meg neki, hogy bármit megtegyen az apjáért vagy az anyjáért;

13 Megsemmisítvén az Isten beszédét a ti hagyományotokkal, a melyeket megtartottatok, és sok hasonlót tesztek.
14 És amikor az egész népet magához hívta, így szólt hozzájuk: Hallgassatok rám mindnyájan, és értsétek meg:
15 Nincs semmi kívülről az emberben, a mi belé behatolhatná őt, hanem ami belőle kijön, az fertőzteti meg az embert.
16 Ha valakinek van füle a hallásra, hallja.
17 Mikor pedig bement a házba a nép közül, megkérdezték őt tanítványai a példázat felől.
18 És monda nékik: Ti is ilyen értelmetlenek vagytok? Nem veszitek-é észre, hogy bármi kívülről behatol az emberbe, nem szennyezheti be;
19 Mert nem a szívébe hatol be, hanem a gyomrába, és kimegy a huzatba, és megtisztít minden ételt?
20 És monda: Ami az emberből kijön, az megfertőzteti az embert.
21 Mert belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok,
22 Lopás, kapzsiság, gonoszság, álnokság, bujaság, gonosz szem, istenkáromlás, gőg, balgaság.
23 Mindezek a gonoszságok belülről fakadnak, és beszennyezik az embert.
24 És onnan felkelt, és beméne Tírusz és Sidon határába, és bement egy házba, és nem akarta, hogy valaki megtudja, de nem lehetett elrejteni.
25 Mert egy asszony, akinek leányában tisztátalan lélek volt, hallott róla, és odament, és lábaihoz borult.
26 Az asszony görög származású volt, nemzetét tekintve szirofeniai; és könyörgött neki, hogy űzze ki az ördögöt a lányából.
27 Jézus pedig monda néki: Hadd lakjanak elõbb a gyermekek, mert nem illik elvenni a gyermekek kenyerét és a kutyáknak vetni.
28 Ő pedig felelvén, monda néki: Igen, Uram, de a kutyák az asztal alatt esznek a gyermekek morzsáiból.
29 És monda néki: E beszédért menj el; kiment az ördög a lányodból.
30 És mikor hazaért, találta az ördögöt kimenve, és a lányát az ágyon fekve.
31 És ismét, eltávozva Tírusz és Szidon határairól, a Galileai-tengerhez ért Tízváros határainak közepén keresztül.
32 És odahoztak hozzá egy süketet, aki süket volt a beszédében; és könyörögnek, hogy tegye rá a kezét.
33 És elvette őt a sokaságtól, és ujjait a fülébe dugta, és köpött, és megérintette nyelvét;
34 És feltekintett az égre, felsóhajtott, és ezt mondta neki: Effata, azaz: nyisd meg!
35 És azonnal megnyíltak a fülei, és nyelvének szála meglazult, és tisztán beszélt.
36 És megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el; de minél jobban megparancsolta nekik, annál többet hirdettek;
37 És mértéktelenül elcsodálkoztak, mondván: Mindent jól csinált: a süketeket is hallóvá, a némákat beszélővé teszi.

8. FEJEZET

1 Azokban a napokban, mivel a sokaság nagyon nagy volt, és nem volt mit ennie, Jézus magához hívta tanítványait, és így szólt hozzájuk:
2 Szánalom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük.
3 És ha böjtölve elküldöm őket a saját házaikba, elájulnak az úton, mert sok közülük messziről jöttek.
4 És mondának néki az õ tanítványai: Honnan tudja valaki kenyeret kenyeret adni itt a pusztában?
5 És megkérdezte tőlük: Hány kenyeretek van? És mondának: Hét.
6 És megparancsolta a népnek, hogy üljenek le a földre, és vette a hét kenyeret, hálát adott, megtörte, és tanítványainak adta, hogy tegyék eléjük. és a nép elé állították őket.
7 És volt néhány halacskájuk, és megáldotta, és megparancsolta, hogy azokat is tegyék eléjük.
8 És ettek, és jóllaktak, és felvették a megmaradt húst hét kosárral.
9 Az evők pedig körülbelül négyezren voltak, és elküldte őket.
10 És azonnal hajóba szállt tanítványaival, és Dalmanutha vidékére érkezett.
11 És kijöttek a farizeusok, és kérdezősködni kezdtek vele, mennyei jelet kérve tőle, kísértve őt.
12 És mélyet sóhajtott lelkében, és ezt mondta: Miért keres jelet ez a nemzedék? bizony mondom néktek: Nem adatik jel ennek a nemzedéknek.
13 És otthagyta őket, és ismét beszállt a hajóba, és átment a túlsó partra.
14 A tanítványok pedig elfelejtettek kenyeret vinni, és a hajóban sem volt velük több, mint egy kenyér.
15 És megparancsolta nekik, mondván: Vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok kovászától és a Heródes kovászától.
16 És tanakodtak egymás között, mondván: Azért, mert nincs kenyerünk.
17 És mikor Jézus ezt megtudta, monda nékik: Miért tanakodtok, hogy nincs kenyeretek? még nem veszed észre, nem érted? megkeményedett már a szíved?
18 Ha van szemetek, nem látjátok? és van fülük, nem halljátok? és nem emlékszel?
19 Amikor megtöröm az öt kenyeret ötezer között, hány darabokkal teli kosarat szedtetek össze? Azt mondják néki: Tizenkettő.
20 És mikor a hét négyezer közül hány darab kosarat szedtetek össze? És mondának: Hét.
21 Ő pedig monda nékik: Hogy van az, hogy nem értitek?
22 És elment Betszaidába; és egy vakot hoztak hozzá, és kérték, hogy érintse meg.
23 És megfogta a vak kezét, és kivezette a városból; és amikor szemébe köpött, és kezét rátette, megkérdezte tőle, hogy lát-e kellet?
24 És felnézett, és így szólt: Úgy látom az embereket, mint a fák, amint járnak.
25 Azután ismét a szemeire tette kezét, és felnézett vele, és meggyógyult, és mindenkit tisztán látott.
26 És elküldte őt házába, mondván: Ne menj be a városba, és ne mondd el senkinek a városban.

27 Jézus pedig kiment tanítványaival Cézárea Filippi városaiba, és útközben megkérdezte tanítványait, mondván nékik: Kinek mondanak engem az emberek?
28 Ők pedig így válaszoltak: Keresztelő János, de némelyek azt mondják: Illés; és mások: A próféták egyike.
29 És monda nékik: De ti kinek mondotok engem? Péter pedig felelvén, monda néki: Te vagy a Krisztus.
30 És megparancsolta nekik, hogy senkinek se szóljanak róla.
31 És elkezdte tanítani őket, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, és el kell vetnie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, meg kell ölni, és három nap múlva fel kell támadnia.
32 És nyíltan kimondta ezt a beszédet. Péter pedig fogta őt, és feddni kezdte.
33 De amikor megfordult, és ránézett tanítványaira, megfeddte Pétert, mondván: Távozz tőlem, Sátán, mert nem az Istentől valókat szereted, hanem az embereket.
34 És amikor magához hívta a népet tanítványaival együtt, így szólt hozzájuk: Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét, és kövessen engem.
35 Mert aki meg akarja menteni életét, elveszti azt; de aki elveszti életét én érettem és az evangéliumért, az megmenti azt.
36 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de a maga lelkében kárt szenved?
37 Vagy mit adjon az ember a lelkéért?
38 Valaki tehát szégyell engem és az én beszédeimet ebben a házasságtörő és bűnös nemzedékben; szégyellni fogja őt az Emberfia is, amikor eljön az ő Atyjának dicsőségében a szent angyalokkal.

9. FEJEZET

1 És monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy az itt állók között vannak némelyek, akik nem ízlelik meg a halált, mígnem látják, hogy az Isten országa hatalommal eljön.
2 Hat nap múlva pedig magával vitte Jézus Pétert, Jakabot és Jánost, és külön-külön felvitte őket egy magas hegyre, és elváltozott előttük.
3 És ruhája ragyogott, fehér lett, mint a hó; hogy a földön egyetlen telt ember sem tudja kifehéríteni őket.
4 És megjelent nékik Illés Mózessel, és beszélgettek Jézussal.
5 Péter pedig felelvén, monda Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk; és csináljunk három hajlékot; egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.
6 Mert nem tudja, mit mondjon; mert nagyon féltek.
7 És lőn felhő, amely beárnyékolta őket, és szózat tört ki a felhőből, mondván: Ez az én szeretett Fiam, hallgassátok őt!
8 És hirtelen, amikor körülnéztek, nem láttak többé senkit, csak Jézust csak magukkal.
9 És amikor lejöttek a hegyről, megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el, amit láttak, amíg az Emberfia fel nem támad a halálból.
10 És megtartották maguknak ezt a beszédet, és kérdezgették egymást, mit jelent a halálból feltámadás.
11 És megkérdezték őt, mondván: Miért mondják az írástudók, hogy Illésnek kell előbb eljönnie?
12 Ő pedig felelvén, monda nékik: Illés bizony előbb jön, és mindent helyreállít; és miképen meg van írva az Emberfiáról, hogy sokat kell szenvednie és megsemmisíteni.
13 De mondom néktek, hogy Illés valóban eljött, és azt tettek vele, amit akartak, amint meg van írva róla.
14 Amikor pedig tanítványaihoz ért, nagy sokaságot látott körülöttük, és az írástudókat, akik kérdezősködtek velük.
15 És azonnal az egész nép, amikor meglátta őt, nagyon elcsodálkozott, és hozzá futva köszöntötte őt.
16 És megkérdezte az írástudókat: Mit kérdeztek velük?
17 És felele egy a sokaságból, és monda: Mester, elhoztam hozzád az én fiamat, akiben néma lélek van;
18 És ahova elragadja, megtépi, és habzik, csikorgatja fogait, és elsápad. és nem tudták.
19 Felele néki és monda: Ó hitetlen nemzedék, meddig leszek veled? meddig szenvedjem? hozd őt hozzám.
20 És elhozták őt hozzá, és mikor meglátta őt, a lélek azonnal megragadta; és a földre esett, és habozva falta.
21 És megkérdezte az apját: Mennyi idő telt el azóta, hogy ez neki jutott? És monda: Egy gyermektől.
22 Sokszor pedig tűzbe és vízbe vetette, hogy elpusztítsa; de ha valamit tehetsz, könyörülj rajtunk, és segíts rajtunk.
23 Monda néki Jézus: Ha tudsz hinni, minden lehetséges annak, aki hisz.
24 És azonnal felkiáltott a gyermek apja, és könnyek között monda: Uram, én hiszem! segíts hitetlenségemen.
25 Amikor Jézus látta, hogy a nép összefut, megdorgálta a gonosz szellemet, mondván: Te néma és süket lélek, kérlek, menj ki belőle, és többé ne menj belé.
26 És kiáltott a lélek, megszaggatta őt, és kiment belőle, és olyan volt, mint egy halott; annyira, hogy sokan azt mondták: Meghalt.
27 Jézus azonban megfogta a kezét, és felemelte; és felkelt.
28 Mikor pedig bement a házba, megkérdezték tőle a tanítványai külön: Miért nem tudtuk kiűzni?
29 És monda nékik: Ez a fajta semmi mással nem jöhet ki, csak imádkozással és böjtöléssel.
30 És elmentek onnan, és keresztülmenének Galileán; és nem akarta, hogy bárki is megtudja.
31 Mert tanította tanítványait, és monda nékik: Az Emberfia emberek kezébe adatott, és megölik őt; és miután megölik, harmadnap feltámad.
32 De nem értették meg ezt a beszédet, és féltek megkérdezni tőle.
33 És eljutott Kapernaumba, és a házban lévén megkérdezte tőlük: Mit vitatkoztatok egymás között az úton?
34 De hallgattak, mert az úton vitatkoztak egymás között, hogy ki legyen a legnagyobb.
35 És leült, összehívta a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, az legyen az utolsó és mindenek szolgája.
36 És fogott egy gyermeket, és közéjük állította, és miután karjába vette, így szólt hozzájuk:
37 Aki befogad egy ilyen gyermekeket az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött engem.
38 Felele néki János, mondván: Mester, láttunk valakit, a ki ördögöket ûz a te nevedben, és nem követ minket; mi pedig megtiltottuk, mert nem követ minket.
39 Jézus azonban ezt mondta: Ne tiltsd el őt, mert nincs ember, aki csodát tesz az én nevemben, aki csúnyán rosszat mondana rólam.

40 Mert aki nincs ellenünk, az a mi részünkről van.
41 Mert aki ad néktek egy pohár vizet inni az én nevemben,
mert Krisztuséi vagytok, bizony mondom néktek, nem
veszíti el jutalmát.
42 És aki megbotránkoztat egyet is e kicsinyek közül, akik
hisznek énbennem, annak jobb, ha malomkövet akasztanak
a nyakába, és a tengerbe vetik.
43 És ha kezed megbotránkoztat téged, vágd le: jobb néked
csonkán bemenni az életbe, mint két kézzel menni a
pokolba, a soha ki nem alszik tűzre.
44 Ahol az ő férgük meg nem hal, és a tűz ki nem alszik.
45 És ha a lábad megbotránkoztat téged, vágd le: jobb
néked megtorpanva belépni az életbe, mint két lábbal a
pokolba vetni, a soha ki nem alszik tűzre.
46 Ahol az ő férgük meg nem hal, és a tűz ki nem alszik.
47 És ha a te szemed megbotránkoztat téged, vájd ki: jobb
neked egy szemmel bemenni az Isten országába, mint két
szemeddel a pokol tüzére vetni.
48 Ahol az ő férgük meg nem hal, és a tűz ki nem alszik.
49 Mert mindenki tűzzel sózik meg, és minden áldozatot
sóval sóznak meg.
50 A só jó; de ha a só elvesztette sóját, mivel ízesíted?
Legyen só magatokban, és legyen békesség egymással.

10. FEJEZET

1 És felkelt onnan, és eljutott Júdea határaira, a Jordán
túlsó partjára. és szokása szerint újra tanította őket.
2 És odamenének hozzá a farizeusok, és megkérdezték tőle:
Szabad-e a férfinak elbocsátani a feleségét? megkísértve őt.
3 Ő pedig felelvén, monda nékik: Mit parancsolt néktek
Mózes?
4 És mondának: Mózes engedte, hogy válólevelet írjon, és
elbocsássa.
5 Jézus pedig felelvén, monda nékik: A ti szívetek
keménysége miatt írta nektek ezt a parancsot.
6 Isten azonban a teremtés kezdete óta férfinak és nőnek
teremtette őket.
7 Ezért hagyja el a férfi atyját és anyját, és ragaszkodik
feleségéhez;
8 És ők ketten egy testek lesznek, tehát nem lesznek többé
ketten, hanem egy test.
9 Amit tehát Isten egybekötött, ember ne válassza el.
10 És a házban a tanítványai ismét megkérdezték őt
ugyanerről.
11 És monda nékik: Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz
feleségül, házasságtörést követ el ellene.
12 Ha pedig egy asszony elbocsátja férjét, és máshoz megy
feleségül, házasságtörést követ el.
13 És kisgyermekeket vittek hozzá, hogy érintse meg őket;
és tanítványai megdorgálták azokat, akik elhozták őket.
14 Jézus azonban, amikor ezt látta, nagyon megharagudott,
és így szólt hozzájuk: Engedjétek hozzám jönni a
kisgyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az
Isten országa.
15 Bizony mondom néktek: Aki nem úgy fogadja az Isten
országát, mint egy kisgyermek, nem megy be abba.
16 És felemelte őket a karjába, rájuk tette a kezét, és
megáldotta őket.
17 Mikor pedig kiment az útra, odafutott valaki, letérdelt
hozzá, és megkérdezte tőle: Jó Mester, mit tegyek, hogy az
örök életet elnyerjem?
18 Jézus pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak?
nincs jó, csak egy, vagyis Isten.
19 Tudod a parancsolatokat, ne paráználkodj, ne ölj, ne
lopj, ne tanúskodj hamisan, ne csalj, tiszteld apádat és
anyádat.
20 Ő pedig felelvén, monda néki: Mester, mindezt
megtartottam ifjúkoromtól fogva.
21 Jézus pedig meglátta őt, megszerette őt, és így szólt
hozzá: Egy valami hiányzik belőled: menj el, add el, amid
van, és add a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben;
és jöjj, vedd fel a keresztet és kövess engem.
22 És elszomorodott e beszéd miatt, és szomorúan elment,
mert nagy vagyona volt.
23 Jézus pedig körülnézett, és így szólt tanítványaihoz:
Milyen nehezen mennek be az Isten országába, akiknek
vagyonuk van!
24 A tanítványok pedig csodálkoztak szavain. Jézus
azonban ismét válaszolt, és így szólt hozzájuk:
Gyermekeim, milyen nehéz bejutni az Isten országába
azoknak, akik a gazdagságban bíznak!
25 Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a
gazdagnak bejutni az Isten országába.
26 És elcsodálkoztak, mondván egymás között: Hát ki
üdvözülhet?
27 Jézus pedig rájuk tekintve ezt mondta: Embereknek
lehetetlen, de Istennek nem, mert Istennek minden
lehetséges.
28 Péter ekkor kezdte mondani neki: Íme, mi mindent
elhagytunk, és követtünk téged.
29 Jézus pedig válaszolt és monda: Bizony mondom néktek,
nincs senki, aki elhagyta volna házát, vagy testvéreit, vagy
nővéreit, vagy apját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy
gyermekeit, vagy földjét értem és az evangéliumért. ,
30 De százszorosan kap most ebben az időben házakat,
testvéreket és nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és
földeket üldöztetéssel; és az eljövendő világban az örök
élet.
31 De sokan, akik elsők, utolsók lesznek; és az utolsó az
első.
32 És úton voltak, hogy felmenjenek Jeruzsálembe; Jézus
pedig előttük ment, és elcsodálkoztak; és ahogy követték,
megijedtek. És újra fogta a tizenkettőt, és elkezdte
elmondani nekik, hogy mi történjék vele,
33 Mondván: Íme, felmegyünk Jeruzsálembe; és az
Emberfia a főpapoknak és az írástudóknak adatik; és
halálra ítélik, és a pogányok kezébe adják.
34 És kigúnyolják, és megostorozzák, leköpdösik és
megölik, és harmadnap feltámad.
35 És odamentek hozzá Jakab és János, Zebedeus fiai,
mondván: Mester, szeretnénk, ha bármit megtennél velünk,
amit csak akarunk.
36 És monda nékik: Mit akartok, hogy tegyek értetek?
37 Mondának néki: Add nékünk, hogy egyik a te jobb
kezed felől, a másik a bal kezed felől ülhessünk a te
dicsőségedben.
38 Jézus azonban monda nékik: Nem tudjátok, mit kértek:
tudtok-e inni abból a pohárból, amelyből én iszom? és
azzal a keresztséggel keresztelkedjek meg, amellyel én
megkeresztelkedem?
39 És mondának néki: Megtehetjük. Jézus pedig monda
nékik: Bizony abból a pohárból fogtok inni, amelyből én

iszom; és azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedtem, ti is megkeresztelkedtek.
40 De az, hogy jobb és bal kezem felől üljek, nem az enyém; hanem azoknak adják, akiknek elkészítették.
41 És amikor a tíz meghallotta, nagyon haragudni kezdtek Jakabra és Jánosra.
42 Jézus pedig magához hívatta őket, és monda nékik: Ti tudjátok, hogy a kiket a pogányok uralkodóinak tartanak, azok uralkodnak rajtuk; és nagyjaik hatalmat gyakorolnak rajtuk.
43 De köztetek ne így legyen, hanem aki nagy akar lenni köztetek, legyen szolgátok.
44 És aki közületek a legfőbb akar lenni, legyen mindenki szolgája.
45 Mert az Emberfia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.
46 És Jerikóba értek, és amint kiment Jerikóból az ő tanítványaival és sok sok emberrel, a vak Bartimeus, Timéus fia ült az országút mellett, és koldult.
47 Mikor pedig meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, kiáltozni kezdett, és ezt mondta: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam.
48 Sokan megparancsolták neki, hogy hallgasson, de ő még jobban kiáltott: Dávid fia, könyörülj rajtam!
49 Jézus pedig megállt, és megparancsolta, hogy hívják. És hívák a vakot, mondván néki: Légy vigasz, kelj fel! hív téged.
50 Ő pedig ledobta ruháját, felkelt, és Jézushoz ment.
51 Jézus pedig felelvén, monda néki: Mit akarsz, hogy tegyek veled? A vak monda néki: Uram, hogy lássam.
52 Jézus pedig monda néki: Menj el; a te hited meggyógyított téged. És azonnal meglátott, és követte Jézust az úton.

11. FEJEZET

1 Mikor pedig közeledtek Jeruzsálemhez, Betfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyéhez, elküldte két tanítványát,
2 És monda nékik: Menjetek be a veletek szemben lévő faluba, és amint bementek, megkötözve találtok egy csikót, amelyen senki sem ült; oldd meg és hozd el.
3 És ha valaki azt mondja néktek: Miért csináljátok ezt? mondjátok, hogy az Úrnak szüksége van rá; és azonnal ide küldi.
4 És elmentek, és megtalálták a csikót az ajtóhoz kötve kívül, azon a helyen, ahol két út találkozott; és elveszik őt.
5 És mondának nékik némelyek az ott állók közül: Mit csináltok, ha eloldjátok a csikót?
6 És azt mondták nekik, amint Jézus parancsolta, és elbocsátották őket.
7 És elvitték Jézushoz a csikót, és rávetették ruháikat; és ráült.
8 Sokan pedig az útra terítették ruháikat, mások pedig ágakat vágtak le a fákról, és szalmázták azokat az úton.
9 Az elõzõk és a követõk pedig kiáltoztak, mondván: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében:
10 Áldott legyen a mi atyánknak, Dávidnak országa, amely az Úr nevében jön: Hozsánna a magasságban.
11 Jézus pedig beméne Jeruzsálembe és a templomba, és miután mindent körülnézett, és eljött az este, kiment a tizenkettővel Betániába.
12 Másnap pedig, amikor megérkeztek Betániából, éhes volt.
13 És látva messziről egy leveles fügefát, eljött, ha valamit találna rajta; mert a füge ideje még nem volt.
14 Jézus pedig felelvén, monda néki: Senki ne egyék gyümölcsödből örökké. És az ő tanítványai meghallották.
15 És eljutottak Jeruzsálembe, Jézus pedig bement a templomba, és elkezdte kiűzni a templomban árulókat és vásárlókat, és feldöntötte a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit.
16 És nem engedte, hogy valaki bármilyen edényt átvigyen a templomon.
17 És tanított, mondván nékik: Nincs-e megírva: Az én házam minden népnél az imádság házának neveztetik? de ti tolvajok barlangjává tettétek.
18 Az írástudók és a főpapok pedig meghallották, és keresték, hogyan pusztíthatnák el őt, mert féltek tőle, mert az egész nép csodálkozott az ő tanításán.
19 Mikor pedig beesteledett, kiment a városból.
20 Reggel pedig, amint elhaladtak mellette, látták, hogy a fügefa kiszáradt a gyökerétől.
21 Péter pedig megemlékezvén, monda néki: Mester, íme, kiszáradt a fügefa, amelyet átkoztál.
22 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Higgyetek az Istenben!
23 Mert bizony mondom néktek, hogy aki ezt mondja ennek a hegynek: Kelj fel, és vessél a tengerbe; és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy azok, amiket mond, beteljesednek; meglesz, amit mond.
24 Azért mondom néktek: Amit csak kívántok, amikor imádkoztok, higgyétek, hogy megkapjátok, és meglesz.
25 Amikor pedig imádkozva álltok, bocsássatok meg, ha valaki ellen valami dolgotok van, hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket.
26 De ha ti nem bocsátotok meg, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.
27 És visszatértek Jeruzsálembe, és amint a templomban járt, odamentek hozzá a főpapok, az írástudók és a vének,
28 És mondd néki: Milyen hatalommal teszed ezeket? és ki adta neked ezt a hatalmat, hogy ezeket megtedd?
29 Jézus pedig válaszolt, és monda nékik: Én is kérdezek tőletek egy kérdést, és válaszoljatok nekem, és megmondom nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.
30 János keresztsége a mennyből volt, vagy az emberektől? válaszolj nekem.
31 És tanakodának maguk között, mondván: Ha azt mondjuk: Mennyből; azt mondja: Miért nem hittetek hát neki?
32 De ha azt mondjuk: Emberektől; féltek a néptől, mert Jánost minden ember valóban prófétanak tartotta.
33 Azok pedig felelvén, mondának Jézusnak: Nem tudjuk megmondani. Jézus pedig felelvén, monda nékik: Én sem mondom meg néktek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.

12. FEJEZET

1 És elkezdett példázatokban beszélni nekik. Egy ember szőlőt ültetett, sövényt állított körülötte, helyet ásott a borzsírnak, és tornyot épített, és kiadta a mezőgazdasági munkásoknak, és elment egy messzi vidékre.

2 És a megfelelő időben szolgát küldött a szőlőművesekhez,
hogy vegyen a szőlőművesektől a szőlő termését.
3 És elkapták, megverték, és üresen bocsátották el.
4 És ismét küldött hozzájuk egy másik szolgát; és köveket
dobtak rá, és megsebesítették a fején, és szégyenteljesen
elküldték.
5 És ismét küldött egy másikat; és őt megölték, és sok mást
is; egyeseket megvernek, egyeseket megölnek.
6 Mivel tehát még egy fia volt, az ő kedvese, azt is
utolsóként küldte hozzájuk, mondván: Tisztelni fogják az
én fiamat.
7 De azok a munkások ezt mondták egymás között: Ez az
örökös; gyere, öljük meg őt, és a miénk lesz az örökség.
8 Megfogták és megölték, és kiűzték a szőlőből.
9 Mit tegyen tehát a szőlő ura? eljön és elpusztítja a
munkásokat, és másoknak adja a szőlőt.
10 És nem olvastátok-e ezt az írást; A kő, amelyet az
építők elvetettek, a sarok fejévé válik:
11 Ezt az Úr tette, és csodálatos ez a mi szemünkben?
12 És igyekeztek megfogni őt, de féltek a néptől, mert
tudták, hogy ellenük mondta a példázatot, és otthagyták őt,
és elmentek.
13 És küldtek hozzá néhányat a farizeusok és a heródesek
közül, hogy elkapják őt szavaiban.
14 Mikor pedig megérkeztek, mondának néki: Mester,
tudjuk, hogy igaz vagy, és nem törődsz senkivel, mert nem
az emberek személyére gondolsz, hanem az Isten útját
tanítod igazságosan: Szabad-e adni tisztelgés Caesar előtt,
vagy nem?
15 Adjunk-e, vagy ne adjunk? Ő pedig, tudván
képmutatásukat, monda nékik: Miért kísértetek engem?
hozzon nekem egy fillért, hogy lássam.
16 És elhozták. És monda nékik: Kié ez a kép és a felirat?
És mondának néki: A császáré.
17 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Adjátok át a
császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.
És csodálkoztak rajta.
18 Akkor jöjjenek hozzá a szadduceusok, akik azt mondják,
hogy nincs feltámadás; és megkérdezték tőle, mondván:
19 Mester, Mózes ezt írta nékünk: Ha az embernek a
testvére meghal, és elhagyja a feleségét, és nem hagy
gyermeket, vegye el az ő bátyja az ő feleségét, és neveljen
magot testvérének.
20 Hét testvér volt, és az első feleséget vett, és a halál nem
hagyott magot.
21 A második pedig elvette őt, és meghalt, és nem hagyott
magot, a harmadik is hasonlóképpen.
22 És a hét birtokolta őt, és nem hagyott magot magára;
végül az asszony is meghalt.
23 A feltámadáskor tehát, mikor feltámadnak, kinek lesz a
felesége közülük? mert a hét volt felesége.
24 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Nem tévedtek-é
azért, mert nem ismeritek az írásokat, sem az Isten hatalmát?
25 Mert amikor feltámadnak a halálból, nem házasodnak,
és nem mennek férjhez; hanem olyanok, mint az angyalok,
akik a mennyben vannak.
26 És ami a halottakat illeti, hogy feltámadnak: nem
olvastátok Mózes könyvében, hogyan szólt hozzá Isten a
csipkebokorban, mondván: Én vagyok Ábrahám Istene,
Izsák Istene és Jákob Istene. ?
27 Ő nem a holtak Istene, hanem az élők Istene; ezért
nagyot tévedtek.
28 És odajött egy az írástudók közül, és meghallotta, hogy
okoskodnak egymással, és látta, hogy jól válaszolt nekik,
megkérdezte tőle: Melyik az első parancsolat mind közül?
29 Jézus így felelt neki: Minden parancsolat közül az első
ez: Halld, Izráel! Az Úr, a mi Istenünk egy Úr:
30 És szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes
lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből: ez az első
parancsolat.
31 A második pedig ehhez hasonló: Szeresd felebarátodat,
mint önmagadat. Nincs ezeknél nagyobb parancsolat.
32 És monda néki az írástudó: Jól van, Mester, igazat
mondtál, mert egy az Isten; és nincs más, csak ő:
33 És szeretni őt teljes szívből, teljes értelemmel, teljes
lélekkel és teljes erővel, és szeretni felebarátját, mint
önmagát, több minden egészen égőáldozatnál és áldozatnál.
34 Jézus pedig látván, hogy bölcsen válaszolt, monda néki:
Nem vagy messze az Isten országától. És ezután senki sem
merte kérdezni tőle.
35 Jézus pedig felelvén, monda, miközben tanított a
templomban: Hogyan mondják az írástudók, hogy Krisztus
a Dávid Fia?
36 Mert maga Dávid mondta a Szentlélek által: Monda az
Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezemre, míg
ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem.
37 Ezért maga Dávid Urának nevezi őt; és akkor honnan a
fia? És a köznép örömmel hallgatta őt.
38 És ezt mondta nekik tanításában: Óvakodjatok az
írástudóktól, akik szeretnek hosszú ruhában menni, és
szeretik a köszöntést a piactereken.
39 És a zsinagógák főszékei és a lakomák legfelső termei:
40 A kik felemésztik az özvegyasszonyok házait, és
színlelésből hosszan imádkoznak: nagyobb kárhozatban
részesülnek.
41 Jézus pedig a kincstár előtt ült, és látta, hogy a nép
pénzt dob a perselybe, és sokan, akik gazdagok voltak,
sokat dobtak.
42 És odajött egy szegény özvegyasszony, és bedobott két
atkát, amik egy szálat csinálnak.
43 Ő pedig magához szólította tanítványait, és így szólt
hozzájuk: Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény
özvegyasszony többet dobott, mint mindazok, akik a
kincstárba dobtak.
44 Mert mindazt, amit bevetettek bőségükből; de hiánya
miatt mindenét beledobta, amije volt, még az egész
vagyonát is.

13. FEJEZET

1 Mikor pedig kiment a templomból, így szólt hozzá az
egyik tanítványa: Mester, nézd meg, milyen kövek és
milyen épületek vannak itt!
2 Jézus pedig felelvén, monda néki: Látod ezeket a nagy
épületeket? nem marad kő a másikon, amit le nem dobnak.
3 Amikor pedig az Olajfák hegyén ült a templommal
szemben, Péter és Jakab, János és András megkérdezték
tőle külön:
4 Mondd meg nekünk, mikor lesznek ezek? és mi lesz a jel,
amikor mindezek beteljesednek?
5 Jézus pedig felelvén nekik, mondogatni kezdte:
Vigyázzatok, nehogy valaki megtévesszen titeket.
6 Mert sokan jönnek majd az én nevemben, mondván: Én
vagyok a Krisztus; és sokakat megtéveszt.

7 És ha háborúkról és háborúk híreiről hallotok, ne nyugtalankodjatok, mert ilyen dolgoknak kell lenniük; de a vég még nem lesz.
8 Mert nemzet támad nemzet ellen és ország ország ellen, és földrengések lesznek sok helyen, éhínségek és nyomorúságok lesznek: ezek a fájdalmak kezdetei.
9 Vigyázzatok azonban magatokra, mert tanácsoknak adnak titeket; és a zsinagógákban megvernek benneteket, és fejedelmek és királyok elé visznek miattam, tanúságul ellenük.
10 És az evangéliumot először minden nemzet között kell hirdetni.
11 De amikor elvezetnek és átadnak titeket, ne gondolkozzatok előre, hogy mit fogtok beszélni, és ne gondoljatok előre, hanem bármit adnak nektek abban az órában, szóljatok, mert nem ti beszéltek, hanem a Szentlélek.
12 A testvér pedig halálra árulja a testvérét, és az apa a fiát; és a gyermekek feltámadnak szüleik ellen, és megöletik őket.
13 És mindenki gyűlölni fog titeket az én nevemért; de aki mindvégig kitart, az üdvözül.
14 De amikor meglátjátok a pusztulás utálatosságát, amelyről Dániel próféta beszélt, ott állni, ahol nem szabad, (aki olvassa, értse meg), akkor meneküljenek a hegyekbe azok, akik Júdeában vannak.
15 És aki a háztetőn van, ne menjen le a házba, és ne menjen be abba, hogy valamit kivigyen a házából.
16 És aki a mezőn van, ne térjen vissza, hogy felvegye a ruháját.
17 De jaj a terheseknek és a szoptatóknak azokban a napokban!
18 És imádkozzatok, hogy ne télen meneküljetek.
19 Mert azokban a napokban olyan nyomorúság lesz, amilyen nem volt a teremtés kezdetétől, amelyet Isten teremtett, mind a mai napig, és nem is lesz.
20 És hacsak az Úr nem rövidítette meg azokat a napokat, egyetlen test sem menekülhet meg; hanem a választottakért, akiket kiválasztott, megrövidítette a napokat.
21 És ha valaki azt mondja néktek: Íme, itt a Krisztus; vagy íme, ott van; ne higgy neki:
22 Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak fel, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elcsábítsák, ha lehetséges, a választottakat is.
23 De vigyázzatok: íme, én mindent előre megmondtam nektek.
24 De azokban a napokban, a nyomorúság után, a nap elsötétül, és a hold nem világítja meg,
25 És lehullanak az ég csillagai, és megrendülnek az égi erők.
26 És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőkön nagy hatalommal és dicsőséggel.
27 És akkor elküldi angyalait, és egybegyűjti választottait a négy szél felől, a föld szélétől az ég legszélső részéig.
28 Tanulj meg egy példázatot a fügefáról; Mikor ága még zsenge, és leveleket hajt, tudjátok, hogy közel a nyár:
29 Így hát ti is, amikor látjátok, hogy ezek megtörténnek, tudjátok meg, hogy közel van, méghozzá az ajtók előtt.
30 Bizony mondom néktek, hogy ez a nemzedék el nem múlik, míg mindezek meg nem történnek.
31 Ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim nem múlnak el.
32 De arról a napról és arról az óráról senki sem tud, sem az angyalok, a kik a mennyben vannak, sem a Fiú, hanem az Atya.
33 Vigyázzatok, virrasszatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor van itt az idő.
34 Mert olyan az Emberfia, mint a messzire menő ember, aki elhagyta házát, és hatalmat adott az ő szolgáinak, és mindenkinek a maga munkáját, és megparancsolta a portásnak, hogy vigyázzon.
35 Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, mikor jön a ház ura, este vagy éjfélkor, vagy kakasszókor vagy reggel.
36 Nehogy hirtelen jön, hogy alva találjon.
37 És amit mondok nektek, azt mondom mindenkinek: Vigyázzatok!

14. FEJEZET

1 Két nap múlva volt a páska és a kovásztalan kenyér ünnepe, és a főpapok és az írástudók keresték, hogyan foghatnák el és ölhetnék meg.
2 De ők ezt mondták: Ne ünnepnapon, nehogy lázadás legyen a népben.
3 És lévén Betániában, a leprás Simon házában, amint az étkezésnél ült, odajött egy asszony, a kezében egy alabástromdoboz igen értékes szöges füves kenettel; és letörte a dobozt, és a fejére öntötte.
4 És voltak némelyek, a kik felháborodtak magukban, és ezt mondták: Miért lett a kenetnek ez a pazarlása?
5 Mert több mint háromszáz pennyért eladhatták volna, és a szegényeknek adták volna. És zúgolódtak ellene.
6 Jézus pedig monda: Hagyd őt békén; miért zavarod őt? jó munkát végzett velem.
7 Mert a szegények mindenkor veletek vannak, és amikor csak akarjátok, jót tegyetek velük, de én nem leszek mindig.
8 Megtette, amit tudott: előre jött, hogy felkenje testemet a temetésre.
9 Bizony mondom néktek: Bárhol is hirdetik ezt az evangéliumot az egész világon, arról is beszélni fognak, amit ő tett, emlékezetül.
10 Iskariótes Júdás pedig, egy a tizenkettő közül, elment a főpapokhoz, hogy elárulja őt nekik.
11 Amikor ezt meghallották, megörültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki. És azt kereste, hogyan árulhatná el kényelmesen.
12 A kovásztalan kenyér elsõ napján pedig, amikor levágták a páskhát, mondának néki az õ tanítványai: Hová akarod, hogy elmenjünk és elkészítsük, hogy megegyed a páskhát?
13 És elküldte két tanítványát, és monda nékik: Menjetek be a városba, és találkoztok veletek, aki egy kancsót visz. Kövessétek őt.
14 És bárhová bemegy, mondjátok meg a ház vezérének: Azt mondja a Mester: Hol van a vendégszoba, ahol tanítványaimmal együtt eszem a páskhát?
15 És megmutat néktek egy nagy felső szobát, berendezve és előkészítve: ott készítsétek el nekünk.
16 És kimenének az õ tanítványai, és bemenének a városba, és megtalálták, amint megmondotta nékik, és elkészítették a páskhát.
17 Este pedig eljött a tizenkettővel.

18 És amint leültek és ettek, Jézus így szólt: Bizony mondom néktek: Egy közületek, aki velem eszik, elárul engem.

19 És kezdtek szomorúak lenni, és egyenként mondogatták neki: Én vagyok az? egy másik pedig azt mondta: Én vagyok az?

20 Ő pedig felelvén, monda nékik: Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt mártogat a tálba.

21 Az embernek Fia valóban elmegy, amint meg van írva róla; de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja! jó lenne annak az embernek, ha meg sem született volna.

22 És amint ettek, Jézus fogta a kenyeret, megáldotta, megtörte, és adta nekik, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek: ez az én testem.

23 És vette a poharat, és hálát adott, odaadta nekik; és mindnyájan ittak belőle.

24 És monda nékik: Ez az én vérem az újszövetségből, amely sokakért kiontatik.

25Bizony mondom néktek, nem iszom többet a szőlőtőnek a gyümölcséből mindaddig, amíg újat nem iszom az Isten országában.

26 És miután elénekelték a himnuszt, kimentek az Olajfák hegyére.

27 És monda nékik Jézus: Mindnyájan megbotránkoztok miattam ezen az éjszakán, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és a juhok szétszóródnak.

28 De miután feltámadtam, előtted megyek Galileába.

29 Péter azonban ezt mondta neki: Bár mindenki megbotránkozik, én nem.

30 És monda néki Jézus: Bizony mondom néked, hogy ma, még ezen az éjszakán, mielőtt kétszer szól a kakas, háromszor megtagadsz engem.

31 De ő annál hevesebben szólt: Ha veled együtt halnék meg, semmiképpen sem tagadlak meg. Ugyanígy mondták mindannyian.

32 És eljutottak egy helyre, amelyet Gecsemánénak neveztek, és ezt mondta tanítványainak: Üljetek le itt, amíg én imádkozom.

33 És magával vitte Pétert, Jakabot és Jánost, és elkezdett nagyon csodálkozni, és nagyon elnehezedett;

34 És monda nékik: Az én lelkem nagyon szomorú mindhalálig: maradjatok itt és virrasszatok.

35 És egy kicsit előrement, a földre borult, és imádkozott, hogy ha lehetséges, elmúljon tőle az óra.

36 És monda: Abba, Atyám, minden lehetséges néked; vedd el tőlem ezt a poharat: de ne azt, amit én akarok, hanem amit te.

37 És odament, és aludni találta őket, és ezt mondta Péternek: Simon, alszol? nem tudnál egy órát nézni?

38 Vigyázzatok és imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek. A lélek valóban kész, de a test erőtlen.

39 És ismét elment, imádkozott, és ugyanazokat a szavakat mondta.

40 És mikor visszatért, ismét alva találta őket (mert elnehezült a szemük), és nem tudták, mit válaszoljanak neki.

41 És eljött harmadszor is, és monda nékik: Aludjatok már, és pihenjetek; elég, eljött az óra; íme, az Emberfia bűnösök kezébe adatik.

42 Kelj fel, menjünk; ímé, aki elárul engem, közel van.

43 És azonnal, amint még beszélt, megjött Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele nagy sokaság kardokkal és botokkal a főpapoktól, az írástudóktól és a vénektől.

44 És aki elárulta, jelet adott nekik, mondván: Akit megcsókolok, az az; vigye el, és vezesse el biztonságosan.

45 És amint megérkezett, azonnal odament hozzá, és ezt mondta: Mester, Mester! és megcsókolta.

46 És rátették kezeiket, és megragadták.

47 Az egyik ott állók pedig kardot rántott, megütötte a főpap szolgáját, és levágta a fülét.

48 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Mint a tolvaj ellen, kardokkal és botokkal jöttetek ki, hogy elfogjatok?

49 Naponta veletek voltam a templomban tanítva, de nem fogadtatok el engem, de be kell teljesedniük az írásoknak.

50 És mindnyájan elhagyták őt, és elfutottak.

51 És egy ifjú követte őt, meztelen testére vászonruhát vetve; és az ifjak megragadták:

52 És otthagyta a vászonruhát, és mezítelenül elfutott előlük.

53 És elvivék Jézust a főpaphoz, és egybegyűlt vele a főpapok, a vének és az írástudók mind.

54 Péter pedig követte őt messziről, egészen a főpap palotájába, és leült a szolgákhoz, és a tűznél melegedett.

55 A főpapok és az egész tanács pedig tanúkat kerestek Jézus ellen, hogy megöljék; és nem talált.

56 Mert sokan hamis tanúságot tettek ellene, de tanúságtételük nem ért egyet.

57 És felkeltek néhányan, és hamis tanúságot tettek ellene, mondván:

58 Hallottuk, hogy ezt mondta: Lerombolom ezt a kézzel készített templomot, és három napon belül egy másikat építek, amely kézzel készült.

59 De a tanúik sem értettek egyet.

60 És felállt a főpap középen, és megkérdezte Jézust, mondván: Nem válaszolsz semmit? mi az, amiről ezek ellened tanúskodnak?

61 Ő azonban elhallgatott, és nem felelt semmit. A főpap ismét megkérdezte tőle, és ezt mondta neki: Te vagy-e a Krisztus, a Boldogságos Fia?

62 És monda Jézus: Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát ülni a hatalom jobbján, és eljönni az ég felhőiben.

63 Ekkor a főpap megszaggatta ruháit, és így szólt: Mi szükségünk van még tanúkra?

64 Hallottátok a káromlást: mit gondoltok? És mindannyian halálbûnösnek ítélték.

65 És némelyek köpködni kezdték őt, és betakarták az arcát, és ütni kezdték, és ezt mondták neki: Prófétálj!

66 És amikor Péter lent volt a palotában, odajött a főpap egyik szolgálóleánya:

67 És amikor látta, hogy Péter melegszik, ránézett, és így szólt: Te is a názáreti Jézussal voltál.

68 Ő azonban tagadta, mondván: Nem tudom, és nem is értem, amit mondasz. És kiment a tornácra; és a kakas legénysége.

69 És egy szolgálólány ismét meglátta őt, és mondogatni kezdte a mellette állóknak: Ez közülük való.

70 És ismét megtagadta. És kevéssel később a mellette állók ismét ezt mondták Péternek: Bizony, te egy vagy közülük, mert te galileai vagy, és a te beszéded egyezik vele.

71 De ő elkezdett káromkodni és esküdni, mondván: Nem ismerem azt az embert, akiről ti beszéltek.
72 Másodszor pedig a kakas szólt. Péter pedig eszébe juttatta azt a szót, amelyet Jézus mondott neki: Mielőtt kétszer szól a kakas, háromszor megtagadsz engem. És amikor erre gondolt, elsírta magát.

15. FEJEZET

1 Reggel pedig rögtön tanácsot tartottak a főpapok a vénekkel, írástudókkal és az egész tanácstal, megkötözték Jézust, elvitték, és Pilátusnak adták.
2 Pilátus pedig megkérdezte tőle: Te vagy a zsidók királya? Ő pedig felelvén, monda néki: Te mondod.
3 A főpapok pedig sok mindennel vádolták őt, de nem felelt semmit.
4 Pilátus ismét megkérdezte őt, mondván: Nem válaszolsz semmit? íme, mennyi mindenről tanúskodnak ellened.
5 Jézus azonban nem felelt semmit; úgyhogy Pilátus elcsodálkozott.
6 Azon az ünnepen pedig elengedett nekik egy foglyot, akit csak akartak.
7 És volt egy Barabás nevű ember, aki megkötözve feküdt azokkal, akik vele együtt lázadtak, és gyilkosságot követtek el a felkelésben.
8 És a hangosan kiáltó sokaság elkezdte azt kívánni, hogy úgy tegyen, ahogyan valaha is tett velük.
9 Pilátus azonban válaszolt nekik, mondván: Akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?
10 Mert tudta, hogy a főpapok irigységből adták ki őt.
11 De a főpapok intették a népet, hogy inkább bocsássa el nekik Barabást.
12 Pilátus pedig felelvén, ismét monda nékik: Mit akartok hát, hogy tegyek azzal, akit ti a zsidók királyának neveztek?
13 És ismét felkiáltottak: Feszítsd meg!
14 Pilátus pedig monda nékik: Miért, mi rosszat tett? És még jobban kiáltoztak: Feszítsd meg!
15 Ezért Pilátus, aki meg akarta elégíteni a népet, elengedte nekik Barabást, és átadta Jézust, amikor megostorozta, hogy feszítsék meg.
16 És a katonák elvitték őt a csarnokba, amelyet Praetoriumnak hívnak; és összehívják az egész bandát.
17 És felöltöztették bíborba, és töviskoronát tettek a fejére,
18 És köszönteni kezdte: Üdvözlégy, zsidók királya!
19 És vesszővel verték a fejét, leköpték őt, és térdüket meghajolva imádták őt.
20 Amikor pedig kigúnyolták, levették róla a bíbort, felöltözték rá a saját ruháit, és kivezették, hogy megfeszítsék.
21 És rákényszerítenek egy ciréniai Simont, aki elhaladt a vidékről, Sándor és Rufus atyját, hogy hordozza keresztjét.
22 És elvitték a Golgotára, ami úgy fordítva: a koponya helye.
23 És adtak néki inni mirhával kevert bort, de nem kapta.
24 És amikor megfeszítették, felosztották ruháit, sorsot vetve rájuk, mit vegyen fel.
25 És volt a harmadik óra, és keresztre feszítették.
26 És rá volt írva az ő vádjának felirata: A ZSIDÓK KIRÁLYA.
27 És vele együtt keresztre feszítenek két tolvajt; az egyik a jobb, a másik a bal kezén.
28 És beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: És a vétkesek közé soroltatik.
29 Az arra járók pedig szidalmazták őt, fejcsóválva, és ezt mondták: Ó, te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted!
30 Mentsd meg magad, és szállj le a keresztről.
31 Hasonlóképpen a főpapok is, akik gúnyolódtak, azt mondták egymás között az írástudókkal: Másokat megmentett; magát nem tudja megmenteni.
32 Most szálljon le Krisztus, Izráel királya a keresztről, hogy lássunk és higgyünk. És a kik vele együtt megfeszítettek, szidalmazták őt.
33 Mikor pedig eljött a hatodik óra, sötétség lett az egész földön a kilencedik óráig.
34 A kilencedik órában pedig Jézus hangosan kiáltott, mondván: Eloi, Eloi, lama sabachthani? ez pedig így fordítva: Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?
35 A mellette állók közül pedig némelyek, amint ezt meghallották, ezt mondták: Íme, hívja Illést.
36 Egyik pedig elfutott, megtöltött egy szivacsot ecettel, és nádszálra tette, és inni adott, mondván: Hagyd! lássuk, eljön-e Illés, hogy leszedje.
37 Jézus pedig hangosan kiáltott, és kiadta a szellemet.
38 És a templom fátyla ketté hasadt felültõl aljáig.
39 Mikor pedig a százados, a ki vele szemben állt, látta, hogy úgy kiált, és feladta a szellemet, így szólt: Valóban Isten Fia volt ez az ember.
40 Voltak asszonyok is, akik messzire néztek, köztük Mária Magdolna, és Mária, a kisebbik Jakabnak és Józsénak anyja, és Salome;
41 (Ki is, mikor Galileában volt, követte őt, és szolgált neki) és sok más asszony, akik feljöttek vele Jeruzsálembe.
42 És most, amikor eljött az este, mert az előkészület volt, vagyis a szombat előtti nap,
43 Arimatiai József, a tiszteletreméltó tanácsos, aki szintén várta az Isten országát, eljött, és bátran bement Pilátushoz, és megkívánta Jézus testét.
44 Pilátus pedig elcsodálkozott, ha már meghalt, és magához hívatta a századost, és megkérdezte tőle, hogy halott-e már?
45 És amikor megtudta a századostól, átadta a testet Józsefnek.
46 És vásárolt finom gyolcsot, levette, és betakargatta vászonba, és egy sziklából kivágott sírba helyezte, és követ hengerített a sír ajtajához.
47 Mária Magdolna és Mária, Józsi anyja pedig látták, hová helyezték el.

16. FEJEZET

1 Mikor pedig letelt a szombat, Mária Magdolna, Mária, Jakab anyja, és Salóme édes fűszereket vettek, hogy eljöjjenek és megkenjék őt.
2 És a hét első napján nagyon korán reggel eljöttek a sírhoz, napkeltekor.
3 És mondának egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sír ajtajáról?
4 És amikor megnézték, látták, hogy a kő el van hengerelve, mert nagyon nagy volt.
5 És bemenvén a sírba, láttak egy ifjút ülni a jobb oldalon, hosszú fehér ruhába öltözve; és megijedtek.

6 És monda nékik: Ne féljetek: a názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek: feltámadt; nincs itt: íme a hely, ahová letették.
7 De menjetek el, mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta néktek.
8 És gyorsan kimentek, és elfutottak a sírtól; mert remegtek és csodálkoztak, és nem szóltak senkinek sem; mert féltek.
9 Amikor Jézus korán feltámadt a hét első napján, először Mária Magdolnának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki.
10 És elment, és elmondta azoknak, akik vele voltak, miközben gyászoltak és sírtak.
11 És ők, amint meghallották, hogy él, és látta, nem hittek.
12 Utána más alakban megjelent kettőjüknek, amint jártak, és bementek a vidékre.
13 És elmentek, és elmondták a maradéknak, és nem hittek nekik.
14 Utána megjelent a tizenegynek, amint az asztalnál ültek, és szemrehányást tett nekik hitetlenségükkel és kemény szívükkel, mert nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt.
15 És monda nékik: Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.
16 Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül; de aki nem hisz, elkárhozik.
17 És ezek a jelek követik azokat, akik hisznek; Az én nevemben ördögöket űznek ki; új nyelveken szólnak;
18 Kígyókat fognak fel; és ha valami halálos dolgot isznak, az nem árt nekik; ráteszik kezeiket a betegekre, és meggyógyulnak.
19 Miután tehát az Úr szólt hozzájuk, felvették a mennybe, és leült az Isten jobbjára.
20 És kimentek, és prédikáltak mindenütt, az Úr együttműködött velük, és megerősítette az igét a következő jelekkel. Ámen.

Luke

1. FEJEZET

1 Mivel sokan a kezükbe vették, hogy előadják azoknak a dolgoknak a kijelentését, amelyekről a legbizonyosabban hiszünk,
2 A miképen nekünk adták őket, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgái voltunk az igének;
3 Nekem is jónak tűnt, mivel kezdettől fogva mindenhez tökéletesen értettem, hogy sorrendben írjak neked, legkiválóbb Theophilus,
4 Hogy megtudd bizonyosságodat azokról a dolgokról, amelyekre tanítást kaptál.
5 Volt Heródesnek, Júdea királyának idejében egy Zakariás nevű pap, Abia köréből, és az ő felesége Áron leányai közül való volt, és Erzsébetnek hívták.
6 És mindketten igazak voltak Isten előtt, és feddhetetlenül jártak az Úr minden parancsolatában és rendelkezésében.
7 És nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten megjártak.
8 És lőn, hogy miközben a papi hivatalt végezte Isten előtt az ő útja szerint,
9 A papi hivatal szokása szerint az volt a sorsa, hogy tömjénezzen, amikor bement az Úr templomába.
10 És a nép egész sokasága kint imádkozott a tömjénezés idején.
11 És megjelent neki az Úr angyala, a ki a tömjénező oltár jobb oldalán állt.
12 Amikor Zakariás meglátta őt, megrémült, és félelem fogta el.
13 De az angyal monda néki: Ne félj, Zakariás, mert meghallgattatott a te könyörgésed; és a te feleséged, Erzsébet szül néked fiat, és nevezd Jánosnak a nevét.
14 És örömöd és vígasságod lesz; és sokan fognak örülni születésének.
15 Mert nagy lesz az Úr szemei előtt, és nem iszik sem bort, sem erős italt; és megtelik Szentlélekkel, már anyja méhétől fogva.
16 És Izrael fiai közül sokakat megtér az Úrhoz, az ő Istenükhöz.
17 És ő előtte jár Illés szellemében és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekek felé fordítsa, és az engedetleneket az igazak bölcsességére. hogy felkészítsen egy népet az Úrra.
18 És monda Zakariás az angyalnak: Honnan tudhatom meg ezt? mert én vén ember vagyok, és a feleségem már évek óta.
19 És felelvén az angyal, monda néki: Gábriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok; és elküldtem, hogy beszéljek veled, és hirdessem neked ezt az örömhírt.
20 És íme, néma leszel, és nem tudsz beszélni mindaddig, amíg ezek a dolgok megtörténik, mert nem hiszel az én szavaimnak, amelyek beteljesednek a maguk idejében.
21 A nép pedig várta Zakariást, és csodálkozott, hogy oly sokáig tartózkodott a templomban.
22 Mikor pedig kijött, nem tudott hozzájuk szólni, és észrevették, hogy látomást látott a templomban, mert intett nekik, és szótlan maradt.
23 És lőn, hogy amint leteltek szolgálatának napjai, elment a saját házába.
24 E napok után fogant a felesége, Erzsébet, és öt hónapig bujkált, mondván:
25 Így bánt velem az Úr azokban a napokban, amelyekben rám nézett, hogy eltüntesse gyalázatomat az emberek között.
26 A hatodik hónapban pedig Gábriel angyalt elküldte Isten Galilea egyik városába, melynek Názáretet hívják,
27 Egy szűznek, aki eljegyezte magát egy József nevű férfiúnak, a Dávid házából való; és a szűz neve Mária.
28 És bement hozzá az angyal, és így szólt: Üdvözlégy te, aki tetszeleg, az Úr van veled, áldott vagy te az asszonyok között.
29 Mikor pedig meglátta őt, megrémült az ő beszédétől, és eszébe jutott, milyen üdvözletnek kell lennie ennek.
30 És monda néki az angyal: Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál Istennél.
31 És íme, fogansz a te méhedben, és fiút szülsz, és Jézusnak nevezed.
32 Nagy lesz, és a Magasságos Fiának hívják, és néki adja az Úr Isten, az ő atyjának, Dávidnak a trónját.
33 És ő uralkodik Jákob házán mindörökké; és az ő országának nem lesz vége.
34 És monda Mária az angyalnak: Hogy lesz ez, ha nem ismerek embert?
35 Felele az angyal, és monda néki: A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje beárnyékol téged; azért azt a szentet is, amely tőled születik, Isten Fiának hívják.
36 És ímé a te unokatestvéred, Erzsébet, ő is fogant egy fiút vén korában, és ez a hatodik hónapja vele, akit meddőnek neveztek.
37 Mert Isten előtt semmi sem lehetetlen.
38 És monda Mária: Íme az Úr szolgálóleánya; legyen nékem a te igéd szerint. És az angyal eltávozott tőle.
39 Mária pedig felkelt azokban a napokban, és sietve méne a hegyre, Júda városába;
40 És bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.
41 És lőn, hogy mikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, a baba felugrott az ő méhében; és Erzsébet eltelt Szentlélekkel:
42 És nagy szóval szóla, és monda: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse.
43 És honnan van ez nekem, hogy az én Uram anyja hozzám jön?
44 Mert íme, amint köszöntésed hangja megszólalt fülemben, a baba örömében felugrott méhemben.
45 És áldott, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.
46 Mária így szólt: Az én lelkem magasztalja az Urat,
47 És lelkem örvendezett Istenemben, az én Megváltómban.
48 Mert tekintett szolgálójának alacsony állapotára, mert íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék.
49 Mert nagy dolgokat művelt velem a hatalmas; és szent a neve.
50 És nemzedékről nemzedékre van irgalma azokon, akik félik őt.
51 Erõt mutatott karjával; szétszórta a kevélyeket szívük képzeletében.
52 Leültette a hatalmasokat székeikről, és felmagasztalta őket.
53 Jóval töltötte meg az éhezőket; a gazdagokat pedig üresen küldte el.

54 Kinyírta szolgáját, Izráelt, irgalmasságának emlékezetére;
55 A miképen megmondta atyáinknak, Ábrahámnak és az ő magvának mindörökké.
56 Mária pedig körülbelül három hónapig vele maradt, és visszatért házába.
57 Most eljött Erzsébet teljes ideje, hogy megszülessen; és fiút szült.
58 És hallották szomszédai és unokatestvérei, hogy az Úr nagy irgalmasságot tanúsított rajta; és vele együtt örültek.
59 És lőn, hogy a nyolcadik napon eljöttek, hogy körülmetéljék a gyermeket; és Zakariásnak nevezték, az ő atyja nevéről.
60 Anyja pedig felelvén, monda: Nem úgy; hanem Jánosnak fogják hívni.
61 És mondának néki: Nincs a te rokonságod közül, akit ezen a néven neveznének.
62 És jeleket tettek az apjának, hogyan akarja őt hívni.
63 És kért egy íróasztalt, és írt, mondván: János a neve. És mindannyian csodálkoztak.
64 És azonnal megnyílt a szája, és elszabadul a nyelve, és beszélt, és dicsérte az Istent.
65 És félelem támadt mindazokon, a kik körülöttük laknak, és elhangzottak e beszédek Júdea egész hegyvidékén.
66 És mindazok, akik hallották őket, szívükbe vették, mondván: Micsoda gyermek lesz ebből! És az Úr keze vele volt.
67 És az ő atyja, Zakariás megtelék Szentlélekkel, és prófétált, mondván:
68 Áldott legyen az Úr, Izráel Istene; mert meglátogatta és megváltotta népét,
69 És feltámasztotta nekünk az üdvösség szarvát az õ szolgájának, Dávidnak a házában;
70 Amint szólt szent prófétáinak szája által, amelyek a világ kezdete óta vannak:
71 Hogy megmeneküljünk ellenségeinktől és mindazok kezétől, akik gyűlölnek minket;
72 Hogy teljesítsük atyáinknak megígért irgalmat, és megemlékezzünk szent szövetségéről;
73 Az eskü, amelyet atyánknak, Ábrahámnak esküdött,
74 Hogy megadja nekünk, hogy ellenségeink kezéből megszabadulva félelem nélkül szolgálhassuk őt,
75 Szentségben és igazságban őelőtte, életünk minden napján.
76 És téged, gyermekem, a Magasságos prófétájának hívnak, mert az Úr színe előtt jársz, hogy előkészítsd az ő útait;
77 Hogy tudást adjon népének az üdvösségről bűneik bocsánatával,
78 Istenünk irgalmassága által; mellyel a napok tavasza a magasból meglátogatott minket,
79 Hogy világosságot adjunk azoknak, akik a sötétségben és a halál árnyékában ülnek, hogy a békesség útjára tereljük lábunkat.
80 És a gyermek nőtt, erősödött lélekben, és a pusztában volt mindaddig, amíg meg nem mutatta magát Izráelnek.

2. FEJEZET

1 És lőn azokban a napokban, hogy kiadott egy rendelet Augustus császártól, hogy az egész világot megadóztassák.
2 (És ez az adózás akkor történt először, amikor Cyrénius volt Szíria helytartója.)
3 És mindenki elment adózni, kiki a maga városába.
4 És felméne József is Galileából, Názáret városából Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek hívnak; (mert Dávid házából és nemzetségéből származott:)
5 Máriával, az ő jegyes feleségével adóztassanak, aki nagy gyermeket szült.
6 És így történt, hogy amíg ott voltak, elteltek a napok, hogy megszülessen.
7 És megszülte az õ elsõszülött fiát, és pólyába burkolta, és jászolba fektette. mert nem volt hely számukra a fogadóban.
8 És voltak azon a vidéken pásztorok, akik a mezőn tartózkodtak, és éjjel vigyáztak a nyájukra.
9 És íme, az Úr angyala rájuk szállt, és az Úr dicsősége rájuk ragyogott, és nagyon megrémültek.
10 És monda nékik az angyal: Ne féljetek, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely minden népnek örvend.
11 Mert született ma néktek a Megváltó, aki az Úr Krisztus, Dávid városában.
12 És ez legyen jel számodra; A kisbabát pólyába burkolva, jászolban fekve találjátok.
13 És hirtelen ott volt az angyallal a mennyei seregek sokasága, akik dicsérték Istent, és ezt mondták:
14 Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, jóakarat az emberekhez.
15 És lőn, amint az angyalok elmentek tőlük a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk most Betlehembe, és lássuk ezt a dolgot, ami megtörtént, amelyet az Úr közölt minket.
16 Sietve jöttek, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisdedet.
17 Amikor ezt látták, tudtára adták a beszédet, amelyet erről a gyermekről mondtak nekik.
18 És mindnyájan, akik ezt hallották, csodálkoztak azokon, amiket a pásztorok mondtak nekik.
19 Mária azonban mindezeket megtartotta, és elgondolkodott rajtuk szívében.
20 A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és dicsőítve Istent mindazokért, amiket hallottak és láttak, amint megmondatott nekik.
21 És amikor eltelt a nyolc nap a gyermek körülmetélésére, JÉZUS-nak nevezték, amelyet az angyal is így nevezett el, mielőtt az anyaméhben fogant.
22 Amikor pedig elteltek a Mózes törvénye szerinti megtisztulási napjai, elvitték őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak.
23 (Amint meg van írva az Úr törvényében: Minden férfi, aki kinyitja az anyaméhét, az Úrnak szenteltetett;
24 És áldozni az Úr törvénye szerint: Egy pár gerblyét vagy két galambfiat.
25 És íme, volt egy férfiú Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve; és ugyanaz az ember igaz és istenfélő volt, és várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta.
26 És kinyilatkoztatta neki a Szentlélek, hogy ne lásson halált, amíg nem látta az Úr Krisztusát.
27 És bement a Lélek által a templomba, és amikor a szülők bevitték a gyermek Jézust, hogy a törvény szokása szerint cselekedjenek vele,
28 Ekkor karjába vette, áldotta Istent, és így szólt:
29 Uram, most engedd el szolgádat békében, a te igéd szerint:

30 Mert szemeim látták üdvösségedet,
31 A melyet minden nép színe előtt készítettél;
32 Világosság a pogányok megvilágítására, és néped, Izráel dicsősége.
33 József és az ő anyja pedig csodálkoztak azokon, amiket róla beszéltek.
34 És Simeon megáldotta őket, és monda Máriának, az ő anyjának: Íme, ez a gyermek sokak bukására és feltámadására készül Izráelben; és egy jelért, amely ellen szólni kell;
35 (Igen, a te lelkedet is kard szúrja át), hogy sok szív gondolatai feltáruljanak.
36 Volt pedig egy Anna prófétanő, Fánuel leánya, Áser törzséből; nagykorú volt, és hét esztendeig élt egy férjjel szüzességétől fogva;
37 És körülbelül nyolcvannégy éves özvegy volt, aki nem ment ki a templomból, hanem szolgálta Istent böjtöléssel és imádkozással éjjel-nappal.
38 És abban a pillanatban bemenvén, hálát adott az Úrnak, és beszélt róla mindazoknak, akik megváltást vártak Jeruzsálemben.
39 És miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek Galileába, városukba, Názáretbe.
40 A gyermek pedig növekedett, és megerősödött lélekben, megtelvén bölcsességgel, és Isten kegyelme volt rajta.
41 A szülei pedig minden évben elmentek Jeruzsálembe húsvét ünnepén.
42 Tizenkét esztendős korában pedig felmentek Jeruzsálembe az ünnep szokása szerint.
43 Amikor pedig elteltek a napok, visszatértek, a gyermek Jézus hátramaradt Jeruzsálemben; József és az anyja pedig nem tudtak róla.
44 De ők, feltételezve, hogy a társaságban van, egy napi útra mentek; és rokonaik és ismerőseik körében keresték.
45 És amikor nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és keresték őt.
46 És lőn, hogy három nap múlva megtalálták őt a templomban, amint az orvosok között ült, és hallgatta őket és kérdezgette őket.
47 És mindazok, akik hallották őt, csodálkoztak értelmén és válaszain.
48 Amikor meglátták őt, elcsodálkoztak, és anyja így szólt hozzá: Fiam, miért cselekedtél így velünk? íme, atyád és én szomorúan kerestünk téged.
49 És monda nékik: Hogyan kerestetek engem? Nem tudjátok, hogy nekem Atyám dolgaival kell foglalkoznom?
50 És nem értették meg a beszédet, amelyet nekik mondott.
51 És lement velük, és Názáretbe méne, és engedelmeskedett nekik, de az ő anyja mindezeket a beszédeket a szívében őrizte.
52 Jézus pedig növekedett bölcsességében és termetében, és Isten és emberek előtti kegyelmében.

3. FEJEZET

1 Tiberius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében, Poncius Pilátus Júdea helytartója, Heródes pedig Galilea negyedes, testvére, Fülöp pedig Ituraea és Trachonitis negyedének negyede, és Lysanias, Abilene negyede,
2 Annás és Kajafás főpapok lévén, eljutott az Isten igéje Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában.
3 És bement a Jordán egész vidékére, hirdetve a megtérés keresztségét a bûnök bocsánatára;
4 Amint meg van írva Ésaiás próféta szavainak könyvében, mondván: Kiáltó szava a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, egyengessétek ösvényeit!
5 Minden völgy megtelik, és minden hegy és domb megaláztatik; és a görbe utak egyenesek lesznek, és a durva utak simává lesznek;
6 És minden test meglátja Isten üdvösségét.
7 És monda a sokaságnak, amely kijött, hogy megkeresztelkedjen tőle: Ó, viperák nemzetsége, ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljetek az eljövendő harag elől?
8 Teremjetek tehát megtérésre méltó gyümölcsöket, és ne kezdjétek azt mondani magatokban: Ábrahám a mi atyánk, mert mondom néktek, hogy Isten képes ezekből a kövekből fiakat támasztani Ábrahámnak.
9 És most a fejsze is a fák gyökerére van helyezve: azért minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek.
10 És megkérdezték tőle a népek, mondván: Mit tegyünk hát?
11 Felele és monda nékik: Akinek két ruhája van, adjon annak, akinek nincs; és akinek van ennivalója, tegyen hasonlóképpen.
12 Ekkor jöttek a vámszedők is, hogy megkeresztelkedjenek, és ezt mondták neki: Mester, mit tegyünk?
13 Ő pedig monda nékik: Ne pontosítsatok többet, mint ami el van rendelve nektek.
14 És a katonák is kérték őt, mondván: Mit tegyünk? És monda nékik: Ne erőszakoljatok senkit, és senkit ne vádoljatok hamisan; és legyen elégedett a bérével.
15 És amint a nép várta, és mindenki azon töprengett szívében Jánoson, vajon ő-e a Krisztus, vagy nem?
16 Felele János, mondván mindnyájuknak: Én bizony vízzel keresztellek titeket; de jön nálam hatalmasabb, akinek nem vagyok méltó, hogy kioldjam a cipőjének a reteszét: ő keresztel meg titeket Szentlélekkel és tűzzel.
17 A kinek legyezője van a kezében, és alaposan megtisztítja padozatát, és a búzát begyűjti a tálába; de a pelyvát olthatatlan tűzzel fogja elégetni.
18 És sok más dolgot is prédikált az ő buzdításában a népnek.
19 Heródes, a tetrarka azonban megfeddte Heródiást, az ő testvérének, Fülöpnek a feleségét és mindazokat a gonoszságokat, amelyeket Heródes tett,
20 Mindenekelőtt ezt tette hozzá, hogy Jánost börtönbe zárta.
21 Mikor pedig az egész nép megkeresztelkedett, lőn, hogy Jézus is megkeresztelkedett, és imádkozott, megnyílt az ég,
22 És leszállt rá a Szentlélek testben, mint egy galamb, és szózat szálla az égből, mely ezt mondta: Te vagy az én szeretett Fiam; benned nagyon örülök.
23 Maga Jézus pedig harminc éves lett, József fia volt, aki Héli fia volt,
24 Amelyik Mattát fia volt, aki Lévi fia volt, Melki fia, aki Janna fia volt, aki József fia volt,
25 Ki volt Mátyás fia, aki Ámós fia volt, aki Naum fia volt, aki Esli fia volt, aki Nagge fia volt,
26 Ki volt a fia Maathnak, aki Mátyás fia volt, aki Semeinek, aki József fia volt, aki Júda fia volt,

27 Amelyik Joanna fia volt, aki Rhesa fia volt, aki
Zorobábel fia volt, aki Salathiel fia volt, aki Néri fia volt,
28 Melki fia, Addi fia, Kózám fia, Elmodám fia, Ér fia,
29 Aki José fia volt, aki Eliézer fia volt, aki Jorim fia volt,
aki Mattát fia volt, aki Lévi fia volt,
30 Aki Simeon fia volt, aki Júda fia volt, aki József fia volt,
aki Jónán fia volt, aki Eliákim fia volt,
31 Melea fia volt, Menán fia, Mattatha fia, Nátán fia, aki
Dávid fia volt,
32 Aki Isai fia volt, aki Obed fia volt, aki Booz fia volt, aki
Salmon fia volt, aki Naasson fia volt,
33 Aminádáb fia volt, Arám fia, Esrom fia, Fárasz fia, aki
Júda fia volt,
34 Amelyik Jákob fia volt, aki Izsák fia volt, aki Ábrahám
fia volt, amely Thara fia volt, aki Nákhor fia volt,
35 Ki volt Saruch fia, aki Ragau fia volt, aki Phalec fia volt,
aki Héber fia volt, aki Sala fia volt,
36 Ki Káinán fia volt, aki Arphaxad fia volt, aki Sém fia
volt, aki Noé fia volt, aki Lámek fia volt,
37 Aki Mathusala fia volt, aki Énok fia volt, aki Járed fia
volt, aki Maleleel fia volt, aki Káinán fia volt,
38 Melyik volt Énós fia, ami Séth fia volt, ami Ádám fia
volt, aki Isten fia volt.

4. FEJEZET

1 Jézus pedig Szentlélekkel telve visszatért a Jordánból, és
a Lélek elvezette a pusztába,
2 Negyven napig kísértve az ördögtől. És azokban a
napokban nem evett semmit, és amikor elfogytak,
megéhezett.
3 És monda néki az ördög: Ha Isten Fia vagy, parancsold
meg ennek a kőnek, hogy legyen kenyérré.
4 Jézus pedig felele néki, mondván: Meg van írva:
Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden
igéjével.
5 Az ördög pedig felvitte őt egy magas hegyre, és egy
pillanat alatt megmutatta neki a világ minden birodalmát.
6 És monda néki az ördög: Neked adom mindezt a hatalmat
és az ő dicsőségét, mert ez nekem adatott; és akinek
akarom, annak adom.
7 Ha tehát imádsz engem, minden a tied lesz.
8 Jézus pedig felelvén, monda néki: Távozz tőlem, Sátán,
mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak
neki szolgálj.
9 És elvitte őt Jeruzsálembe, és felállította a templom
ormára, és ezt mondta neki: Ha Isten Fia vagy, vesd le
magad innen.
10 Mert meg van írva: Angyalait megbízza feletted, hogy
őrizzenek téged.
11 És a kezükben hordoznak téged, nehogy valaha is kőhöz
ütöd a lábad.
12 Jézus pedig felelvén, monda néki: Meg van mondva: Ne
kísértsd az Urat, a te Istenedet.
13 És amikor az ördög minden kísértésnek véget ért,
eltávozott tőle egy időre.
14 És visszatért Jézus a Lélek erejével Galileába, és híre
ment róla az egész környéken.
15 És tanított az ő zsinagógáikban, mindenki által dicsőítve.
16 És elment Názáretbe, ahol nevelkedett, és szokása
szerint bement a zsinagógába szombaton, és felállt olvasni.
17 És átadták neki Ésaiás próféta könyvét. És amikor
kinyitotta a könyvet, megtalálta azt a helyet, ahol meg volt
írva,
18 Az Úr Lelke van rajtam, mert felkent engem, hogy
hirdessem az evangéliumot a szegényeknek; küldött engem,
hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket, hogy a
foglyoknak szabadulást hirdessek, a vakoknak pedig a látás
megszerzését, hogy kiszabadítsam a megsérülteket,
19 Az Úr kedves esztendejét hirdetni.
20 És becsukta a könyvet, és visszaadta a szolgálónak, és
leült. És mindazoknak szemei, akik a zsinagógában voltak,
őrá szegeződnek.
21 És mondogatni kezdte nékik: Ma beteljesedett ez az írás
a ti fületek hallatára.
22 És mindnyájan tanúbizonyságot tettek róla, és
csodálkoztak a kegyes beszédeken, amelyek az ő szájából
származtak. És mondának: Nem József fia ez?
23 És monda nékik: Bizony azt mondjátok nékem ezt a
példabeszédet: Orvos, gyógyítsd meg magad!
24 Ő pedig monda: Bizony mondom néktek, egyetlen
próféta sem kedves a hazájában.
25 De bizony mondom néktek, hogy sok özvegyasszony
volt Izráelben Illés idejében, amikor az ég bezárult három
esztendeig és hat hónapig, amikor nagy éhség volt az egész
földön;
26 De egyikükhöz sem küldték Illést, csak Sáreptába,
Szidon városába, egy özvegy asszonyhoz.
27 És sok leprás volt Izráelben Elizeus próféta idejében; és
egyikük sem tisztult meg, csak a szír Naamán.
28 És mindnyájan, akik a zsinagógában meghallották
ezeket, eltelének haraggal,
29 És felkeltek, kiűzték a városból, és elvezették annak a
dombnak a végéhez, amelyen városuk épült, hogy fejjel
ledobják.
30 De aki áthaladt közöttük, elindult,
31 És lement Kapernaumba, Galilea városába, és tanította
őket szombatnapokon.
32 És csodálkoztak az ő tanításán, mert az ő szavának ereje
volt.
33 És volt a zsinagógában egy ember, akiben tisztátalan
ördög szelleme volt, és hangosan kiáltott:
34 Mondván: Hagyjunk békén; mi közünk hozzád, názáreti
Jézus? azért jöttél, hogy elpusztíts minket? ismerlek, ki
vagy; az Isten Szentje.
35 Jézus pedig megdorgálta őt, mondván: Hallgass, és
menj ki belőle! És amikor az ördög a közepébe vetette,
kijött belőle, és nem bántotta.
36 Mindnyájan csodálkoztak, és így szóltak egymáshoz:
Micsoda szó ez! mert hatalommal és hatalommal parancsol
a tisztátalan lelkeknek, és azok kijönnek.
37 És híre elterjedt az ország minden helyére köröskörül.
38 És felkelt a zsinagógából, és bement Simon házába.
Simon feleségének anyját pedig elvitték nagy lázzal; és
könyörögtek érte.
39 És föléje állott, és megdorgálá a lázat; és azonnal felkelt,
és szolgált nékik.
40 Mikor pedig a nap lenyugodott, mindazok, akik
különféle betegségekben szenvedtek, hozzá vitték őket; és
mindegyikre rátette a kezét, és meggyógyította őket.
41 És sokak közül ördögök is kimentek, kiáltozva és
mondván: Te vagy Krisztus, az Isten Fia. És megdorgálta
őket, hogy ne beszéljenek, mert tudták, hogy ő a Krisztus.

42 Mikor pedig megvirradt, elment, és elment egy puszta
helyre, és a nép megkereste őt, és odament hozzá, és
megtartották, hogy el ne távozzék tőlük.
43 És monda nékik: Más városoknak is prédikálnom kell
az Isten országát, mert azért vagyok küldve.
44 És prédikált Galilea zsinagógáiban.

5. FEJEZET

1 És lőn, hogy amikor a nép sürgette őt, hogy meghallja
Isten szavát, megállt a Genezáret-tó mellett,
2 És látott két hajót állni a tó mellett, de a halászok
kimentek belőlük, és mosták hálóikat.
3 És beszállt az egyik hajóba, amely Simoné volt, és kérte
őt, hogy lökjön ki egy kicsit a szárazföldről. És leült, és
kioktatta a népet a hajóból.
4 Mikor pedig abbahagyta a beszédet, így szólt Simonhoz:
Menj a mélybe, és vesd ki hálóidat, hogy húzzanak.
5 Simon pedig felelvén, monda néki: Mester, egész éjjel
fáradoztunk, és semmit sem vettünk; mindazonáltal a te
szavadra kivetem a hálót.
6 Amikor ezt megtették, halak sokaságát zárták be, és a
hálójuk elszakadt.
7 És intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy
jöjjenek és segítsenek nekik. És eljöttek, és megtöltötték
mindkét hajót, úgyhogy elkezdtek elsüllyedni.
8 Simon Péter látván ezt, leborult Jézus térdéhez, mondván:
Távozz tőlem! mert én bűnös ember vagyok, Uram.
9 Mert elcsodálkozott, és mindazok, akik vele voltak, a
halak horgászatán, amelyeket kifogtak.
10 Így volt Jakab és János is, Zebedeus fiai, akik Simon
társai voltak. Jézus pedig monda Simonnak: Ne félj!
ezentúl fogod az embereket.
11 Mikor pedig kihozták hajóikat a partra, otthagytak
mindent, és követték őt.
12 És lőn, amikor egy városban volt, íme, egy ember, aki
tele van leprával, aki meglátta Jézust, arcra borult, és kérte
őt, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.
13 És kinyújtotta kezét, megérintette őt, mondván: Akarom,
légy tiszta! És azonnal elszállt tőle a lepra.
14 És megparancsolta neki, hogy senkinek se szóljon,
hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és áldozd
meg megtisztulásodért, a mint Mózes parancsolta,
bizonyságul nékik.
15 De annál inkább híre ment róla, és nagy sokaság gyűlt
össze, hogy meghallgassa, és meggyógyuljon általa az ő
betegségeiből.
16 És visszavonult a pusztába, és imádkozott.
17 És lőn egy napon, amikor tanított, hogy farizeusok és
törvénytudók ültek mellette, akik Galilea, Júdea és
Jeruzsálem minden városából jöttek, és az Úr ereje. jelen
volt, hogy meggyógyítsa őket.
18 És ímé az emberek behoztak egy bénult embert az
ágyba, és keresték, hogy bevigyék és eléje fektessék.
19 És amikor a sokaság miatt nem tudták, hogyan vigyék
be, felmentek a háztetőre, és leengedték a csempén
keresztül a heverőjével együtt Jézus elé.
20 És amikor meglátta a hitüket, így szólt hozzá: Ember,
megbocsáttattak bűneid.
21 Az írástudók és a farizeusok pedig tanakodni kezdtek,
mondván: Ki ez, aki káromlást beszél? Ki bocsáthatja meg
a bűnöket, ha nem egyedül Isten?
22 Jézus pedig észrevette gondolataikat, és így válaszolt
nekik: Mit okoskodtok a ti szívetekben?
23 Ha könnyebb azt mondani: Megbocsáttattak néked a te
bûneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj?
24 Hanem hogy megtudjátok, hogy az Emberfiának van
hatalma a földön a bűnök megbocsátására (mondta a
bénultnak), azt mondom neked: Kelj fel, vedd fel a
fekhelyedet, és menj be a házadba.
25 És azonnal felkelt előttük, és felvette azt, amin feküdt,
és elment a saját házába, dicsőítve Istent.
26 És csodálkoztak mindnyájan, és dicsőítették az Istent, és
félelemmel töltötték el, mondván: Különös dolgokat
láttunk ma.
27 És ezek után kiméne, és meglátott egy Lévi nevű
vámszedőt a vámhivatalnál ülni, és monda néki: Kövess
engem!
28 És otthagyott mindent, felkelt, és követte őt.
29 És Lévi nagy lakomát rendezett néki az õ házában, és
sok vámszedõ és mások ültek le velük.
30 De írástudóik és farizeusaik zúgolódtak az ő tanítványai
ellen, mondván: Miért esztek és isztok vámszedőkkel és
bűnösökkel?
31 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Az egészségeseknek
nincs szükségük orvosra; de akik betegek.
32 Nem azért jöttem, hogy megtérésre hívjam az igazakat,
hanem a bűnösöket.
33 És mondának néki: Miért böjtölnek gyakran és
imádkoznak János tanítványai, és hasonlóképpen a
farizeusok tanítványai? de a tiéd eszik és iszik?
34 És monda nékik: Meg tudod-e böjtölni a násznagy fiait,
amíg a vőlegény velük van?
35 De jönnek a napok, amikor elvétetik tőlük a vőlegény,
és akkor böjtölnek azokban a napokban.
36 És egy példázatot is mondott nekik; Senki sem ölt egy
darabot új ruhából régire; ha másképp, akkor az új bérleti
díjat ad, és az újból kivett darab nem egyezik a régivel.
37 És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; különben az új
bor szétrepeszti a tömlőket, és kiömlik, és a tömlők
elpusztulnak.
38 De az új bort új tömlőkbe kell tölteni; és mindkettő
megmarad.
39 Senki sem kíván azonnal újat, aki régi bort iszik, mert
azt mondja: A régi jobb.

6. FEJEZET

1 És lőn az első utáni második szombaton, hogy átment a
gabonaföldeken; és az ő tanítványai kitépték a kalászokat,
és kezükbe dörzsölve ettek.
2 És mondának nékik némelyek a farizeusok közül: Miért
csináljátok azt, amit nem szabad szombaton tenni?
3 Jézus pedig felelvén nékik, monda: Nem olvastátok-é
annyit, hogy mit tett Dávid, mikor éhezett, és akik vele
voltak?
4 Miképen bement az Isten házába, és vette és megette a
mutatott kenyeret, és adott azoknak is, akik vele voltak;
amelyet nem szabad enni, csak a papoknak?
5 És monda nékik: Az Emberfia a szombatnak is ura.
6 És lőn egy másik szombaton is, hogy bement a
zsinagógába, és tanított; és volt egy ember, akinek
elszáradt a jobb keze.

7 És figyelték őt az írástudók és a farizeusok, hogy meggyógyul-e szombaton; hogy vádat találjanak ellene.
8 Ő azonban ismerte gondolataikat, és így szólt a kiszáradt kezű emberhez: Kelj fel, és állj ki a közepébe. És felkelt és kiállt.
9 És monda nékik Jézus: Egy dolgot kérdezek tőletek; Szabad-e szombaton jót tenni vagy rosszat? életet menteni, vagy elpusztítani?
10 És körbetekintett mindnyájukon, és így szólt az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! És így is tett: és az ő keze teljesen helyreállt, mint a másik.
11 És megteltek őrültséggel; és megbeszélték egymással, mit tehetnek Jézussal.
12 És lőn azokban a napokban, hogy kiment egy hegyre imádkozni, és egész éjjel imádkozott Istenhez.
13 Mikor pedig megvirradt, magához hívatta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett.
14 Simon (akit Péternek is nevezett) és testvére András, Jakab és János, Fülöp és Bertalan,
15 Máté és Tamás, Jakab, Alfeus fia, és Simon, akit zelótáknak hívnak,
16 És Júdás, Jakab testvére, és Iskariótes Júdás, aki szintén áruló volt.
17 És lejött velük, és megállt a síkságon, és tanítványainak seregében és egész Júdeából és Jeruzsálemből, valamint Tírusz és Sidon tenger partjáról, akik eljöttek, hogy hallgassák őt, és meggyógyuljanak betegségeikből;
18 És a kiket tisztátalan lelkek gyötörtek, és meggyógyultak.
19 És az egész sokaság meg akarta érinteni őt, mert erő szállt ki belőle, és mindnyájukat meggyógyította.
20 És felemelte szemeit az ő tanítványaira, és monda: Boldogok legyetek szegények, mert tiétek az Isten országa.
21 Boldogok vagytok, akik most éheztek, mert jóllaktok. Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.
22 Boldogok vagytok, ha gyűlölnek titeket, és elválasztanak titeket társaságuktól, és szidalmaznak, és kivetik a ti neveteket, mint a gonoszt, az ember Fia miatt.
23 Örüljetek azon a napon, és ujjongjatok, mert ímé bõséges a ti jutalmatok a mennyben, mert hasonlóképpen cselekedtek az õ atyáik a prófétákkal.
24 De jaj nektek, gazdagok! mert megkaptad vigasztalásodat.
25 Jaj nektek, akik jóllaktok! mert éhezni fogtok. Jaj neked, hogy most nevetsz! mert gyászolni és sírni fogtok.
26 Jaj néktek, ha mindenki jót mond rólatok! mert így tettek atyáik a hamis prófétákkal.
27 De mondom nektek, akik halljátok: Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnek titeket,
28 Áldd meg azokat, akik átkoznak titeket, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak benneteket.
29 És annak, aki megver téged, a másikat is ajánld fel; és aki leveszi a köpenyedet, ne tiltsa meg, hogy a kabátodat is el ne vegye.
30 Adj mindenkinek, aki kér tőled; és attól, aki elveszi a te vagyonodat, ne kérd többé.
31 És amint szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is úgy tegyetek velük.
32 Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi hála van nektek? mert a bűnösök is szeretik azokat, akik szeretik őket.
33 És ha jót tesztek azokkal, akik jót tesznek veletek, mi hála van nektek? mert a bűnösök is ezt teszik.
34 És ha kölcsön adsz azoknak, akiktől reméled, hogy megkapod, mi a hála? mert a bûnösök is kölcsönöznek a bûnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.
35 Ti pedig szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmiben sem reménykedve; és bőséges lesz a jutalmatok, és a Magasságos fiai lesztek, mert jóságos a hálátlanokhoz és a gonoszokhoz.
36 Legyetek tehát irgalmasak, amint a ti Atyátok is irgalmas.
37 Ne ítéljetek, és nem ítéltetnek: ne ítéljetek, és titeket el ne ítéljetek; bocsáss meg, és megbocsáttatnak.
38 Adjatok, és adatik néktek; jó mértéket, lenyomva, összerázva és átfutva adják az emberek kebeledbe. Mert amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek majd nektek is.
39 És monda nékik egy példázatot: Vajon vezetheti-e a vak a vakot? nem esnek mindketten az árokba?
40 A tanítvány nem magasabb a mesterénél, hanem mindenki, aki tökéletes, olyan legyen, mint az ő mestere.
41 És miért látod a szálkát atyádfia szemében, de miért nem veszed észre a gerendát, amely a te szemedben van?
42 Vagy hogyan mondhatod a te atyádfiának: Testvér, hadd húzzam ki a szálkát a szemedben, ha nem látod a gerendát, amely a te szemedben van? Képmutató, előbb vesd ki a gerendát a saját szemedből, és azután láss jól, hogy kihúzd a szálkát, amely testvéred szemében van.
43 Mert a jó fa nem terem romlott gyümölcsöt; a romlott fa sem terem jó gyümölcsöt.
44 Mert minden fát a maga gyümölcséről ismernek meg. Mert tövisről nem szüretelnek fügét, sem tövisbokorról szőlőt nem szednek.
45 A jó ember szívének jó kincséből jót hoz elő; és a gonosz ember szívének gonosz kincséből gonoszt hoz elő, mert szívének bőségéről szól az ő szája.
46 És miért hívtok engem: Uram, Uram, és miért nem azt cselekszitek, amit mondok?
47 Aki hozzám jön, és hallja az én beszédeimet, és cselekszi azokat, megmutatom, kihez hasonló.
48 Olyan, mint az ember, aki házat épített, mélyre ásott, és sziklára vetette az alapot; és amikor feltámadt az özönvíz, a patak hevesen verte azt a házat, és nem tudta megingatni, mert sziklára volt alapozva. .
49 De aki hallgat, de nem cselekszik, olyan, mint az ember, aki alap nélkül házat épített a földön; aminek a patak hevesen verte, és azonnal leesett; és annak a háznak a romja nagy volt.

7. FEJEZET

1 Amikor pedig minden beszédét befejezte a nép előtt, bement Kapernaumba.
2 Egy százados szolgája pedig, aki kedves volt néki, beteg volt, és készen állt a halálra.
3 És amikor meghallotta Jézust, elküldte hozzá a zsidók véneit, kérve, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg szolgáját.
4 És amikor Jézushoz mentek, azonnal könyörögtek neki, mondván: Méltó volt, akiért ezt tegye.
5 Mert szereti nemzetünket, és zsinagógát épített nekünk.
6 Ekkor Jézus elment velük. És amikor már nem messze volt a háztól, a százados barátokat küldött hozzá, mondván:

Uram, ne fárasd magad, mert nem vagyok méltó, hogy
bemenj a tetőm alá.
7 Azért én magam sem tartottam méltónak arra, hogy
hozzád menjek, hanem szólj egy szót, és meggyógyul az én
szolgám.
8 Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, akinek
katonái vannak alattam, és azt mondom az egyiknek: Menj,
és elmegy; a másiknak pedig: Jöjj, és eljön; és az én
szolgámnak: Tedd ezt, és ő megteszi.
9 Amikor Jézus ezeket hallotta, elcsodálkozott rajta,
megfordította, és így szólt az őt követő néphez: Mondom
nektek, nem találtam ekkora hitet, nem Izraelben.
10 A kiküldöttek pedig visszatérve a házba, egészségesen
találták a szolgát, aki beteg volt.
11 És lőn másnap, hogy egy Nain nevű városba ment; és
sok tanítványa ment vele, és sok sok ember.
12 Amikor pedig a város kapujához közeledett, íme, egy
halottat hurcoltak ki, anyjának egyetlen fiát, aki özvegy
volt, és sok ember volt vele a városból.
13 Amikor az Úr meglátta őt, megszánta őt, és így szólt
hozzá: Ne sírj!
14 És odament, és megérintette a hordót, és a kik őt szülték,
megálltak. És monda: Fiatalember, mondom néked, kelj fel!
15 A halott pedig felült, és beszélni kezdett. És átadta őt az
anyjának.
16 És félelem támadt mindenkire, és dicsőítették az Istent,
mondván: Nagy próféta támadt közöttünk; és: Isten
meglátogatta népét.
17 És ez a szóbeszéd elterjedt egész Júdeában és az egész
környéken.
18 János tanítványai pedig megmutatták neki mindezt.
19 János pedig magához szólítván két tanítványát, elküldte
őket Jézushoz, mondván: Te vagy az, aki eljövendő? vagy
keressünk másikat?
20 Mikor a férfiak hozzámentek, mondának: Keresztelő
János küldött minket hozzád, mondván: Te vagy az, aki
eljövendő? vagy keressünk másikat?
21 És ugyanabban az órában sokakat meggyógyított
betegségeikből és csapásaikból és gonosz szellemeikből; és
sok vaknak látást adott.
22 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Menjetek el, és
mondjátok el Jánosnak, amit láttatok és hallottatok; hogy a
vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a
süketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek
az evangéliumot hirdetik.
23 És áldott, aki meg nem botránkozik énbennem.
24 Mikor pedig János követei elmentek, beszélni kezdett a
népnek Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? A
széltől megrázott nád?
25 De mit nézni mentetek ki? Puha ruhába öltözött férfi?
Íme, akik pompásan öltözködnek és finoman élnek, a
királyok udvarában vannak.
26 De mit néztek ki? Egy próféta? Igen, mondom nektek,
és sokkal többet, mint egy próféta.
27 Ez az, akiről meg van írva: Íme, elküldöm követemet a
te színed előtt, aki elkészíti előtted utadat.
28 Mert mondom néktek, hogy az asszonyoktól születettek
között nincs nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál, de a
legkisebb az Isten országában, nagyobb nála.
29 És az egész nép, amely hallotta őt, és a vámszedők,
megigazították Istent, megkeresztelkedvén János
keresztségével.
30 De a farizeusok és a törvénytudók elvetették Isten
önmagukkal szembeni tanácsát, mivel nem keresztelkedtek
meg tőle.
31 És monda az Úr: Mihez hasonlítsam hát ennek a
nemzedéknek az embereit? és milyenek?
32 Hasonlítanak azokhoz a gyermekekhez, akik a piacon
ülnek, és kiáltják egymást, és ezt mondják: Sípoltunk
néktek, és ti nem táncoltatok; gyászoltunk titeket, és ti nem
sírtatok.
33 Mert eljött Keresztelő János, nem eszik kenyeret és nem
iszik bort; és azt mondjátok: Ördög van benne.
34 Eljött az Emberfia, aki eszik és iszik; és azt mondjátok:
Ímé falánk ember és borivó, vámszedők és bűnösök barátja!
35 De a bölcsesség megigazul minden gyermekénél.
36 És az egyik farizeus azt kérte tőle, hogy egyék vele. És
beméne a farizeus házába, és leült ebédelni.
37 És íme, egy nő a városban, aki bűnös volt, amikor
megtudta, hogy Jézus a farizeus házában ül az asztalnál,
hozott egy alabástrom doboz kenőcsöt,
38 És sírva megállt mögötte lábainál, és elkezdte
könnyekkel mosni lábait, és megtörölte a fejének hajával,
és megcsókolta a lábát, és megkente őket a kenettel.
39 Amikor a farizeus ezt meglátta, megszólalt magában,
mondván: Ha próféta lenne, tudná, ki és milyen asszony ez,
aki megérinti őt, mert bűnös.
40 Jézus pedig felelvén, monda néki: Simon, van valami
mondanivalóm néked. És azt mondta: Mester, mondd
tovább!
41 Volt egy hitelező, akinek két adósa volt: az egyik ötszáz
pengővel, a másik ötven pennyel tartozott.
42 És amikor nem volt mit fizetniük, őszintén
megbocsátott mindkettőjüknek. Mondd meg hát, melyikük
fogja őt a legjobban szeretni?
43 Felele Simon és monda: Azt hiszem, az, akinek
legtöbbet megbocsátott. És monda néki: Jól ítéltél.
44 És az asszonyhoz fordult, és monda Simonnak: Látod
ezt az asszonyt? Bementem a te házadba, nem adtál vizet
lábaimhoz, de ő megmosta lábaimat könnyekkel, és
megtörölte fejének hajával.
45 Nem csókoltál meg, de ez az asszony, mióta bementem,
nem szűnt meg csókolni lábaimat.
46 Az én fejemet nem te kented meg olajjal, hanem ez az
asszony kente meg az én lábaimat kenettel.
47 Ezért mondom néked: Megbocsáttattak az ő sok bűnei;
mert sokat szeretett; de akinek kevés bocsánat meg, az
keveset szeret.
48 És monda néki: Megbocsáttattak a te bûneid.
49 És a kik vele ültek, azt mondogatni kezdték magukban:
Ki az, aki megbocsátja a bűnöket is?
50 És monda az asszonynak: A te hited megtartott téged;
menj békével.

8. FEJEZET

1 És lőn azután, hogy bejárta minden várost és falut,
prédikálva és hirdetve az Isten országának örömhírét; és a
tizenkettő vele volt.
2 És néhány asszony, akik meggyógyultak a gonosz
lelkektől és erőtlenségektől, Mária, akit Magdolnának
hívtak, akiből hét ördög ment ki,
3 És Johanna, Heródes sáfárjának felesége, Zsuzsanna és
sokan mások, akik vagyonukból szolgáltak neki.

4 Amikor pedig sok nép összegyűlt, és minden városból eljöttek hozzá, egy példázatot mondott:
5 Kiment egy magvető, hogy elvesse magját; és letapostták, és az ég madarai felfalták.
6 És némelyek egy sziklára estek; s amint kikelt, elsorvadt, mert hiányzott belőle a nedvesség.
7 És némelyek tövisek közé estek; és a tövisek kikeltek vele, és megfojtották.
8 Mások pedig jó földre estek, és kikeltek, és százszorosan termett. És mikor ezeket mondta, felkiáltott: Akinek van füle a hallásra, hallja!
9 Tanítványai pedig megkérdezték őt, mondván: Mi lehet ez a példázat?
10 És monda: Nektek adatott, hogy megismerjétek az Isten országának titkait; másoknak pedig példázatokban; hogy látva ne lássanak, és hallva ne értsenek.
11 A példázat pedig ez: A mag az Isten beszéde.
12 Az úton lévők azok, akik hallják; akkor jön az ördög, és kiveszi az igét szívükből, hogy ne higgyenek és üdvözüljenek.
13 A sziklán vannak azok, a kik ha hallják, örömmel fogadják az igét; és ezeknek nincs gyökere, a kik egy ideig hisznek, és a kísértés idején elesnek.
14 És ami a tövisek közé esett, azok azok, a kik, ha meghallják, kimennek, és megfulladnak az élet gondjaitól, gazdagságától és örömeitől, és nem hoznak tökéletes gyümölcsöt.
15 Hanem a jó földön vannak azok, akik becsületes és jó szívvel, hallván az igét, megtartják azt, és gyümölcsöt teremnek türelemmel.
16 Senki, ha gyertyát gyújt, nem takarja be edénybe, és senki sem teszi ágy alá; hanem gyertyatartóra helyezi, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.
17 Mert semmi sem titkolt, ami nyilvánvalóvá nem válik; semmi el nem rejtett dolog, ami meg nem ismert és el nem jön.
18 Vigyázzatok tehát, hogyan hallotok: mert akinek van, annak adatik; és akinek nincs, attól még az is elvétetik, aminek látszik.
19 Ekkor odamentek hozzá az anyja és a testvérei, és nem tudtak rámenni a sajtó miatt.
20 És hírül adták néki azok, akik ezt mondták: Anyád és atyádfiai kint állnak, és látni akarnak téged.
21 Ő pedig felelvén, monda nékik: Az én anyám és az én testvéreim azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megteszik azt.
22 Történt pedig egy napon, hogy hajóba szállt tanítványaival, és monda nékik: Menjünk át a tó túlsó partjára. És elindultak.
23 De amint hajóztak, elaludt, és vihar támadt a tóra; és megteltek vízzel, és veszélybe kerültek.
24 És odamentek hozzá, felkeltették, mondván: Mester, Mester, elveszünk. Azután felkelt, megdorgálta a szelet és a víz háborgását, és elhallgattak, és lecsendesedett.
25 És monda nékik: Hol van a ti hitetek? És félve csodálkoztak, mondván egymásnak: Micsoda ember ez? mert ő parancsol még a szeleknek és a víznek is, és azok engedelmeskednek neki.
26 És megérkeztek a gadareusok földjére, amely Galileával szemben van.
27 Mikor pedig kiment a partra, találkozott vele a városból egy ember, a kiben sokáig ördögök voltak, és nem viselt ruhát, és nem lakott egyetlen házban sem, hanem a sírokban.
28 Amikor meglátta Jézust, felkiáltott, leborult előtte, és nagy szóval monda: Mi közöm hozzád, Jézus, a magasságos Isten Fia? Könyörgök, ne gyötörj.
29 (Mert megparancsolta a tisztátalan léleknek, hogy jöjjön ki az emberből, mert sokszor elkapta, és láncra és bilincsre kötözve tartották, és megszakította a kötelékeket, és az ördög a pusztába űzte.)
30 Jézus pedig megkérdezte tőle, mondván: Mi a neved? És monda: Légió, mert sok ördög ment belé.
31 És kérték őt, hogy ne parancsolja meg nekik, hogy menjenek ki a mélybe.
32 Vala pedig egy sok disznócsorda legelt a hegyen, és kérték, engedje meg, hogy bemenjenek beléjük. És elszenvedte őket.
33 Ekkor kimentek az ördögök az emberből, és bementek a disznók közé, és a csorda egy meredek helyen rohant le a tóba, és megfulladt.
34 Amikor látták, hogy mi történt, a legeltetők elfutottak, és elmentek, és elmondták a városban és a vidéken.
35 Azután kimentek megnézni, mi történt; és Jézushoz mentek, és megtalálták azt az embert, akiből az ördögök kimentek, Jézus lábainál ülve, felöltözve és ép elméjénél; és megijedtek.
36 Azok is, akik látták, elmondták nekik, mi módon gyógyult meg az ördögöktől megszállott.
37 Ekkor a Gadarenusok országának egész sokasága kérte őt, hogy menjen el tőlük; mert nagy félelem fogta el őket, és felment a hajóba, és visszatért.
38 Az az ember pedig, akiből az ördögök kimentek, könyörgött, hogy legyen vele, de Jézus elbocsátotta, mondván:
39 Térj vissza a te házadba, és mutasd meg, milyen nagy dolgokat művelt veled Isten. És elméne, és hirdette az egész városban, milyen nagy dolgokat művelt vele Jézus.
40 És lőn, hogy mikor Jézus visszatért, a nép örömmel fogadta őt, mert mindnyájan őt várták.
41 És íme, jött egy Jairus nevű ember, aki a zsinagóga feje volt, és leborult Jézus lábaihoz, és kérte őt, hogy menjen be a házába.
42 Mert egyetlen lánya volt, körülbelül tizenkét éves, és az egy haldoklott. De ahogy ment, az emberek tolongtak benne.
43 És egy asszony, aki tizenkét esztendeje vérfolyásban szenvedett, és aki minden megélhetését orvosokra költötte, egyiktől sem lehetett meggyógyulni,
44 Mögötte jött, és megérintette ruhája szegélyét, és azonnal elállt a vére.
45 Jézus pedig monda: Ki érintett engem? Amikor mindnyájan tagadtak, Péter és a vele levők így szóltak: Mester, a sokaság szorongat téged, és szorongat téged, és azt kérdezed: Ki érintett engem?
46 Jézus pedig monda: Valaki megérintett engem, mert látom, hogy kiment belőlem az erény.
47 És amikor az asszony látta, hogy nincs elrejtve, reszketve jött, és leborult előtte, és az egész nép előtt elbeszélte neki, mi okból érintette meg, és hogyan gyógyult meg azonnal.
48 És monda néki: Leányom, vigasztalódj, a te hited meggyógyított téged; menj békével.

49 Amikor még beszélt, jött valaki a zsinagóga fejedelmének házából, és ezt mondta neki: A te leányod meghalt; ne baj a Mester.
50 Jézus pedig ezt meghallván, így válaszolt neki: Ne félj, csak higgy, és meggyógyul.
51 Mikor pedig bement a házba, senkit sem engedett bemenni, csak Pétert, Jakabot és Jánost, és a leány apját és anyját.
52 És mindnyájan sírtak és jajgattak, de ő ezt mondta: Ne sírjatok! nem halt meg, hanem alszik.
53 És kinevették őt, tudván, hogy meghalt.
54 És kiűzte mindnyájukat, megfogta a kezét, és kiáltott, mondván: Lány, kelj fel!
55 És visszatért a lelke, és azonnal felkelt, és megparancsolta, hogy adjon néki enni.
56 Szülei pedig csodálkoztak, de megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el, mi történt.

9. FEJEZET

1 Azután összehívta tizenkét tanítványát, és hatalmat és hatalmat adott nekik minden ördög felett, és betegségek gyógyítására.
2 És elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsák a betegeket.
3 És monda nékik: Ne vigyetek semmit az útra, se rúdokat, se szeleteket, se kenyeret, se pénzt; egyiknek sincs két kabátja.
4 És a mely házba beléptek, ott maradjatok, és onnét távozzatok.
5 És aki nem fogad be titeket, amikor kimentek abból a városból, a port verjétek le lábaitokról tanúságul ellenük.
6 És elmentek, és bejárták a városokat, hirdették az evangéliumot és gyógyítottak mindenütt.
7 Heródes, a negyedszer pedig meghallotta mindazt, a mit õ cselekedett, és elbizonytalanodott, mert némelyek azt mondták, hogy János feltámadt a halálból;
8 Egyesek közül pedig, hogy Illés megjelent; másokról pedig azt, hogy a régi próféták egyike feltámadt.
9 És monda Heródes: Jánost lefejeztem; de ki ez, akiről ilyeneket hallok? És látni akarta őt.
10 Az apostolok pedig, amikor visszatértek, elmondták neki mindazt, amit tettek. És fogta őket, és elment magányosan egy puszta helyre, amely Betsaida városához tartozik.
11 A nép pedig, amint ezt megtudta, követte őt, ő pedig befogadta őket, és beszélt nekik az Isten országáról, és meggyógyította azokat, akiknek gyógyulásra volt szükségük.
12 És amikor a nap kezdett elmúlni, eljött a tizenkettő, és ezt mondták neki: Küldd el a sokaságot, hogy menjenek el a környező városokba és vidékekre, szállást és élelmet szerezzenek. sivatagi hely.
13 Ő azonban ezt mondta nekik: Adjatok nekik enni. És mondának: Nincs több, csak öt kenyerünk és két halunk; kivéve, hogy mennünk kellene húst venni ennek az egész népnek.
14 Mert körülbelül ötezer férfi volt. És monda az ő tanítványainak: Ültessétek le őket ötvenenként egy társaságba.
15 Így is tettek, és mindnyájukat leültették.
16 Azután fogta az öt kenyeret és a két halat, és feltekintett az égre, megáldotta őket, megtörte, és odaadta a tanítványoknak, hogy tegyék a sokaság elé.
17 És ettek, és mindnyájan jóllaktak; és a megmaradt darabokból tizenkét kosarat szedtek össze.
18 És lőn, amint egyedül imádkozott, vele voltak a tanítványai, és megkérdezte őket, mondván: Kinek mond engem a nép?
19 Azok pedig felelvén, mondának: Keresztelő János; de egyesek azt mondják: Illés; mások pedig azt mondják, hogy a régi próféták egyike feltámadt.
20 Monda nékik: De ti kinek mondotok engem? Péter így válaszolt: Az Isten Krisztusa.
21 És szigorúan megparancsolta nekik, és megparancsolta nekik, hogy ezt senkinek se mondják el;
22 Mondván: Az Emberfiának sokat kell szenvednie, és el kell vetnie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, meg kell ölnie, és harmadnapra feltámadnia.
23 És monda mindnyájuknak: Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap, és kövessen engem.
24 Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az életét én érettem, az megtartja azt.
25 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti, vagy elvetik?
26 Mert aki szégyell engem és az én beszédeimet, azt az Emberfia is szégyelli, amikor eljön az ő dicsőségében, az ő Atyjáéban és a szent angyalokéban.
27 De bizony mondom nektek, hogy vannak itt állók, akik nem ízlelik meg a halált, míg meg nem látják az Isten országát.
28 És lőn, hogy körülbelül nyolc nappal e beszédek után fogta Pétert, Jánost és Jakabot, és felment egy hegyre imádkozni.
29 És amint imádkozott, megváltozott az arca megjelenése, és ruhája fehér volt és csillogó.
30 És íme, két férfiú beszélt vele, Mózes és Illés.
31 Aki dicsőségben jelent meg, és beszélt az ő haláláról, amelyet Jeruzsálemben véghez kell vinnie.
32 Pétert és a vele levőket pedig elaludta az álom, és mikor felébredtek, látták az ő dicsőségét és a két férfiút, a kik vele álltak.
33 És lőn, amint eltávoztak tőle, Péter monda Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk, és csináljunk három hajlékot; egy neked, egy Mózesnek és egy Illésnek, nem tudván, mit mondott.
34 Mialatt ezt beszélte, felhő támadt, és beárnyékolta őket, és féltek, amint bementek a felhőbe.
35 És hang hallatszott a felhőből, mondván: Ez az én szeretett Fiam, hallgass rá!
36 És amikor a hang elhallgatott, Jézust egyedül találták. És közel tartották, és senkinek sem szóltak azokban a napokban azok közül, amiket láttak.
37 És lőn, hogy másnap, amikor lejöttek a hegyről, sok ember találkozott vele.
38 És íme, egy ember a seregből kiáltott, mondván: Mester, kérlek, nézz az én fiamra, mert ő az én egyetlen gyermekem.
39 És íme, egy lélek megragadja, és hirtelen felkiált; és megtépi, hogy újra habzik, és megrontva alig távolodik el tőle.

40 És kértem a te tanítványaidat, hogy űzzék ki őt; és nem tudták.
41 Jézus pedig felelvén, monda: Óh hitetlen és elvetemült nemzetség! Hozd ide a fiadat.
42 Mikor pedig még közeledett, ledobta őt az ördög, és megszaggatta. Jézus pedig megdorgálta a tisztátalan lelket, és meggyógyította a gyermeket, és visszaadta atyjának.
43 És mindnyájan csodálkoztak Isten hatalmas erején. De miközben mindenki csodálkozott mindazokon, amiket Jézus tett, így szólt tanítványaihoz:
44 Süllyedjenek fületekbe ezek a beszédek, mert az Emberfia emberek kezébe adatik.
45 De nem értették meg ezt a beszédet, és el volt rejtve előlük, hogy nem vették észre; és féltek megkérdezni tőle ezt a beszédet.
46 Ekkor vita támadt közöttük, hogy melyikük legyen a legnagyobb.
47 Jézus pedig látva szívük gondolatát, fogott egy gyermeket, és mellé állította,
48 És monda nékik: Aki befogadja ezt a gyermeket az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem; mert aki a legkisebb köztetek, az nagy lesz.
49 János felelvén, monda: Mester, láttunk valakit, a ki ördögöket ûz a te nevedben; és megtiltottuk, mert nem követ minket.
50 Jézus pedig monda néki: Ne tiltsd el, mert aki nincs ellenünk, az velünk van.
51 És lőn, amikor eljött az idő, hogy felvegyék, szilárdan arccal Jeruzsálembe menjen,
52 És követeket küldének az elõtt, és elmentek, és bementek egy samáriai faluba, hogy elõkészítsék.
53 És nem fogadták be, mert olyan volt az arca, mintha Jeruzsálembe menne.
54 Amikor ezt látták tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarod-e, hogy megparancsoljuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és emészsd meg őket, mint Illés tette?
55 Ő azonban megfordult, megdorgálta őket, és ezt mondta: Nem tudjátok, milyen szelleműek vagytok.
56 Mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse. És elmentek egy másik faluba.
57 És lőn, hogy amint mentek az úton, egy ember azt mondta neki: Uram, követlek téged, amerre csak mész.
58 És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészkük; de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.
59 És azt mondta egy másiknak: Kövess engem! De ő így szólt: Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem atyámat.
60 Monda néki Jézus: Hagyd, hogy a halottak temessék el halottaikat; te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát.
61 És monda egy másik is: Uram, követlek téged; de hadd menjek el először búcsút venni tőlük, akik otthon vannak a házamban.
62 Jézus pedig monda néki: Senki sem alkalmas az Isten országára, aki az ekére teszi a kezét, és hátranéz.

10. FEJEZET

1 Ezek után az Úr másik hetvenet is kijelölt, és kettőt-kettőt elküldte színe előtt minden városba és helyre, ahová ő akart jönni.
2 Ezért monda nékik: Az aratás valóban nagy, de a munkás kevés. Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.
3 Menjetek el: íme, úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.
4 Ne vigyél magaddal sem erszényt, sem táskát, sem sarut, és ne köszönts senkit az úton.
5 És a mely házba bementek, először mondjátok: Békesség ennek a háznak!
6 És ha ott van a békesség fia, nyugodjék rajta a te békességed; ha nem, akkor hozzád fordul.
7 Maradjatok ugyanabban a házban, egyetek és igyatok, amennyit adnak, mert a munkás méltó a bérére. Ne menj házról házra.
8 És amely városba bementek, és befogadnak titeket, egyétek meg azt, amit elétek állítottak.
9 És gyógyítsd meg a betegeket, akik ott vannak, és mondd nékik: Az Isten országa közel van hozzátok.
10 De amely városba bementek, és nem fogadnak be titeket, menjetek ki annak utcáira, és mondjátok:
11 Még a ti városotok porát is, amely ránk tapad, letöröljük ellenetek; mindazonáltal legyetek biztosak abban, hogy közel van hozzátok az Isten országa.
12 De mondom néktek, hogy elviselhetőbb lesz azon a napon Szodomának, mint annak a városnak.
13 Jaj neked, Korazin! jaj neked, Betsaida! mert ha Tíruszban és Szidónban megtörténtek volna azok a hatalmas cselekedetek, amelyek bennetek történtek, akkor régen megtértek volna, zsákruhában és hamuban ülve.
14 De Tírusznak és Sidonnak elviselhetőbb lesz az ítéletkor, mint neked.
15 Te pedig, Kapernaum, aki a mennybe emelkedett, a pokolba taszíttatsz.
16 Aki titeket hallgat, engem hallgat; és aki titeket megvet, engem vet meg; és aki engem megvet, azt veti meg, aki küldött engem.
17 És visszatért a hetven örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engedelmeskednek nekünk a te neved által.
18 És azt mondta nekik: Láttam a Sátánt, mint a villámlást, amely lehull az égből.
19 Íme, hatalmat adok néktek, hogy kígyókon és skorpiókon tapossatok, és az ellenség minden erején, és semmi sem árthat nektek.
20 Ennek ellenére ne örüljetek, hogy a lelkek engedelmesek néktek; hanem inkább örüljetek, mert a ti nevetek fel van írva a mennyben.
21 Abban az órában örvendezett Jézus lélekben, és monda: Hálát adok neked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy ezeket elrejtetted a bölcsek és értelmesek elől, és kinyilatkoztattad a kisdedeknek. mert így jónak tűnt a szemedben.
22 Mindent átadott nekem az én Atyám, és senki sem tudja, ki a Fiú, csak az Atya; és ki az Atya, csak a Fiú, és akinek a Fiú kinyilatkoztatja.
23 Ő pedig tanítványaihoz fordult, és külön monda: Boldogok a szemek, amelyek látják, amit ti láttok.

24 Mert mondom néktek, hogy sok próféta és király akarta látni, amit ti láttok, de nem látták; és hallani, amit hallotok, de nem hallották.
25 És íme, felállt egy törvénytudó, és megkísértette őt, mondván: Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?
26 Monda néki: Mi van megírva a törvényben? hogy olvasol?
27 Ő pedig így válaszolt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből; és a felebarátodat, mint magadat.
28 És monda néki: Jól válaszoltál: ezt tedd, és élsz.
29 Ő pedig igazolni akarta magát, monda Jézusnak: És ki az én felebarátom?
30 Jézus pedig felelvén, monda: Egy ember lement Jeruzsálemből Jerikóba, és tolvajok közé esett, akik megfosztották ruhájától, megsebesítették, és félholtan hagyták el.
31 És véletlenül lejött egy pap azon az úton, és amikor meglátta őt, átment a túloldalon.
32 Hasonlóképen egy lévita, mikor azon a helyen volt, odament, megnézte, és elment a túlsó oldalon.
33 Egy szamaritánus azonban útközben odaért, ahol volt, és amikor meglátta, megszánta,
34 És odament hozzá, bekötözte sebeit, olajat és bort öntött, és a saját vadállatára ültette, és bevitte egy fogadóba, és vigyázott rá.
35 Másnap pedig, amikor elment, elővett két fillért, és odaadta a seregnek, és ezt mondta neki: Vigyázz rá! és bármivel többet költesz, ha visszajövök, visszafizetem neked.
36 Mit gondolsz, e három közül melyik volt a felebarátja annak, aki a tolvajok közé esett?
37 És monda: Aki könyörült rajta. Akkor monda néki Jézus: Menj, és te is tedd hasonlóképpen.
38 És lőn, amint mentek, bement egy faluba, és egy Márta nevű asszony befogadta őt házába.
39 És volt egy nővére, akit Máriának hívtak, aki szintén Jézus lábainál ült, és hallotta az ő szavát.
40 Márta azonban megterhelte a sok szolgálatot, és odament hozzá, és ezt mondta: Uram, nem törődsz azzal, hogy a nővérem egyedül hagyott szolgálni? kérd meg hát, hogy segítsen nekem.
41 Jézus pedig felelvén, monda néki: Márta, Márta, te vigyázol és sok mindenre aggódsz.
42 De egy dologra van szükség: Mária pedig azt a jó részt választotta, amelyet el nem vesznek tőle.

11. FEJEZET

1 És lőn, hogy amint egy helyen imádkozott, amikor abbahagyta, az egyik tanítványa ezt mondta neki: Uram, taníts minket imádkozni, ahogyan János is tanította tanítványait.
2 És monda nékik: Amikor imádkoztok, mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved! Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.
3 Mindennapi kenyerünket add meg nekünk nap mint nap.
4 És bocsásd meg vétkeinket; mert mi is megbocsátunk mindenkinek, aki velünk tartozik. És ne vígy minket kísértésbe; de ments meg minket a gonosztól.
5 És monda nékik: Kinek lesz közületek barátja, aki elmegy hozzá éjfélkor, és ezt mondja neki: Barátom, adj kölcsön három kenyeret;
6 Mert eljött hozzám egy barátom útközben, és nincs mit adnom neki?
7 És ő belülről válaszol, és ezt mondja: Ne zavarj engem, az ajtó zárva van, és fiaim velem vannak az ágyban; Nem tudok felkelni és adni neked.
8 Mondom néktek: Ha nem is kel fel, és nem ad neki, mert ő a barátja, mégis feltámad, és annyit ad neki, amennyire szüksége van.
9 És mondom néktek: Kérjetek, és megadatik nektek; keress, és találsz; zörgessetek, és megnyittatik nektek.
10 Mert mindenki, aki kér, kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik.
11 Ha egy fiú kenyeret kér közületek valakitől, aki apa, ad-e neki követ? vagy ha halat kér, kígyót ad-e halért?
12 Vagy ha tojást kér, skorpiót kínál neki?
13 Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek: mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?
14 És ördögöt űzött ki, és az néma volt. És lőn, mikor az ördög kiment, a néma beszélt; és az emberek csodálkoztak.
15 Néhányan azonban azt mondták közülük: Belzebub, az ördögök vezére által ûzi ki az ördögöket.
16 Mások pedig kísértvén őt, mennyei jelet kértek tőle.
17 Ő pedig, tudván gondolataikat, monda nékik: Minden ország, amely önmagával meghasonlott, elpusztul; és összeomlik egy ház egy ház ellen.
18 Ha a Sátán is meghasonlik önmagával, hogyan állhat meg az ő országa? mert azt mondjátok, hogy Belzebub által űzöm ki az ördögöket.
19 És ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kivel űzik ki őket? ezért ők lesznek a ti bírátok.
20 De ha én Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétségtelenül eljött hozzátok az Isten országa.
21 Ha egy erős, felfegyverkezve őrzi a palotáját, békében van a javai.
22 De ha egy nála erősebb támad rá, és legyőzi, elveszi tőle minden fegyverét, amelyben bízott, és felosztja zsákmányát.
23 Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem gyűjt velem, az szétszór.
24 Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, szárazon jár, nyugalmat keresve; és nem találván, azt mondja: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem.
25 És amikor eljön, felseperve és feldíszítve találja.
26 Akkor elmegy, és hoz magához hét másik lelket, gonoszabbak nála; és bemennek, és ott laknak, és annak az embernek utolsó állapota rosszabb, mint az első.
27 És lőn, amint ezeket mondta, egy asszony a társaságból felemelte szavát, és így szólt hozzá: Áldott az anyaméh, amely téged szült, és a papa, amelyet szoptál.
28 Ő pedig monda: Igen, inkább boldogok, akik hallgatják az Isten beszédét és megtartják azt.
29 Mikor pedig a nép sűrűn összegyűlt, mondogatni kezdte: Gonosz nemzedék ez: jelt keresnek; és nem adatik annak jele, csak Jónás próféta jele.
30 Mert amint Jónás jel volt a niniveieknek, úgy lesz az Emberfia is ennek a nemzedéknek.
31 Dél királynője felkél az ítéletkor e nemzedék férfiaival, és elítéli őket; és ímé nagyobb van itt Salamonnál.

32 Ninive férfiai feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel, és elítélik azt, mert megtértek Jónás prédikációjára; és íme, nagyobb van itt Jónásnál.
33 Senki, mikor gyertyát gyújt, rejtekhelyre helyezi, sem véka alá, hanem gyertyatartóra, hogy a bemenõk lássák a világosságot.
34 A test világossága a szem: ha tehát a te szemed egyszemélyes, a te egész tested is világossággal van tele; de ha a te szemed gonosz, a te tested is tele van sötétséggel.
35 Vigyázz azért, hogy a benned lévő világosság ne legyen sötétség.
36 Ha tehát egész tested világos, és egy része sem sötét, akkor az egész világos lesz, mint amikor a gyertya fénye világít meg.
37 És amint beszélt, egy farizeus kérte őt, hogy ebédeljen vele, és bement, és leült ebédelni.
38 Amikor a farizeus ezt meglátta, elcsodálkozott, hogy nem mosta meg először vacsora előtt.
39 És monda néki az Úr: Most ti farizeusok tisztítsátok meg a pohár és a tál külsejét; de a belső részed tele van tombolással és gonoszsággal.
40 Bolondok, nem az, aki megteremtette azt, ami kívül van, azt is, ami belül van?
41 Hanem inkább adj alamizsnát abból, amilyen van; és íme, minden tiszta néktek.
42 De jaj nektek, farizeusok! mert ti tizedet adtok a mentáról, a rue-ból és mindenféle gyógynövényből, és elhanyagoljátok az ítéletet és az Isten szeretetét.
43 Jaj nektek, farizeusok! mert szeretitek a zsinagógák legfelső székeit, és a köszöntést a piacokon.
44 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert olyanok vagytok, mint a nem látszó sírok, és az emberek, akik rajtuk járnak, nem tudnak róluk.
45 Felele akkor az egyik törvénytudó, és monda néki: Mester, ezt mondod, minket is gyalázol.
46 És monda: Jaj nektek is törvénytudók! mert ti nehéz terheket raktok az emberekre, és ti magatok egy ujjatokkal sem érintitek a terheket.
47 Jaj nektek! mert ti építitek a próféták sírjait, és atyáitok megölték őket.
48 Bizony bizonyságot tesztek arról, hogy megengeditek atyáitok cselekedeteit, mert megölték őket, és sírjaikat építitek.
49 Ezért is szól az Isten bölcsessége: Prófétákat és apostolokat küldök hozzájuk, és közülük néhányat megölnek és üldöznek.
50 Hogy minden próféta vérét, amely a világ megalapításától ontották, követeljék e nemzedéktől;
51 Ábel vérétől Zakariás véréig, a mely az oltár és a templom között veszett el. Bizony mondom néktek, megkövetelik e nemzedéktől.
52 Jaj nektek, törvénytudók! mert elvettétek a tudás kulcsát: magatokba nem mentetek be, és a bemenőket akadályoztátok.
53 És amint ezeket mondta nekik, az írástudók és a farizeusok hevesen sürgetni kezdték, és sok mindenről beszélni kezdték:
54 Várják őt, és igyekeznek valamit kifogni a szájából, hogy vádolják őt.

12. FEJEZET

1 Közben, amikor az emberek megszámlálhatatlan sokasága gyűlt össze, olyannyira, hogy egymást taposták, tanítványaihoz kezdett mindenekelőtt mondani: Óvakodjatok a farizeusok kovászától, ami képmutatás.
2 Mert nincs semmi elfedve, ami ki ne derülne; sem el nem rejtőzködött, ez nem fog kiderülni.
3 Amit tehát a sötétségben beszéltek, a világosságban hallatszik; és amit fülbe szóltatok a szekrényekben, azt hirdetni fogják a háztetőkön.
4 És mondom néktek, barátaimnak: Ne féljetek azoktól, akik megölik a testet, és azután már nincs mit tenniük.
5 De előre figyelmeztetlek benneteket, hogy kitől féljetek: Féljetek attól, aki miután megölte, hatalma van a pokolba taszítani; igen, mondom néktek: Féljetek tőle.
6 Avagy nem adnak-e el öt verebet két faringért, és nem felejtik el közülük egyet az Isten előtt?
7 De még a fejed hajszálai is mind meg vannak számlálva. Ne féljetek tehát: értékesebbek vagytok sok verébnél.
8 Azt is mondom néktek: Aki megvall engem az emberek előtt, arról az Emberfia is vallást tesz az Isten angyalai előtt.
9 De aki megtagad engem az emberek előtt, azt megtagadják Isten angyalai előtt.
10 És aki az Emberfia ellen szól egy szót, annak megbocsáttatik, de aki a Szentlelket káromolja, annak nem bocsáttatik meg.
11 És amikor a zsinagógákba visznek titeket, a bírákhoz és a hatalmasságokhoz, ne gondolkodjatok azon, hogyan vagy mit válaszoljatok, vagy mit mondjatok.
12 Mert a Szentlélek ugyanabban az órában megtanít titeket arra, hogy mit kell mondanotok.
13 És monda néki egy a seregből: Mester, beszélj a testvéremmel, hogy ossza meg velem az örökséget.
14 És monda néki: Ember, ki tett engem feletted bíróvá vagy elválasztóvá?
15 Ő pedig monda nékik: Vigyázzatok, és óvakodjatok a kapzsiságtól, mert az ember élete nem a vagyonának bőségétől függ.
16 És monda nékik egy példabeszédet, mondván: Egy gazdag embernek a földje bőséggel termett.
17 Ő pedig azt gondolta magában, mondván: Mit tegyek, mert nincs helyem, ahová beadhatom gyümölcseimet?
18 És monda: Ezt teszem: lebontom csűrömet, és nagyobbat építek; és odaadom minden gyümölcsömet és jószágomat.
19 És azt mondom lelkemnek: Lelkem, sok jószágod van sok évre elrakva; nyugodj meg, egyél, igyál és örülj.
20 De Isten ezt mondta neki: Bolond, ezen az éjszakán elkérik tőled a lelkedet; akkor kié lesz az, amit adtál?
21 Így jár az, aki kincset gyűjt magának, és nem gazdag az Istenben.
22 És monda az õ tanítványainak: Azért mondom néktek: Ne törõdjetek az életetekkel, mit egyetek; sem a testért, amit felöltöztetek.
23 Az élet több az ételnél, és a test több a ruhánál.
24 Tekintsétek meg a hollókat, mert nem vetnek és nem aratnak; amelyeknek nincs raktáruk és csűrjük; és Isten legelteti őket: mennyivel vagytok jobbak a szárnyasoknál?
25 És ki tud közületek megfontoltsággal egy singgel növelni termetét?

26 Ha tehát nem vagytok képesek megtenni a legkisebbet, miért gondoltok a többire?
27 Tekintsétek meg a liliomokat, hogyan nőnek: nem fáradoznak, nem fonnak; és mégis azt mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében nem volt úgy felöltözve, mint egy ezek közül.
28 Ha tehát Isten így öltözteti a füvet, amely ma a mezőn van, és holnap a kemencébe vetik; mennyivel inkább felöltöztet titeket, ti kicsinyhitűek?
29 És ne keressétek, mit egyetek vagy mit igyatok, és ne légy kétkedő gondolkodású.
30 Mert mindezeket keresik a világ nemzetei, és tudja a ti Atyátok, hogy szükségetek van ezekre.
31 Hanem inkább az Isten országát keressétek; és mindezek megadatnak nektek.
32 Ne félj kicsiny nyáj; mert a ti Atyátok jónak tartja, hogy nektek adja az országot.
33 Adjátok el, amijetek van, és adjatok alamizsnát; gondoskodjatok magatoknak nem öregedő zacskókkal, el nem fogyó kincsekkel a mennyben, ahová tolvaj nem közeledik, a moly meg nem rontja.
34 Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a szíved is.
35 Legyen felövezve a ti deretok, és égjenek a ti lámpáitok;
36 Ti pedig olyanok vagytok, mint az emberek, akik várják urukat, mikor tér vissza a menyegzőről; hogy amikor eljön és kopogtat, azonnal megnyíljanak neki.
37 Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor eljön, virrasztva talál. Bizony mondom néktek, hogy felövezi magát, leülteti őket enni, és kijön és szolgálja őket.
38 És ha eljön a második őrségben vagy a harmadik őrségben, és így találja őket, boldogok azok a szolgák.
39 Ezt pedig tudd meg, hogy ha a ház jóembere tudta volna, melyik órában jön a tolvaj, vigyázna, és nem engedte volna betörni a házát.
40 Legyetek azért ti is készen, mert az embernek Fia abban az órában jön el, amikor nem gondoljátok.
41 Péter pedig monda néki: Uram, nekünk mondod ezt a példázatot, vagy mindenkinek?
42 És monda az Úr: Kicsoda hát az a hű és bölcs sáfár, akit az ő ura tesz házának fejedelmévé, hogy idejében odaadja nekik az ételt?
43 Boldog az a szolga, akit az ő ura, amikor megjön, így cselekszik.
44 Igazán mondom néktek, hogy uralkodójává teszi mindene felett, amije van.
45 De ha az a szolga azt mondja szívében: Az én uram késik az eljövetelével; és elkezdi verni a szolgákat és leányokat, és enni, inni és részeg lesz;
46 Eljön annak a szolgának az ura azon a napon, amikor nem keresi, és abban az órában, amikor nem tudja, és szétvágja, és kiosztja neki a részét a hitetlenekkel.
47 Azt a szolgát pedig, aki ismerte ura akaratát, és nem készült fel, és nem az ő akarata szerint cselekedett, sok ütéssel meg kell verni.
48 De aki nem tudta, és megverésre méltó dolgokat cselekszik, azt kevés ütéssel verik meg. Mert akitől sokat adnak, attól sokat követelnek, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek.
49 Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre; és mit csináljak, ha már kigyulladt?
50 De van egy keresztségem, hogy megkeresztelkedjek; és mennyire feszült vagyok, amíg ez megvalósul!
51 Azt gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békét adjak a földön? Mondom neked, nem; hanem felosztás:
52 Mert mostantól fogva öten lesznek egy házban megosztva, három kettő ellen és kettő három ellen.
53 Megoszlik az apa a fiú ellen, és a fiú az apa ellen; az anya a lánya ellen, és a lánya az anyja ellen; a meny a menyével szemben, a meny pedig az anyósával szemben.
54 És monda a népnek is: Ha láttok felhőt felszállni nyugat felől, azonnal azt mondjátok: Eső jön; és így is van.
55 És amikor látjátok a déli szelet fújni, azt mondjátok: Hõség lesz; és megtörténik.
56 Képmutatók, meg tudjátok különböztetni az ég és a föld arcát; de hogyan van az, hogy nem veszed észre ezt az időt?
57 Igen, és miért nem ítélitek meg magatoktól azt, hogy mi a helyes?
58 Amikor a te ellenségeddel a bíróhoz mész, miközben úton vagy, szorgalmasan mentsd meg tőle; nehogy a bíró elé vezessen, és a bíró át ne adjon a szolgának, és a tiszt ne vessen börtönbe.
59 Mondom néked, hogy el ne menj onnan, amíg az utolsó atkát ki nem fizeted.

13. FEJEZET

1 Voltak jelen abban az időben néhányan, akik beszéltek neki a galileaiakról, akiknek vérét Pilátus összekeverte áldozataikkal.
2 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Gondoljátok, hogy ezek a galileaiak bûnösebbek minden galileainál, mert ők szenvedtek ilyeneket?
3 Mondom néktek: Nem, de ha meg nem tértek, mindnyájan ugyanúgy elvesztek.
4 Vagy azt a tizennyolc embert, akikre rádőlt a siloámi torony, és megölték őket, azt gondoljátok, hogy ők bűnösebbek voltak minden Jeruzsálemben lakó embernél?
5 Mondom néktek: Nem, de ha meg nem tértek, mindnyájan ugyanúgy elvesztek.
6 Ezt a példázatot is mondta; Egy embernek fügefát ültettek a szőlőjébe; és eljött, és gyümölcsöt keresett rajta, de nem talált.
7 És monda az õ szõlõjének fûzõjének: Íme, már három esztendeje jövök, hogy gyümölcsöt keresek ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki; miért nehezíti a földet?
8 Ő pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyd még ezt az esztendőt is, míg meg nem ásom és kiürítem.
9 És ha gyümölcsöt terem, jól van; ha pedig nem, akkor vágd le azután.
10 És szombaton az egyik zsinagógában tanított.
11 És íme, volt egy asszony, a kinek tizennyolc esztendeje volt erőtlen lelke, és meghajolt, és semmiképpen sem tudta felemelni magát.
12 Amikor Jézus meglátta őt, magához hívatta, és így szólt hozzá: Asszony, megszabadultál erőtlenségedtől.
13 És rátette a kezét, és azonnal felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.
14 A zsinagóga elöljárója pedig felháborodva válaszolt, mert Jézus meggyógyított szombaton, és így szólt a néphez: Hat nap van, amelyen dolgozni kell. szombat nap.
15 Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató, nem oldja-e ki mindegyikőtök szombaton az ökrét vagy a szamarát az istállóról, és nem viszi-e el az itatáshoz?

16 És ezt az asszonyt, aki Ábrahám leánya, akit a Sátán megkötözött, nem szabad-e szombatnapon feloldani ebből a kötelékből, íme, immár tizennyolc esztendeje?

17 Mikor pedig ezeket mondta, minden ellensége megszégyenült, és az egész nép örvendezett mindazoknak a dicsõségeknek, a melyeket õ cselekedett.

18 És monda: Mihez hasonló az Isten országa? és mihez hasonlítsam?

19 Olyan ez, mint a mustármag, amelyet fogott az ember, és elvetett a kertjébe; és felnõtt, és nagy fa lett; és annak ágaiban megszálltak a levegő szárnyai.

20 És ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten országát?

21 Hasonló a kovászhoz, amelyet egy asszony vett, és három mérték lisztbe rejtett, mígnem az egész megkelt.

22 És bejárta a városokat és falvakat, tanított, és elindult Jeruzsálem felé.

23 És monda néki valaki: Uram, kevesen vannak, akik üdvözülnek? És azt mondta nekik:

24 Igyekezzetek bemenni a szűk kapun, mert sokan, mondom néktek, igyekeznek majd bemenni, de nem tudnak.

25 Ha egyszer felkel a ház ura, és bezárta az ajtót, és kint kezdesz állni, és az ajtón kopogtatni, mondván: Uram, Uram, nyisd meg nékünk! és ő válaszol, és azt mondja néktek: Nem ismerlek, honnan vagytok.

26 Akkor kezditek mondani: Ettünk és ittunk a te színed előtt, és te tanítottál a mi utcáinkon.

27 De ő azt mondja: Mondom néktek, nem ismerlek titeket, honnan vagytok; távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők.

28 Lesz sírás és fogcsikorgatás, amikor meglátjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot és minden prófétát az Isten országában, és magatokat kiűzve.

29 És jönnek keletről és nyugatról, északról és délről, és leülnek az Isten országában.

30 És íme, vannak utolsók, akik elsők lesznek, és vannak elsők, akik utolsók lesznek.

31 Azon a napon eljöttek némelyek a farizeusok közül, mondván néki: Menj ki, és menj el innen, mert Heródes megöl téged.

32 És monda nékik: Menjetek el, és mondjátok meg annak a rókának: Íme, én ördögöket űzök ki, és gyógyítok ma és holnap, és harmadnap tökéletes leszek.

33 Mindazonáltal ma és holnap és másnap járnom kell, mert nem lehet, hogy egy próféta elvesszen Jeruzsálemből.

34 Jeruzsálem, Jeruzsálem, a ki megölöd a prófétákat, és megkövezed a hozzád küldötteket; hányszor gyűjtöttem volna össze fiaidat, mint a tyúk szárnyai alá, de ti nem akarjátok!

35 Íme, a ti házatok pusztaságban maradt rátok, és bizony mondom néktek: Nem láttok engem, míg el nem jön az idő, amikor azt mondjátok: Áldott, aki jön az Úr nevében!

14. FEJEZET

1 És lőn, amint bement a farizeusok egyik főemberének házába, hogy szombaton kenyeret egyenek, figyelték őt.

2 És íme, volt előtte egy férfi, aki vízkóros volt.

3 Jézus pedig felelvén, szóla a törvénytudókhoz és a farizeusokhoz, mondván: Szabad-e szombatnapon gyógyítani?

4 És hallgattak. És fogta őt, meggyógyította, és elengedte;

5 És felele nekik, mondván: Kinek esik közületek a szamara vagy ökör a gödörbe, és nem vonja ki azonnal szombaton?

6 És nem tudtak többé válaszolni neki ezekre a dolgokra.

7 És előadott egy példázatot a meghívottaknak, amikor megjelölte, hogyan választották ki a főszobákat; mondván nekik,

8 Ha valaki meghívott egy lakodalomra, ne ülj le a legmagasabb szobában; nehogy egy nálad tisztességesebb embert elrendeljenek tőle;

9 És eljöjjön az, aki téged és őt kért, és ezt mondják neked: Adj helyet ennek az embernek; és szégyellve kezded elfoglalni a legalsó szobát.

10 De amikor felszólítanak, menj és ülj le a legalsó szobába; hogy mikor eljön az, aki kért, mondja néked: Barátom, menj feljebb!

11 Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

12 És monda annak is, a ki megmondta neki: Amikor vacsorát vagy vacsorát készítesz, ne hívd se barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy újra kérjenek téged, és ne kapjak viszonzást.

13 De amikor lakomát csinálsz, hívd a szegényeket, csonkákat, sántákat, vakokat:

14 És áldott leszel; mert nem fizethetnek neked, mert az igazak feltámadásakor megfizetsz.

15 Amikor pedig meghallotta ezeket az egyik a vele együtt ülők közül, monda néki: Boldog, aki kenyeret eszik az Isten országában.

16 Akkor ezt mondta neki: Egy ember nagy vacsorát készített, és sokakat mondott.

17 És elküldte szolgáját vacsoraidőben, hogy ezt mondja a meghívottaknak: Gyertek! mert most már minden készen van.

18 És mindnyájan egy egyetértéssel mentegetőzködni kezdtek. Az első ezt mondta neki: Vettem egy darab földet, és el kell mennem, és meg kell néznem. Kérlek, bocsáss meg.

19 Egy másik pedig ezt mondta: Vettem öt iga ökröt, és megyek, hogy megpróbáljam őket; kérlek, bocsáss meg.

20 Egy másik pedig azt mondta: feleséget vettem feleségül, és ezért nem tudok eljönni.

21 Eljött tehát a szolga, és megmutatta ezeket az ő urának. Ekkor a ház ura megharagudván monda az ő szolgájának: Menj ki gyorsan a város utcáira és utczáira, és hozd ide a szegényeket, csonkákat, csonkákat és vakokat.

22 És monda a szolga: Uram, úgy van, ahogy parancsoltad, és mégis van hely.

23 És monda az úr a szolgának: Menj ki az utakra és a sövényekre, és kényszerítsd őket, hogy jöjjenek be, hogy megteljék házam.

24 Mert mondom néktek, hogy a meghívottak közül senki sem kóstolja meg az én vacsorámat.

25 És nagy sokaság ment vele, és megfordult, és így szólt hozzájuk:

26 Ha valaki hozzám jön, és nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit és nőtestvéreit, és a maga életét is, nem lehet az én tanítványom.

27 És aki nem hordozza a keresztjét, és nem jön utánam, nem lehet az én tanítványom.

28 Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni, nem ül le előbb, és nem számolja meg a költségeket, vajon van-e elég neki, hogy befejezze?
29 Nehogy miután lerakta az alapot, de nem tudja befejezni, mindenki, aki csak látja, gúnyolni kezdje őt,
30 Mondván: Ez az ember építeni kezdett, de nem tudta befejezni.
31 Vagy melyik király indul háborúzni egy másik király ellen, nem ül le előbb, és nem tanakodik, hogy tud-e tízezerrel szembeszállni azzal, aki húszezerrel támad ellene?
32 Máskülönben, amíg a másik még messze van, követet küld, és békés feltételeket kíván.
33 Hasonlóképpen, aki közületek való, aki nem hagyja el mindenét, amije van, nem lehet az én tanítványom.
34 A só jó; de ha a só elveszti zamatát, mivel fűszerezik?
35 Nem alkalmas sem földre, sem trágyadombra; de a férfiak kidobják. Akinek van füle a hallásra, hallja.

15. FEJEZET

1 Ekkor minden vámszedő és bűnös odament hozzá, hogy hallgassák őt.
2 És zúgolódtak a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad be, és velük együtt eszik.
3 És ezt a példázatot mondta nekik, mondván:
4 Melyik ember közületek, akinek száz juha van, ha elveszít közülük egyet, nem hagyja-e el a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, míg meg nem találja?
5 És amikor megtalálta, örvendezve fekteti a vállára.
6 És mikor hazajön, összehívja barátait és szomszédait, mondván nékik: Örüljetek velem! mert megtaláltam az én bárányomat, amely elveszett.
7 Azt mondom néktek, hogy hasonlóképpen öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, akiknek nincs szükségük megtérésre.
8 Vagy melyik asszony, akinek tíz ezüstje van, ha elveszít egy darabot, nem gyújt-e gyertyát, nem söpri fel a házat, és nem keresi-e szorgalmasan, míg meg nem találja?
9 Mikor pedig megtalálta, összehívja barátait és szomszédait, mondván: Örüljetek velem! mert megtaláltam az elveszett darabot.
10 Hasonlóképpen, mondom néktek, öröm van Isten angyalai előtt egy megtérő bűnösön.
11 És monda: Egy embernek volt két fia.
12 A kisebbik pedig monda az apjának: Atyám, add nékem a javakból azt a részt, amely rám esik. És felosztotta nekik a kenyerét.
13 És nem sok nappal azután, hogy a kisebbik fiú mindnyáján összegyűlt, és elment egy távoli vidékre, és ott elpazarolta vagyonát a lázadó élettel.
14 És miután mindent elköltött, hatalmas éhínség támadt azon a földön; és kezdett nélkülözni.
15 És elment, és csatlakozott annak az országnak egy polgárához; és elküldte a mezeire, hogy legeltessék a disznókat.
16 És meg akarta volna tölteni a hasát azzal a héjjal, amelyet a disznók ettek, és senki sem adott neki.
17 Mikor pedig magához tért, így szólt: Hány béres szolgája van atyámnak, és van elég kenyere, és én éhen halok!
18 Felkelek, elmegyek atyámhoz, és ezt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te előtted,
19 És nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek; tégy engem a te béres szolgáid közé.
20 És felkelt, és elment atyjához. De amikor még messze volt, meglátta őt az apja, megszánta, és elfutott, a nyakába borult, és megcsókolta.
21 És monda néki a fiú: Atyám, vétkeztem az ég ellen és a te szemeid elõtt, és többé nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.
22 De az apa ezt mondta szolgáinak: Hozzátok elő a legjobb ruhát, és öltsétek fel azt; és gyűrűt tett a kezére és cipőt a lábára:
23 És hozd ide a hízott borjút, és vágd le; és együnk, és legyünk vidámak:
24 Mert az én fiam meghalt, és újra él; elveszett, és megtalálják. És kezdtek vidámak lenni.
25 Az idősebb fia pedig a mezőn volt, és amint odaért, és a házhoz közeledett, zenét és táncot hallott.
26 És hívatta az egyik szolgát, és megkérdezte, mit jelentenek ezek.
27 És monda néki: Megjött a te bátyád; és a te apád levágta a hízott borjút, mert épségben fogadta.
28 És megharagudott, és nem akart bemenni; ezért kiment az apja, és könyörgött hozzá.
29 Ő pedig felelvén, monda az apjának: Íme, már sok esztendeig szolgálok neked, és soha nem szegtem meg a te parancsolatodat, és mégsem adtál nekem kölyköt, hogy vígaskodjak a barátaimmal.
30 De mihelyt ez a te fiad megérkezett, aki paráznákkal falta fel a te vagyonodat, levágtad neki a hízott borjút.
31 És monda néki: Fiam, te örökké velem vagy, és mindenem a tied.
32 Jó volt mulatni és örvendeznünk, mert ez a te testvéred meghalt, és újra él; és elveszett, és megtalálják.

16. FEJEZET

1 És monda az õ tanítványainak is: Volt egy gazdag ember, akinek sáfára volt; és ugyanazt vádolták vele, hogy elpazarolta a javait.
2 És hívatta őt, és monda néki: Hogyan hallom ezt tőled? adj számot sáfárságodról; mert nem lehetsz többé sáfár.
3 Ekkor a sáfár azt mondta magában: Mit tegyek? mert az én uram elveszi tőlem a sáfárságot: nem áshatok; könyörögni szégyellem.
4 Elhatároztam, mit tegyek, hogy amikor kikerülök a sáfárságból, befogadjanak házaikba.
5 Magához hívatta tehát az ő urának minden adósát, és ezt mondta az elsőnek: Mennyivel tartozol az én uramnak?
6 És monda: Száz mérő olajat. És monda néki: Vedd a számládat, ülj le gyorsan, és írj ötvenet.
7 És monda a másiknak: És te mennyivel tartozol? És monda: Száz mérő búzát. És monda néki: Vedd a számládat, és írj nyolcvan.
8 És dicsérte az Úr a hamis sáfárt, mert bölcsen cselekedett; mert e világ fiai bölcsebbek a maguk nemzedékében, mint a világosság fiai.
9 És mondom néktek: Szerezzetek magatoknak barátokat a hamisság mammonával; hogy ha elbuktok, befogadjanak titeket örök hajlékokba.

10 A ki a legkisebbben hű, a sokban is hű, és a ki hamis a legkisebbben, az a sokban is igazságtalan.
11 Ha tehát nem voltatok hűségesek az igazságtalan mammonban, ki bízza rátok az igazi gazdagságot?
12 És ha nem voltatok hűségesek abban, ami másé, ki adja néktek azt, ami a tiéd?
13 Egy szolga sem szolgálhat két úrnak; mert vagy az egyiket gyűlöli, a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhatjátok Istent és a mammont.
14 És a farizeusok is, a kik kapzsiak voltak, mind hallották ezeket, és kigúnyolták őt.
15 És monda nékik: Ti vagytok azok, akik megigazítják magatokat az emberek előtt; de Isten ismeri a ti szíveteket, mert a mi az emberek között nagyra becsülik, az utálatos az Isten előtt.
16 A törvény és a próféták Jánosig voltak; attól fogva hirdetik az Isten országát, és mindenki arra törekszik.
17 És könnyebb elmúlni az ég és a föld, mint a törvény egyetlen pontja is elbukni.
18 Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz feleségül, házasságtörést követ el;
19 Volt egy gazdag ember, aki bíborba és finom lenvászonba volt öltözve, és minden nap pompásan élt.
20 És volt egy Lázár nevű koldus, akit a kapujában fektettek, tele sebekkel,
21 És a gazdag ember asztaláról lehullott morzsákat akarván enni, és odajöttek a kutyák, és megnyalták sebét.
22 És lőn, hogy a koldus meghalt, és az angyalok Ábrahám kebelébe vitték: meghalt a gazdag is, és eltemették;
23 És a pokolban felemelte szemeit, kínok között, és meglátta Ábrahámot messziről, és Lázárt az ő keblében.
24 És kiáltott és monda: Ábrahám atyám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy mártsa be ujja hegyét vízbe, és hűtse meg nyelvemet; mert ebben a lángban gyötrődöm.
25 Ábrahám pedig monda: Fiam, emlékezzél meg, hogy te még életedben jó dolgaidat kaptad, és Lázár is a rosszat, de most megvigasztalódik, te pedig gyötrődsz.
26 Mindezek mellett pedig nagy szakadék tátong köztünk és köztetek, hogy akik innen hozzátok akarnának menni, nem tudnak; hozzánk sem mehetnek át, az onnan jönne.
27 Azután így szólt: Kérlek tehát, atyám, hogy küldd el őt atyám házába.
28 Mert öt testvérem van; hogy bizonyságot tegyen nekik, nehogy ők is a gyötrelem e helyére kerüljenek.
29 Monda néki Ábrahám: Náluk van Mózes és prófétáik; hadd hallják őket.
30 És monda: Nem, Ábrahám atyám, hanem ha valaki a halottak közül megy hozzájuk, megtérnek.
31 És monda néki: Ha nem hallgatnak Mózesre és a prófétákra, akkor sem győznek meg, ha valaki feltámad a halálból.

17. FEJEZET

1 Ekkor így szólt a tanítványokhoz: Lehetetlen, hogy sértések jöjjenek; de jaj annak, akin keresztül jönnek!
2 Jobb lett volna neki, ha malomkövet akasztanak a nyakába, és a tengerbe dobják, mint hogy megbotránkozzon egyet is ezek közül a kicsinyek közül.
3 Vigyázzatok magatokra: Ha a te atyádfia vétkezik ellened, fedd meg őt; és ha megbánja, bocsáss meg neki.
4 És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy nap hétszer visszafordul hozzád, mondván: Megbánom; megbocsátasz neki.
5 És mondának az apostolok az Úrnak: Növeld a mi hitünket!
6 És monda az Úr: Ha olyan hitetek volna, mint a mustármag, ezt mondanátok ennek a platánfának: Szedd ki a gyökeret, és ültess el a tengerbe; és engedelmeskednie kell neked.
7 De melyikőtök, akinek van egy szolgája, aki szántott vagy legeltet jószágot, mondja neki időnként, amikor megjön a mezőről: Menj, és ülj le enni?
8 És inkább nem azt mondanám neki: Készíts elõ, amivel vacsorálhatok, és övezd fel magad, és szolgálj nekem, amíg eszem és iszom; és azután egyél és iszol?
9 Vajon hálát ad-e annak a szolgának, hogy azt tette, amit megparancsoltak neki? én nem csípem.
10 Ugyanígy ti is, amikor megtettetek mindazt, amit parancsolnak nektek, mondjátok: Hasztalan szolgák vagyunk; azt tettük, ami kötelességünk volt.
11 És lőn, amint Jeruzsálembe ment, átment Samária és Galilea közepén.
12 Amikor pedig bement egy faluba, tíz leprás férfi találkozott vele, akik távol álltak.
13 És felemelték szavukat, és ezt mondták: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!
14 És amikor meglátta őket, monda nékik: Menjetek, mutassátok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy amint mentek, megtisztultak.
15 Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszafordult, és nagy szóval dicsőítette Istent,
16 És arcra borult lábaihoz, hálát adván néki, és szamaritánus volt.
17 Jézus pedig felelvén, monda: Nem tízen tisztultak meg? de hol van a kilenc?
18 Nincs olyan, aki visszatért volna, hogy dicsőséget adjon Istennek, csak ez az idegen.
19 És monda néki: Kelj fel, menj el, a te hited meggyógyított téged.
20 Amikor pedig kérték tőle a farizeusok, hogy mikor jön el az Isten országa, válaszolt nekik, és ezt mondta: Az Isten országa nem megfigyeléssel jön el.
21 Azt sem mondják: Íme, itt! vagy íme! mert íme, az Isten országa bennetek van.
22 És monda a tanítványoknak: Jönnek a napok, amikor látni akartok egyet az Emberfia napjai közül, de nem látjátok.
23 És azt mondják néktek: Lásd itt; vagy lásd ott: ne menj utánuk, és ne kövesd őket.
24 Mert mint a villámlás, mely az ég egyik részéből világít, úgy világít a másik felé az ég alatt; így lesz az Emberfia is a maga napján.
25 Előbb azonban sokat kell szenvednie, és el kell vetnie ettől a nemzedéktől.
26 És amint volt Noé napjaiban, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is.
27 Eettek, ittak, feleségül vettek, feleségül vették őket egészen addig a napig, amikor Noé bement a bárkába, és eljött az özönvíz, és elpusztította őket.
28 Ugyanígy, mint Lót napjaiban; ettek, ittak, vettek, eladtak, ültettek, építettek;

29 De azon a napon, amelyen Lót kiment Szodomából, tűz és kénkő esett az égből, és elpusztította őket.
30 Így lesz azon a napon is, amikor az Emberfia megjelenik.
31 Azon a napon, aki a háztetőn lesz, és holmija a házban, ne jöjjön le, hogy elvigye; és aki a mezőn van, az sem térhet vissza.
32 Emlékezzetek Lót feleségére.
33 Aki meg akarja menteni életét, elveszti azt; és aki elveszti életét, megőrzi azt.
34 Mondom nektek, azon az éjszakán két férfi lesz egy ágyban; az egyiket elviszik, a másikat meg hagyják.
35 Két asszony fog együtt őrölni; az egyiket elviszik, a másikat meg hagyják.
36 Két férfi legyen a mezőn; az egyiket elviszik, a másikat meg hagyják.
37 Azok pedig felelvén, mondának néki: Hol, Uram? És monda nékik: Ahol a test van, ott összegyűlnek a sasok.

18. FEJEZET

1 És egy példabeszédet mondott nekik e célból, hogy az embereknek mindig imádkozniuk kell, és nem kell elájulniuk;
2 Mondván: Volt egy városban egy bíró, aki nem félt Istentől és nem tekintett emberre.
3 És volt egy özvegy abban a városban; és odament hozzá, mondván: Bosszút állj ellenemen.
4 Egy ideig nem akarta, de azután ezt mondta magában: Bár nem félek Istentől, és nem nézek emberre;
5 De mivel ez az özvegyasszony megzavart engem, bosszút állok érte, nehogy állandó eljövetele által elfárasszon engem.
6 És monda az Úr: Halljátok, mit mond a hamis bíró!
7 És nem áll-e bosszút az Isten a választottaiért, a kik éjjel-nappal hozzá kiáltanak, noha hosszútűri őket?
8 Mondom nektek, hogy gyorsan megbosszulja őket. De ha eljön az Emberfia, talál-e hitet a földön?
9 És ezt a példázatot mondta néhánynak, akik bíztak magukban, hogy igazak, és megvetettek másokat:
10 Két férfi ment fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, a másik vámszedő.
11 A farizeus felállt és így imádkozott magában: Istenem, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, zsaroló, igazságtalan, házasságtörő, vagy akárcsak ez a vámszedő.
12 Hetente kétszer böjtölök, tizedet adok mindenemből, amim van.
13 A vámszedő pedig távol állván, szemét sem akarta az ég felé emelni, hanem a mellét ütötte, mondván: Isten légy irgalmas nekem, bűnösnek!
14 Mondom néktek, ez inkább megigazulva ment le házába, mint a másik; mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.
15 És hoztak hozzá csecsemőket is, hogy megérintse őket.
16 Jézus azonban magához hívatta őket, és monda: Engedjétek hozzám jönni gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.
17 Bizony mondom néktek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba.
18 És megkérdezte tőle egy főember, mondván: Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?
19 Jézus pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? egyik sem jó, csak egy, vagyis Isten.
20 Tudod a parancsolatokat, ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, tiszteld atyádat és anyádat.
21 És monda: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.
22 Mikor pedig Jézus ezeket hallotta, monda néki: Mégis hiányzik belőled: add el mindenedet, és oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; és jöjj, kövess engem.
23 Amikor ezt meghallotta, nagyon megszomorodott, mert nagyon gazdag volt.
24 Jézus pedig látván, hogy nagyon szomorú, így szólt: Milyen nehezen mennek be az Isten országába a gazdagok!
25 Mert könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába.
26 És a kik ezt hallották, mondának: Ki üdvözülhet hát?
27 És monda: Ami embereknél lehetetlen, az Istennél lehetséges.
28 Péter pedig monda: Íme, mi mindent elhagytunk, és követtünk téged.
29 Ő pedig monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy nincs ember, aki elhagyta volna házát, vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért.
30 Ki ne kapna sokkal többet ebben a jelenben, és az eljövendő világban az örök életet.
31 Ekkor magához vette a tizenkettőt, és ezt mondta nekik: Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik mindaz, amit a próféták megírtak az Emberfiáról.
32 Mert a pogányok kezébe kerül, kigúnyolják, könyörögnek és leköpdösik.
33 És megostorozzák és megölik, és harmadnap feltámad.
34 És semmit sem értettek ezekből, és ez a beszéd el volt rejtve előlük, és nem tudták, a mit beszéltek.
35 És lőn, hogy amint közeledett Jerikóhoz, egy vak ült az út mellett, és könyörgött.
36 És amikor meghallotta a sokaságot, ahogy elhaladt, megkérdezte, mit jelent ez.
37 És mondták néki, hogy a Názáreti Jézus megy el mellette.
38 És kiáltott, mondván: Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!
39 Az elõtt járók pedig megdorgálták õt, hogy hallgasson; de õ annál jobban kiáltott: Dávid fia, könyörülj rajtam!
40 Jézus pedig felállt, és megparancsolta, hogy vigyék hozzá, és amikor közeledett, megkérdezte tőle:
41 Mondván: Mit akarsz, hogy tegyek veled? És monda: Uram, hogy lássam.
42 Jézus pedig monda néki: Nyerd meg a látásodat, a te hited megtartott téged.
43 És azonnal meglátta, és követte őt, dicsőítve az Istent; és az egész nép, amint ezt látta, dicsérte az Istent.

19. FEJEZET

1 Jézus pedig bement és átment Jerikón.
2 És íme, volt egy Zakeus nevű ember, aki a vámszedők között volt a fő, és gazdag volt.
3 És kereste Jézust, hogy ki ő; és nem tudta a sajtó számára, mert alacsony termetű volt.

4 Előre futott, és felmászott egy szikomorfára, hogy lássa őt, mert azon az úton kellett elmennie.
5 Mikor pedig Jézus arra a helyre ért, felnézett, meglátta őt, és monda néki: Zakeus, siess, és szállj le! mert ma a te házadban kell laknom.
6 És sietve lement, és örömmel fogadta őt.
7 Amikor ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, mondván: Vendégségbe ment egy bűnös emberhez.
8 És felállt Zákeus, és monda az Úrnak; Íme, Uram, javaim felét a szegényeknek adom; és ha valakitől valamit hamis váddal elvettem, négyszeresen helyreállítom.
9 És monda néki Jézus: Ma üdvösség van ennek a háznak, mivel ő is Ábrahám fia.
10 Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.
11 És amint hallották ezeket a dolgokat, hozzáfűzött és mondott egy példázatot, mert közel volt Jeruzsálemhez, és mert azt gondolták, hogy az Isten országa azonnal megjelenik.
12 Monda azért: Egy nemes férfiú elment egy messzi vidékre, hogy királyságot vegyen magának, és visszatérjen.
13 És hívatta tíz szolgáját, átadott nekik tíz fontot, és monda nékik: Foglalkozzatok, míg eljövök.
14 De polgárai gyűlölték őt, és üzenetet küldtek utána, mondván: Nem akarjuk, hogy ez az ember uralkodjon rajtunk.
15 És lőn, hogy amikor visszatért, miután megkapta a királyságot, megparancsolta, hogy hívják magukhoz ezeket a szolgákat, akiknek odaadta a pénzt, hogy megtudja, mennyit nyert mindenki a kereskedéssel.
16 Ekkor jött az első, mondván: Uram, a te fontod tíz fontot gyarapodott.
17 És monda néki: Jól van, te jó szolga, mivel kevésben voltál hű, legyen hatalmad tíz város felett.
18 És jött a második, mondván: Uram, a te fontod öt fontot gyarapodott.
19 És hasonlóképpen monda néki: Legyél te is öt város főnöke.
20 És jött egy másik, mondván: Uram, íme, itt van a te fontod, amelyet egy kendőbe fektetve őriztem.
21 Mert féltelek téged, mert szigorú ember vagy: felveszed, amit nem fektettél le, és azt aratod, amit nem vetettél.
22 És monda néki: A te szádból ítéllek meg téged, te gonosz szolga. Tudtad, hogy szigorú ember vagyok, felveszem, amit nem tettem le, és azt aratom, amit nem vetettem.
23 Miért nem adtad hát a pénzemet a bankba, hogy jövetelemkor uzsorával követelhettem volna a magamét?
24 És monda az ott állóknak: Vegyétek el tőle a fontot, és adjátok annak, akinek tíz fontja van.
25 (És mondták neki: Uram, tíz fontja van.)
26 Mert mondom néktek, hogy mindenkinek, akinek van, adatik; és attól, akinek nincs, még az is elvétetik tőle, amije van.
27 De azokat az ellenségeimet, akik nem akarták, hogy uralkodjak rajtuk, hozd ide, és öld meg őket előttem.
28 És miután ezt mondta, előre ment, felment Jeruzsálembe.
29 És lőn, amikor közeledett Betfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyének nevezett hegyhez, elküldte két tanítványát,
30 Mondván: Menjetek el a veletek szemben lévő faluba; amelybe belépéskor megkötözve találtok egy csikót, amelyen még senki sem ült: oldjátok fel és hozzátok ide.
31 És ha valaki megkérdezi tőletek: Miért oldjátok el? ezt mondjátok néki: Mert az Úrnak szüksége van rá.
32 A kik pedig elküldtek, elmentek, és úgy találták, ahogyan mondta nekik.
33 És mikor a csikót oldották, a gazdái ezt mondták nekik: Miért oldjátok el a csikót?
34 És mondának: Az Úrnak szüksége van rá.
35 És elvitték Jézushoz, és rávetették ruháikat a csikóra, és ráhelyezték Jézust.
36 És ahogy ment, az útra terítették ruháikat.
37 És amikor közeledett, még most is az Olajfák hegyének ereszkedésénél, a tanítványok egész sokasága örvendezni kezdett, és hangos szóval dicsérte Istent mindazokért a hatalmas tettekért, amelyeket láttak;
38 Mondván: Áldott a király, aki az Úr nevében jön: békesség a mennyben és dicsőség a magasságban.
39 És mondának néki némelyek a farizeusok közül a sokaság közül: Mester, dorgáld meg tanítványaidat!
40 Ő pedig felelvén, monda nékik: Mondom nektek, hogy ha ezek elhallgatnának, a kövek azonnal kiáltanának.
41 Mikor pedig a közelébe ért, meglátta a várost, és sírt felette,
42 Mondván: Ha tudnád, legalább e mai napon, mi a te békességed! de most el vannak rejtve szemeid elől.
43 Mert napok jönnek rád, amikor ellenségeid árkot vetnek körülötted, és körülvesznek, és minden oldalról bent tartanak,
44 És a földre helyeznek téged, és a te fiaidat benned; és nem hagynak benned követ a másikra; mert nem tudtad látogatásod idejét.
45 És bement a templomba, és elkezdte kiűzni azokat, akik ott árultak, és akik vásároltak;
46 Mondván nékik: Meg van írva: Az én házam az imádság háza, de ti tolvajok barlangjává tettétek.
47 És mindennap tanított a templomban. De a főpapok, az írástudók és a népfők el akarták pusztítani őt,
48 És nem találták, mit tegyenek, mert az egész nép nagyon figyelt rá, hogy meghallgassa.

20. FEJEZET

1 És lőn, hogy azon napok egyikén, amikor tanította a népet a templomban, és hirdette az evangéliumot, a főpapok és az írástudók rászálltak a vénekkel együtt,
2 És szólt hozzá, mondván: Mondd meg nekünk, milyen hatalommal teszed ezeket? vagy ki az, aki ezt a hatalmat adta neked?
3 Ő pedig felelvén, monda nékik: Én is kérdezek tőletek egyet; és válaszolj nekem:
4 János keresztsége a mennyből volt, vagy az emberektől?
5 És tanakodának maguk között, mondván: Ha azt mondjuk: a mennyből; azt mondja: Miért nem hittetek hát neki?
6 De ha azt mondjuk: Emberektől; az egész nép megkövez minket, mert meg vannak győződve arról, hogy János próféta volt.
7 Azok pedig azt felelték, hogy nem tudják megmondani, honnan van.

8 Jézus pedig monda nékik: Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.
9 Ekkor elkezdte beszélni a népnek ezt a példázatot; Egy ember szőlőt ültetett, és kiadta a mezőgazdasági munkásoknak, és hosszú időre elment egy messzi vidékre.
10 Időben pedig szolgát küldött a szőlőművesekhez, hogy adjanak neki a szőlő terméséből, de a munkások megverték, és üresen bocsátották el.
11 És ismét küldött egy másik szolgát, és megverték őt is, és szégyenlősen könyörögtek neki, és üresen bocsátották el.
12 És ismét küldött egy harmadikat, és azt is megsebesítették, és kiűzték.
13 És monda a szőlő ura: Mit tegyek? Elküldöm szeretett fiamat: lehet, hogy tisztelni fogják, ha meglátják.
14 De amikor a munkások meglátták, tanakodtak egymás között, mondván: Ez az örökös; gyertek, öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség.
15 Kiűzték tehát a szőlőből, és megölték. Mit tegyen tehát velük a szőlő ura?
16 Eljön, és elpusztítja ezeket a munkásokat, és másoknak adja a szőlőt. És amikor meghallották, azt mondták: Isten ments!
17 És nézte őket, és monda: Mi ez tehát, ami meg van írva: A kő, amelyet az építők elvetettek, az lett a szöglet feje?
18 Aki erre a kőre esik, összetörik; de akire ráesik, azt porrá őrli.
19 A főpapok és az írástudók pedig abban az órában igyekeztek rátenni kezüket; és féltek a néptől, mert látták, hogy ezt a példázatot ellenük mondta.
20 És figyelték őt, és kémeket küldtek ki, akik igaz embernek tettetik magukat, hogy megragadják szavait, és így a helytartó hatalmába és hatalmába adják.
21 És megkérdezték őt, mondván: Mester, tudjuk, hogy helyesen mondod és tanítasz, és nem fogadod el senkinek a személyét, hanem valóban az Isten útját tanítod.
22 Szabad-e adót adnunk a császárnak, vagy nem?
23 Ő azonban észrevette ravaszságukat, és így szólt hozzájuk: Miért kísértetek engem?
24 Mutass egy fillért. Kinek a képe és felirata van rajta? Feleltek és azt mondták: A császáré.
25 És monda nékik: Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.
26 És nem tudták megragadni az õ beszédeit a nép elõtt, és elcsodálkoztak válaszán, és elhallgattak.
27 És odamentek hozzá némelyek a szadduceusok közül, akik tagadják a feltámadást; és megkérdezték tőle:
28 Mondván: Mester, Mózes azt írta nékünk: Ha valakinek a testvére meghal, ha felesége van, és gyermek nélkül hal meg, vegye feleségét az ő bátyja, és neveljen magot testvérének.
29 Vala tehát hét testvér, és az első feleséget vett, és gyermek nélkül halt meg.
30 A második pedig feleségül vette, és gyermektelenül halt meg.
31 A harmadik pedig elvitte őt; és hasonlóképen a hét is: és nem hagytak maguk után gyermekeket, és meghaltak.
32 Végül az asszony is meghalt.
33 Kinek a felesége tehát a feltámadáskor? mert hét volt felesége.
34 Jézus pedig felelvén, monda nékik: E világ fiai megházasodnak, és férjhez mennek.
35 De akiket érdemesnek tartanak arra, hogy megszerezzék azt a világot és a halálból való feltámadást, nem házasodnak, és nem mennek férjhez.
36 Nem halhatnak meg többé, mert egyenlők az angyalokkal; és Isten gyermekei, lévén a feltámadás gyermekei.
37 Most, hogy a halottak feltámadnak, Mózes is megmutatta a csipkebokornál, amikor az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének nevezi.
38 Mert nem a holtak Istene, hanem az élőké, mert mindnyájan neki élnek.
39 És felelvén néhány írástudó, mondának: Mester, jól mondtad.
40 És ezek után nem mertek kérdezni tőle semmit.
41 És monda nékik: Hogyan mondják, hogy Krisztus Dávid fia?
42 Maga Dávid pedig ezt mondja a Zsoltárok könyvében: Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől!
43 Amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem.
44 Dávid azért nevezi őt Urnak, hogyan lehet hát az ő fia?
45 Ekkor az egész nép hallatára így szólt tanítványaihoz:
46 Óvakodjatok az írástudóktól, a kik hosszú köntösben akarnak járni, és szeretik a köszöntést a piacokon, a zsinagógák legmagasabb székeit és a lakomák főszobáit.
47 A kik felemésztik az özvegyasszonyok házát, és hosszasan imádkoznak: nagyobb kárhozatban részesülnek.

21. FEJEZET

1 És felnézett, és látta, hogy a gazdagok a kincstárba dobják ajándékaikat.
2 És látott egy szegény özvegyasszonyt is, amint két atkát dobott oda.
3 És monda: Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony többet dobott be, mint mindnyájan.
4 Mert ezek mind bõségükbõl Isten áldozataira vetettek, õ pedig az õ nyomorúságából minden élõt, a mije volt.
5 És amint néhányan a templomról beszéltek, hogy milyen szép kövekkel és ajándékokkal volt feldíszítve, így szólt:
6 Ami ezeket a dolgokat illeti, eljönnek a napok, amelyekben nem marad kő a másikon, és nem lesz ledobva.
7 És megkérdezték őt, mondván: Mester, de mikor lesznek ezek? és milyen jel lesz, amikor ezek megtörténnek?
8 Ő pedig monda: Vigyázzatok, nehogy eltévelyedjetek, mert sokan jönnek majd az én nevemben, mondván: Én vagyok a Krisztus; és közeleg az idő: ne menjetek hát utánuk.
9 De ha háborúkról és lázadásokról hallotok, ne rettegjetek, mert ezeknek előbb meg kell történniük; de a vége nem mindjárt.
10 Akkor ezt mondta nekik: Nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen.
11 És lesznek nagy földrengések sok helyen, éhínségek és járványok; és félelmetes látványok és nagy jelek lesznek az égből.
12 De mindezek előtt rád teszik a kezüket, és üldöznek, zsinagógákba és börtönökbe adnak, királyok és fejedelmek elé visznek az én nevemért.
13 És hozzátok fordul bizonyságul.
14 Döntsétek el tehát szívetekben, hogy ne elmélkedjetek a felelet előtt:

15 Mert szájat és bölcsességet adok néktek, aminek
ellenfelei sem vitatkozhatnak, sem ellene nem állhatnak.
16 És elárulnak titeket a szülők és a testvérek, és a rokonok
és a barátok; és néhányat közületek megölnek.
17 És mindenki gyűlölni fog titeket az én nevemért.
18 De a ti fejetek hajszála sem vész el.
19 Türelmetekkel bírjátok lelketeket.
20 És ha látjátok Jeruzsálemet seregekkel körülvéve, akkor
tudjátok meg, hogy közel van pusztulása.
21 Akkor, akik Júdeában vannak, meneküljenek a
hegyekbe; és a kik benne vannak, menjenek ki; és azok,
akik az országokban vannak, ne menjenek be oda.
22 Mert ezek a bosszúállás napjai, hogy beteljesedjék
minden, ami meg van írva.
23 De jaj a terheseknek és a szoptatóknak azokban a
napokban! mert nagy nyomorúság lesz az országban, és
harag e népen.
24 És elesnek a kard éle által, és fogságba visznek minden
nemzetek közé, és Jeruzsálemet tapossák a pogányok, míg
be nem telik a pogányok ideje.
25 És lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban;
és a földön a nemzetek nyomorúsága, tanácstalanság; a
tenger és a hullámok zúgnak;
26 Az emberek szíve megszorul a félelem miatt, és azért,
mert a földre jönnek, mert megrendülnek az ég hatalmai.
27 És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben
hatalommal és nagy dicsőséggel.
28 És amikor ezek kezdenek megtörténni, nézzetek fel, és
emeljétek fel fejeteket; mert közeleg a te megváltásod.
29 És monda nékik egy példázatot; Íme a fügefa és minden
fa;
30 Amikor most kilőnek, látjátok és tudjátok magatoktól,
hogy közeledik a nyár.
31 Ugyanígy ti is, ha látjátok, hogy ezek megtörténnek,
tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.
32 Bizony mondom néktek: Ez a nemzedék el nem múlik,
mígnem minden be nem teljesedik.
33 Ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim nem múlnak el.
34 És vigyázzatok magatokra, nehogy valaha is túlterhelje
a szíveteket túlzások, részegség és ennek az életnek a
gondjai, és nehogy váratlanul rátok jöjjön az a nap.
35 Mert tőrként száll az összes lakosra az egész föld színén.
36 Vigyázzatok tehát, és imádkozzatok mindenkor, hogy
méltónak tekintsenek arra, hogy elkerüljétek mindazokat,
amik történni fognak, és megálljatok az Emberfia előtt.
37 És nappal tanított a templomban; és éjjel kiment, és ott
lakott azon a hegyen, amelyet az Olajfák hegyének
neveznek.
38 Az egész nép pedig korán reggel elment hozzá a
templomba, hogy hallgassa őt.

22. FEJEZET

1 Közeledett a kovásztalan kenyér ünnepe, amelyet
húsvétnak neveznek.
2 A főpapok és írástudók pedig keresték, hogyan ölhessék
meg őt; mert féltek az emberektől.
3 Azután bement a Sátán Júdásba, akit Iskariótesnek
hívnak, aki a tizenkettő közé tartozott.
4 És elméne, és beszélt a fõpapokkal és a kapitányokkal,
hogyan árulja el õt nekik.
5 És örültek, és szövetséget kötöttek, hogy pénzt adnak
néki.
6 És megígérte, és kereste az alkalmat, hogy elárulja őt
nekik a sokaság távollétében.
7 Aztán eljött a kovásztalan kenyér napja, amikor a páskhát
meg kell ölni.
8 És elküldte Pétert és Jánost, mondván: Menjetek és
készítsétek el nekünk a páskhát, hogy együnk.
9 És mondának néki: Hol akarod, hogy készítsünk?
10 Ő pedig monda nékik: Íme, amikor bementek a városba,
egy ember jön veletek, aki egy kancsó vizet visz; kövesd őt
a házba, ahová bemegy.
11 És mondd meg a ház jóemberének: Azt mondja neked a
Mester: Hol van a vendégszoba, ahol a páskhát megeszem
tanítványaimmal?
12 És megmutat néktek egy nagy, berendezett felső szobát:
ott készítsétek el.
13 És elmentek, és megtalálták, amint megmondotta nékik,
és elkészítették a páskhát.
14 Mikor pedig eljött az óra, leült, és vele a tizenkét
apostol.
15 És monda nékik: Vágyakozva vágytam arra, hogy
veletek megegyem ezt a páskhát, mielőtt szenvedek.
16 Mert mondom néktek, nem eszem többé abból, míg be
nem teljesedik az Isten országában.
17 És fogta a poharat, hálát adott, és így szólt: Vegyétek
ezt, és osszátok el egymás között.
18 Mert mondom néktek, hogy nem iszom a szőlő
terméséből, míg el nem jön az Isten országa.
19 És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, és nékik adott,
mondván: Ez az én testem, amelyet értetek adnak; ezt
cselekedjétek az én emlékezetemre.
20 Hasonlóképpen a pohár is vacsora után, mondván: Ez a
pohár az új szövetség az én véremben, amely értetek ontott.
21 De íme, annak keze, aki engem elárul, velem van az
asztalon.
22 És valóban elmegy az Emberfia, a mint elrendeltetett;
de jaj annak az embernek, aki elárulja!
23 És kérdezősködni kezdtek maguk között, melyiküknek
kell ezt megtennie.
24 És vita is volt közöttük, hogy melyikük tekinthető a
legnagyobbnak.
25 És monda nékik: A pogányok királyai uralkodnak rajtuk;
és azokat, akik hatalmat gyakorolnak rajtuk, jótevőknek
nevezzük.
26 De ti ne legyetek ilyenek, hanem aki a legnagyobb
közöttetek, legyen olyan, mint a fiatalabb; és a fő, mint a ki
szolgál.
27 Mert melyik nagyobb, a ki az étkezésnél ül, vagy a ki
szolgál? nem az, aki az ételnél ül? de én úgy vagyok
köztetek, mint aki szolgál.
28 Ti vagytok, akik velem maradtak kísértéseimben.
29 És kijelölök nektek egy királyságot, amint az én Atyám
kijelölte nékem;
30 Hogy egyetek és igyatok az én asztalomnál az én
királyságomban, és trónokon üljetek, ítélvén Izráel tizenkét
törzsét.
31 És monda az Úr: Simon, Simon, íme, a Sátán akart
titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát.
32 Én pedig imádkoztam érted, hogy a te hited el ne
fogyjon; és amikor megtérsz, erősítsd meg atyádfiait.

33 És monda néki: Uram, kész vagyok veled menni a börtönbe és a halálba is.
34 Ő pedig monda: Mondom neked, Péter, ma nem szól a kakas, mielőtt háromszor megtagadod, hogy ismersz engem.
35 És monda nékik: Amikor elküldtelek titeket erszény, táska és saru nélkül, hiányzott-e valamiben? És azt mondták: Semmit.
36 Akkor így szólt hozzájuk: Most azonban, akinek van erszénye, vegye el, és a táskáját is, akinek pedig nincs kardja, adja el a ruháját, és vegyen egyet.
37 Mert mondom néktek, hogy annak, a mi meg van írva, még be kell teljesednie bennem, és a vétkesek közé számították, mert az én dolgomnak vége van.
38 És mondának: Uram, íme, itt van két kard. És monda nékik: Elég volt.
39 És kiment, és szokása szerint elment az Olajfák hegyére; és a tanítványai is követték őt.
40 És mikor ott volt, monda nékik: Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.
41 És mintegy kőhajításnyira visszavonult tőlük, és letérdelt, és imádkozott:
42 Mondván: Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat; mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.
43 És megjelent neki egy angyal a mennyből, és megerősítette őt.
44 És gyötrelemben buzgón imádkozott, és verejtéke olyan volt, mintha nagy vércseppek hullottak volna a földre.
45 És amikor felkelt az imádságból, és tanítványaihoz ért, aludni találta őket a szomorúságtól,
46 És monda nékik: Miért alszol? keljetek fel és imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek.
47 És amint még beszélt, íme, egy sokaság, akit Júdásnak hívtak, egy a tizenkettő közül, előttük ment, és Jézushoz közeledett, hogy megcsókolja őt.
48 Jézus pedig monda néki: Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?
49 Amikor a körülötte lévők látták, mi következik, mondának néki: Uram, üssünk-e karddal?
50 És egyikük megütötte a főpap szolgáját, és levágta a jobb fülét.
51 Jézus pedig felelvén, monda: Addig szenvedjetek. És megérintette a fülét, és meggyógyította.
52 És monda Jézus a főpapoknak, a templomfőnököknek és a véneknek, a kik hozzá mentek: Úgy jöjjetek ki, mint a tolvaj ellen, kardokkal és botokkal?
53 Amikor minden nap veletek voltam a templomban, nem nyújtottatok ki kezet ellenem, de ez a ti órátok, és a sötétség hatalma.
54 Azután megfogták, elvezették, és bevitték a főpap házába. Péter pedig messziről követte.
55 Mikor pedig tüzet gyújtottak a csarnok közepén, és együtt leültek, Péter leült közéjük.
56 De egy szolgálóleány meglátta őt, amint a tűz mellett ült, és komolyan ránézett, és ezt mondta: Ez az ember is vele volt.
57 Ő pedig megtagadta őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt.
58 Kis idő múlva meglátta őt egy másik, és ezt mondta: Te is közülük való vagy. Péter pedig monda: Ember, nem vagyok.
59 És körülbelül egy óra múlva a másik bizakodóan megerősítette, mondván: Bizony, ez is vele volt, mert galileai.
60 Péter pedig monda: Ember, nem tudom, mit mondasz. És azonnal, amikor még beszélt, a kakas szólt.
61 Az Úr pedig megfordult, és Péterre tekintett. És Péternek eszébe jutott az Úr beszéde, amint azt mondta neki: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem.
62 Péter pedig kiment, és keservesen sírt.
63 És a férfiak, akik Jézust fogták, kigúnyolták és megverték.
64 Mikor pedig bekötötték a szemét, arcon ütötték, és megkérdezték tőle, mondván: Prófétálj, ki az, aki megütött?
65 És sok más dolgot is káromlóan beszéltek ellene.
66 És amint megvirradt, összegyűltek a nép vénei, a főpapok és az írástudók, és bevezették őt tanácsukhoz, mondván:
67 Te vagy a Krisztus? mondd meg nekünk. És monda nékik: Ha mondom nektek, nem hiszitek el.
68 És ha én is kérlek titeket, nem válaszoltok nekem, és nem engedtek el.
69 Ezentúl az Emberfia Isten hatalmának jobbján fog ülni.
70 Akkor mindnyájan megkérdezték: Te vagy-e tehát az Isten Fia? És monda nékik: Ti azt mondjátok, hogy én vagyok.
71 És mondának: Mit kell még tanúskodnunk? mert mi magunk is hallottunk a saját szájáról.

23. FEJEZET

1 És felkelt az egész sokaságuk, és Pilátushoz vitték.
2 És elkezdték vádolni őt, mondván: Azt találtuk, hogy ez elferdíti a nemzetet, és megtiltja, hogy adót adjon a császárnak, mondván, hogy ő maga a Krisztus, a király.
3 Pilátus pedig megkérdezte tőle, mondván: Te vagy a zsidók királya? Ő pedig felelvén, monda: Te mondod.
4 Pilátus így szólt a főpapokhoz és a néphez: Nem találok semmi vétket ebben az emberben.
5 Azok pedig még hevesebbek voltak, mondván: Fellázítja a népet, tanítván az egész zsidóságot Galileától kezdve egészen idáig.
6 Amikor Pilátus meghallotta Galileát, megkérdezte, hogy ez az ember galileai-e?
7 És amint megtudta, hogy Heródes joghatósága alá tartozik, elküldte Heródeshez, aki maga is Jeruzsálemben volt abban az időben.
8 Mikor pedig Heródes meglátta Jézust, nagyon megörült, mert sokáig akarta őt látni, mert sokat hallott róla; és remélte, hogy valami csodát látott tőle.
9 Azután sok szóval kérdezősködött vele; de nem válaszolt neki semmit.
10 A főpapok és írástudók pedig felálltak, és hevesen vádolták őt.
11 Heródes és harcosai megbántották, kigúnyolta, és pompás ruhába öltöztette, és visszaküldte Pilátushoz.
12 És ugyanazon a napon Pilátus és Heródes összebarátkoztak egymással, mert azelőtt ellenségeskedésben voltak egymással.
13 Pilátus pedig, amikor összehívta a főpapokat, a főpapokat és a népet,
14 Monda nékik: Ezt az embert hozzám hoztátok, mint aki elferdíti a népet; és íme, én, miután megvizsgáltam őt

előttetek, nem találtam hibát abban, hogy ez az ember olyan dolgokhoz nyúlt, amikkel vádoljátok őt.
15 Nem, de még Heródes sem, mert én küldtelek titeket hozzá; és íme, semmi halálra méltó nem történik vele.
16 Megfenyítem azért, és elbocsátom.
17 (Mert szükségképpen el kell engednie egyet nekik az ünnepen.)
18 És egyszerre felkiáltottak, mondván: Távolítsd el ezt az embert, és engedd el nekünk Barabást!
19 (Akit a városban kirobbantott lázadásért és gyilkosságért börtönbe vetettek.)
20 Pilátus azért akarta elengedni Jézust, és ismét szólt hozzájuk.
21 De ők kiáltoztak, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg!
22 És monda nékik harmadszor is: Miért, mi rosszat tett? Nem találtam benne halálos okot, ezért megfenyítem, és elbocsátom.
23 És azonnal hangosan kérték, hogy keresztre feszítsék. És ők és a főpapok hangja győzött.
24 Pilátus pedig ítéletet mondott, hogy úgy legyen, ahogy kérték.
25 És elengedte nekik azt, akit lázadás és gyilkosság miatt börtönbe vetettek, akit kívántak; de Jézust az ő akaratukra adta.
26 Mikor pedig elvezették, megragadtak egy ciréni Simont, aki a vidékről jött ki, és rá vetették a keresztet, hogy hordozza Jézus után.
27 És követte őt a nép és a nők nagy serege, akik szintén siránkoztak és siratták őt.
28 Jézus pedig hozzájuk fordulva ezt mondta: Jeruzsálem leányai, ne engem sírjatok, hanem magatokat és gyermekeiteket.
29 Mert íme, jönnek a napok, amelyekben azt mondják: Boldogok a meddők, és a nem szült méhek és a nem szoptató méhek.
30 Akkor ezt kezdik mondani a hegyeknek: Essetek ránk! és a dombokra: Takarj be minket.
31 Mert ha ezeket a dolgokat zöldellő fán teszik, mi lesz a szárazon?
32 És volt még két gonosztevő is, akiket vele vittek, hogy megöljenek.
33 Mikor pedig eljutottak arra a helyre, amelyet Kálváriának neveznek, ott keresztre feszítették őt és a gonosztevőket, egyiket jobb, másikat balkéz felől.
34 És monda Jézus: Atyám, bocsáss meg nekik; mert nem tudják, mit cselekszenek. És szétválasztották ruháját, és sorsot vetének.
35 És a nép megállt és nézte. És a fejedelmek is kigúnyolták õt, mondván: Másokat megmentett; mentsd meg magát, ha Krisztus, az Isten választottja.
36 A katonák is kigúnyolták őt, odamentek hozzá, és ecettel kínálták,
37 És mondván: Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magad.
38 És rá volt írva egy felirat is görög, latin és héber betűkkel: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA.
39 Az egyik felakasztott gonosztevő pedig szidalmazta őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, mentsd meg magadat és minket.
40 A másik pedig felelvén, megdorgálta őt, mondván: Nem féled-e az Istent, ha látod, hogy ugyanaz a kárhoztatás alatt állsz?
41 És mi valóban igazságosan; mert elnyerjük tetteink jutalmát, de ez az ember nem tett semmi rosszat.
42 És monda Jézusnak: Uram, emlékezz meg rólam, amikor eljössz a te országodba.
43 És monda néki Jézus: Bizony mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.
44 És körülbelül a hatodik óra volt, és sötétség lett az egész földön a kilencedik óráig.
45 És a nap elsötétült, és a templom fátyla meghasadt közepén.
46 Jézus pedig hangosan kiáltott, monda: Atyám, a te kezedbe adom lelkemet; és ezt mondván, kiadta a lelkét.
47 Amikor a százados látta, hogy mi történt, dicsőítette Istent, mondván: Bizony igaz ember volt ez.
48 És az egész nép, amely arra a látványra összegyűlt, látván a történteket, megütötte a mellét, és visszatért.
49 És az összes ismerőse és az asszonyok, akik Galileából követték őt, távol álltak, és látták ezeket.
50 És íme, volt egy József nevű ember, egy tanácsos; és jó ember volt és igazságos:
51 (Ő nem értett egyet a tanácsukkal és tettükkel;) Arimatiából, a zsidók városából származott, aki maga is várta az Isten országát.
52 Ez az ember Pilátushoz ment, és könyörgött Jézus testéért.
53 És levette, és lenvászonba csavarta, és egy kőbe vésett sírba helyezte, ahová még soha senkit nem helyeztek.
54 És az a nap volt az előkészület, és közeledett a szombat.
55 Az asszonyok is, a kik vele jöttek Galileából, utána mentek, és látták a sírt, és azt, hogyan helyezték el a testét.
56 És visszatérének, és fűszereket és keneteket készítettek; és megpihente a szombatnapot a parancsolat szerint.

24. FEJEZET

1 A hét első napján, nagyon kora reggel elmentek a sírhoz, és magukkal vitték a fűszereket, amelyeket elkészítettek, és néhány mást is.
2 És megtalálták a követ elhengerítve a sírtól.
3 És bementek, de nem találták az Úr Jézus testét.
4 És lőn, amint nagyon megzavarodtak ezen, íme, két férfi állt mellettük fényes ruhában:
5 És amikor megijedtek, és arcukat a földre hajtották, mondának nékik: Miért keresitek az élőt a holtak között?
6 Nincs itt, hanem feltámadt: emlékezzetek arra, hogyan beszélt hozzátok, amikor még Galileában volt,
7 Mondván: Az Emberfiát a bûnös emberek kezébe kell adni, és keresztre kell feszíteni, és harmadnapon fel kell támadni.
8 És emlékeztek szavaira,
9 És visszatért a sírtól, és elmondta mindezt a tizenegynek és a többieknek.
10 Mária Magdolna és Johanna, és Mária, Jakab anyja, és más asszonyok, akik velük voltak, mondták ezeket az apostoloknak.
11 És szavaik üres meséknek tűntek nekik, és nem hittek nekik.
12 Ekkor felkelt Péter, és a sírhoz futott; és lehajolva meglátta a magukra rakott vászonruhákat, és eltávozott, és magában csodálkozva a történteken.

13 És íme, ketten közülük ugyanazon a napon elmentek egy Emmaus nevű faluba, amely Jeruzsálemből volt, körülbelül hatvan öltönyire.
14 És beszélgettek minderről, ami történt.
15 És lőn, hogy miközben beszélgettek és tanakodtak, maga Jézus közeledett, és elment velük.
16 De a szemük le volt zárva, hogy ne ismerjék meg őt.
17 Ő pedig monda nékik: Miféle beszédek ezek, a melyeket egymás között folytattok, amikor jártok és szomorúak vagytok?
18 És az egyikük, akinek Kleofás volt a neve, felelvén, monda néki: Csak te vagy-e jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod, mi történik ott ezekben a napokban?
19 És monda nékik: Micsoda? És mondának néki: A názáreti Jézusról, aki tettekben és beszédben hatalmas próféta volt Isten és az egész nép előtt:
20 És hogyan adták át őt a főpapok és a mi fejedelmeink, hogy halálra ítéljék, és hogyan feszítették meg.
21 Mi pedig abban bíztunk, hogy ő váltotta meg Izráelt; és mindezeken kívül ma van a harmadik napja, hogy ezek megtörténtek.
22 Igen, és a mi társaságunkból néhány asszony is megdöbbentett bennünket, akik korán a sírnál jártak;
23 És amikor nem találták a testét, eljöttek, mondván, hogy angyalok látomását is látták, amely azt mondta, hogy él.
24 És némelyek közülünk, a kik velünk voltak, a sírhoz mentek, és úgy találták, ahogy az asszonyok mondták; de őt nem látták.
25 Ekkor így szólt hozzájuk: Ó, bolondok és lassú szívűek, hogy elhiggyék mindazt, amit a próféták beszéltek!
26 Nem kellett-e Krisztusnak elszenvednie ezeket, és bemennie az ő dicsőségébe?
27 És Mózestől és az összes prófétától kezdve elmagyarázta nekik az összes írásban a magáról szóló dolgokat.
28 És közeledtek a faluhoz, ahová mentek, és úgy tett, mintha tovább ment volna.
29 De kényszerítették őt, mondván: Maradj velünk, mert esteledik, és a nap messze van. És bement, hogy velük maradjon.
30 És lőn, amint az asztalhoz ült velük, fogta a kenyeret, megáldotta, megtörte és adott nekik.
31 És megnyílt a szemük, és megismerték őt; és eltűnt a szemük elől.
32 És mondának egymásnak: Nem lángolt-e bennünk a szívünk, amikor beszélt velünk az úton, és az írásokat megnyitotta nekünk?
33 És felkeltek ugyanabban az órában, és visszatértek Jeruzsálembe, és egybegyűlve találták a tizenegyet, és azokat, akik velük voltak,
34 Mondván: Valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak.
35 És elmondták, hogy mi történt az úton, és hogyan ismerték meg őket a kenyértörésben.
36 És amint ezt beszélték, maga Jézus állt meg közöttük, és így szólt hozzájuk: Békesség néktek!
37 De megrémültek és megrémültek, és azt hitték, hogy szellemet láttak.
38 És monda nékik: Miért vagytok nyugtalanok? és miért támadnak gondolatok a szívetekben?
39 Lássátok kezeimet és lábaimat, hogy én vagyok az: kezeljetek engem és lássatok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, amint látjátok, hogy nekem van.
40 És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és a lábát.
41 Mikor pedig még nem hittek az örömtől, és csodálkoztak, monda nékik: Van itt valami ételetek?
42 És adtak neki egy darab sült halat és egy méhsejtet.
43 És vette azt, és evett előttük.
44 És monda nékik: Ezek azok a szavak, amelyeket mondtam nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesednie mindennek, ami meg van írva Mózes törvényében, a prófétákban és a zsoltárokban. velem kapcsolatban.
45 Akkor megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az írásokat,
46 És monda nékik: Így van megírva, és így kellett Krisztusnak szenvednie, és harmadnapon feltámadni a halálból.
47 És hogy a megtérést és a bűnök bocsánatát prédikálják az ő nevében minden nemzet között, Jeruzsálemtől kezdve.
48 Ti pedig ezeknek a dolgoknak tanúi vagytok.
49 És íme, elküldöm reátok az én Atyám ígéretét, de maradjatok Jeruzsálem városában, míg fel nem ruháznak a magasságból való hatalommal.
50 És kivezette őket Betániáig, és felemelte a kezét, és megáldotta őket.
51 És lőn, míg megáldotta őket, elvált tőlük, és felvitték a mennybe.
52 Leborultak előtte, és nagy örömmel tértek vissza Jeruzsálembe.
53 És állandóan a templomban voltak, és dicsérték és áldották Istent. Ámen.

János

1. FEJEZET

1 Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.
2 Ugyanez volt kezdetben Istennél.
3 Mindent ő teremtett; és nélküle semmi sem készült, ami készült.
4 Benne volt az élet; és az élet volt az emberek világossága.
5 És a világosság ragyog a sötétségben; és a sötétség nem fogta fel.
6 Volt egy Istentől küldött ember, akinek János volt a neve.
7 Ő bizonyságul jött, hogy tanúságot tegyen a világosságról, hogy minden ember higgyen általa.
8 Nem ő volt az a Fény, hanem azért küldték, hogy tanúságot tegyen erről a Fényről.
9 Ez volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, aki a világba jön.
10 A világban volt, és a világ általa lett, és a világ nem ismerte meg őt.
11 Az övéihez jött, és az övéi nem fogadták be.
12 De mindazoknak, akik befogadták őt, hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik hisznek az ő nevében.
13 Amelyek nem vérből, sem a test akaratából, sem ember akaratából születtek, hanem Istentől.
14 És az Ige testté lett, és közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, tele kegyelemmel és igazsággal.
15 János bizonyságot tett róla, és kiáltott, mondván: Ez volt az, akiről beszéltem: Aki utánam jön, az jobb nálam, mert előttem volt.
16 És az ő teljességétől kaptunk mindent, és kegyelmet kegyelemért.
17 Mert a törvényt Mózes adta, a kegyelem és az igazság pedig Jézus Krisztus által.
18 Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, ő jelentette ki őt.
19 Ez pedig János feljegyzése, amikor a zsidók papokat és lévitákat küldtek Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék tőle: Ki vagy te?
20 És megvallotta, és nem tagadta; de megvallottam, nem én vagyok a Krisztus.
21 És megkérdezték tőle: Mi van hát? Te vagy Elias? És azt mondja: Nem vagyok az. Te vagy az a próféta? Ő pedig így válaszolt: Nem.
22 És mondának néki: Ki vagy te? hogy választ adjunk azoknak, akik küldtek minket. Mit mondasz magadról?
23 Azt mondta: Kiáltó szava vagyok a pusztában: Egyengessétek az Úr útját, ahogyan Ésaiás próféta mondta.
24 A kiket pedig küldtek, a farizeusok közül valók voltak.
25 És megkérdezték őt, és ezt mondták neki: Miért keresztelsz hát, ha nem te vagy a Krisztus, sem Illés, sem nem az a próféta?
26 Felele nékik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de van köztetek, akit nem ismertek;
27 Ő az, aki utánam jön, jobb nálam, akinek nem vagyok méltó arra, hogy kioldjam a cipőzárat.
28 Ezek a dolgok a Jordánon túli Betabarában történtek, ahol János keresztelt.
29 Másnap János meglátta Jézust hozzá jönni, és így szólt: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét.
30 Ez az, akiről azt mondtam: Utánam jön egy férfiú, aki előttem volt, mert ő előbb volt, mint én.
31 Én pedig nem ismertem őt, hanem hogy nyilvánvalóvá legyen Izráel előtt, azért jöttem, és vízzel keresztelek.
32 János pedig bizonyságot tett, mondván: Láttam a Szellemet leszállni az égből, mint egy galambot, és ott lakott rajta.
33 Én pedig nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, az azt mondta nekem: Akire látod a Szellemet leszállni és rajta maradni, az az, aki Szentlélekkel keresztel.
34 És láttam, és bizonyságot tettem, hogy ez az Isten Fia.
35 Másnap ismét felállt János és két tanítványa;
36 És rátekintett Jézusra, amint járt, és így szólt: Íme, az Isten Báránya!
37 A két tanítvány pedig hallotta, amint beszél, és követték Jézust.
38 Jézus megfordult, és látta, hogy követik őket, és ezt mondta nekik: Mit kerestek? Mondának néki: Rabbi, (vagyis úgy fordítva: Mester), hol laksz?
39 Monda nékik: Gyertek és lássátok! Eljöttek, és megnézték, hol lakik, és nála maradtak azon a napon, mert körülbelül a tizedik óra volt.
40 Az egyik a kettő közül, akik hallották Jánost, és követték őt, András volt, Simon Péter testvére.
41 Előbb megtalálja a maga testvérét, Simont, és ezt mondja neki: Megtaláltuk a Messiást, ami magyarítva: Krisztus.
42 És elvitte Jézushoz. És amikor Jézus meglátta őt, így szólt: Te Simon vagy, Jónának a fia; Kéfásnak fognak hívni, ami azt jelenti, hogy kő.
43 Másnap Jézus kimenne Galileába, és megtalálta Fülöpöt, és így szólt hozzá: Kövess engem!
44 Fülöp pedig Betszaidából, András és Péter városából származott.
45 Fülöp megtalálta Nátánaelt, és ezt mondta neki: Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben és a próféták, a názáreti Jézust, a József fiát.
46 És monda néki Nátánael: Jöhet-e valami jó Názáretből? Fülöp monda néki: Gyere és nézd meg!
47 Jézus látta Nátánaelt hozzá menni, és így szólt hozzá: Íme, egy izraelita, akiben nincs álnokság!
48 Monda néki Nátánael: Honnan ismersz engem? Felele Jézus és monda néki: Mielőtt Fülöp hívott volna, amikor a fügefa alatt voltál, láttalak.
49 Felele Nátánael és monda néki: Rabbi, te vagy az Isten Fia; te vagy Izrael királya.
50 Felele Jézus és monda néki: Mert azt mondtam néked: Láttalak a fügefa alatt, hiszed? nagyobb dolgokat fogsz látni ezeknél.
51 És monda néki: Bizony, bizony mondom néktek, ezután meglátjátok megnyílni a mennyet, és Isten angyalait fel- és leszállni az Emberfiára.

2. FEJEZET

1 Harmadnap pedig menyegző volt a galileai Kánában; és ott volt Jézus anyja:
2 Jézust és tanítványait is elhívták a menyegzőre.
3 Amikor pedig bort akartak, monda néki Jézus anyja: Nincs boruk.

4 Monda néki Jézus: Asszony, mi közöm hozzád? az én órám még nem jött el.
5 Anyja ezt mondja a szolgáknak: Amit mond néktek, tegyétek meg.
6 És volt ott hat kőből készült edény, a zsidók megtisztításának módja szerint, mindegyikben két-három firkin.
7 Monda nékik Jézus: Töltsétek meg vízzel az edényeket! És színültig megtöltötték őket.
8 És monda nékik: Vágjatok ki, és vigyétek az ünnep helytartójának. És elvitték.
9 Amikor a lakoma fejedelme megízlelte a borrá készült vizet, és nem tudta, honnan van: (de a szolgák, akik vizet merítettek, tudták, az ünnep helytartója elhívta a vőlegényt,
10 És monda néki: Kezdetben mindenki jó bort ad; és ha az emberek jól ittak, akkor a rosszabbat; de a jó bort megőrizted mindeddig.
11 Ezt a csodák kezdetét tette Jézus a galileai Kánában, és kinyilatkoztatta dicsőségét; és tanítványai hittek benne.
12 Ezután lement Kapernaumba, ő és az ő anyja, és testvérei és tanítványai, és nem sok napig maradtak ott.
13 Közel volt a zsidók húsvétja, és Jézus felment Jeruzsálembe,
14 És találta a templomban azokat, akik ökröket, juhokat és galambokat árultak, és a pénzváltókat ülve.
15 És mikor korbácsot csinált a kötelekből, mindnyájukat kiűzte a templomból, a juhokat és az ökröket; és kiöntötte a pénzváltók pénzét, és felborította az asztalokat;
16 És monda a galambárusoknak: Vidd el ezeket innen; ne tedd az én Atyám házát áruházzá.
17 És emlékeztek tanítványai, hogy meg van írva: A te házad iránti buzgóság felemésztett engem.
18 Felelének azért a zsidók, és mondának néki: Milyen jelet mutatsz nekünk, ha látod, hogy ezeket cselekszel?
19 Felele Jézus és monda nékik: Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.
20 Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig építették ezt a templomot, és három nap alatt felépíted?
21 De ő testének templomáról beszélt.
22 Amikor tehát feltámadt a halálból, emlékeztek tanítványai, hogy ezt mondta nekik; és hittek az írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.
23 Amikor pedig Jeruzsálemben volt a húsvétkor, az ünnepnapon, sokan hittek az ő nevében, amikor látták a csodákat, amelyeket tett.
24 Jézus azonban nem bízta rájuk magát, mert mindenkit ismert,
25 És nem kellett, hogy valaki tanúskodjon az emberről, mert tudta, mi van az emberben.

3. FEJEZET

1 Volt a farizeusok közül egy férfi, akit Nikodémusnak hívtak, a zsidók fejedelme.
2 Ő Jézushoz ment éjjel, és így szólt hozzá: Rabbi, tudjuk, hogy te Istentől való tanító vagy;
3 Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.
4 Nikodémus monda néki: Hogyan születhet az ember, ha megvénült? bejuthat-e másodszor is az anyja méhébe, és megszülethet?
5 Jézus így válaszolt: Bizony, bizony mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.
6 Ami testtől született, az test; és ami a Lélektől született, az lélek.
7 Ne csodálkozz azon, hogy azt mondtam neked: Újonnan kell születnetek.
8 A szél fúj, ahol akar, és te hallod annak zúgását, de nem tudod honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.
9 Felele Nikodémus, és monda néki: Hogyan történhetnek ezek?
10 Felele Jézus és monda néki: Ura vagy te Izráelnek, és nem tudod ezeket?
11 Bizony, bizony mondom néked: Azt mondjuk, amit tudunk, és arról teszünk bizonyságot, hogy láttunk; és nem fogadjátok a mi tanúságtételünket.
12 Ha a földi dolgokat mondtam nektek, és nem hisztek, hogyan higgyetek, ha mennyei dolgokat mondok nektek?
13 És senki sem ment fel a mennybe, csak az, aki a mennyből szállt alá, az embernek Fia, aki a mennyekben van.
14 És ahogy Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell felemelni az Emberfiát is.
15 Hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.
16 Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.
17 Mert nem azért küldte Isten az ő Fiát a világba, hogy elítélje a világot; hanem hogy a világ általa üdvözüljön.
18 Aki hisz őbenne, nincs elítélve, de aki nem hisz, az már el van ítélve, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.
19 Ez pedig az a kárhoztatás, hogy világosság jött a világba, és az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert cselekedeteik gonoszak voltak.
20 Mert mindenki, aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem jön a világosságra, hogy ne feddjék meg tetteit.
21 De aki az igazságot cselekszi, az a világosságra jön, hogy tettei nyilvánvalóvá legyenek, mert Istenben cselekedtek.
22 Ezek után elment Jézus és tanítványai Júdea földjére; és ott tartózkodott velük, és megkeresztelkedett.
23 János is keresztelt Aenonban, Szálim mellett, mert ott sok volt a víz; elmentek és megkeresztelkedtek.
24 Mert János még nem volt börtönbe vetve.
25 Ekkor kérdés támadt János néhány tanítványa és a zsidók között a megtisztulásról.
26 És odamentek Jánoshoz, és mondának néki: Rabbi, aki veled volt a Jordánon túl, akiről tanúságot tettél, íme, ő keresztel, és mindenki hozzá megy.
27 Felele János, és monda: Az ember semmit sem vehet át, ha nem adatik neki a mennyből.
28 Ti magatok tanúskodtok rólam, hogy azt mondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem elõtte küldettem.
29 Akinél van a menyasszony, az a vőlegény, de a vőlegény barátja, aki ott áll és hallgatja őt, nagyon örvend a vőlegény szavának: ez az én örömöm tehát beteljesedett.
30 Neki növekednie kell, de nekem csökkennem.

31 Aki felülről jön, az mindenek felett áll; aki a földből való, az földi, és a földről szól, aki a mennyből jön, az mindenek felett áll.
32 És amit látott és hallott, arról tesz bizonyságot; és senki sem fogadja be az ő bizonyságát.
33 Aki elfogadta az ő bizonyságtételét, megpecsételte, hogy Isten igaz.
34 Mert akit Isten küldött, az Isten beszédeit szólja, mert nem mértékkel ad néki az Isten a Lelket.
35 Az Atya szereti a Fiút, és mindent az ő kezébe adott.
36 Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van; és aki nem hisz a Fiúban, nem lát életet; de az Isten haragja rajta marad.

4. FEJEZET

1 Amikor tehát az Úr megtudta, hogyan hallották a farizeusok, hogy Jézus több tanítványt csinált és keresztelt meg, mint János,
2 (Bár maga Jézus nem keresztelt, hanem a tanítványai)
3 Elhagyta Júdeát, és ismét Galileába ment.
4 És át kell mennie Samárián.
5 Aztán elment Samária városába, amelyet Szikarnak hívnak, közel ahhoz a földhöz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek.
6 Ott volt Jákob kútja. Jézus tehát elfáradván az utazásban, így ült a kútra, és a hatodik óra körül volt.
7 Jön egy szamáriai asszony vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: Adj innom!
8 (Mert tanítványai elmentek a városba húst venni.)
9 És monda néki a samáriai asszony: Hogyan lehet, hogy te zsidó lévén inni kérsz tőlem, aki samáriai asszony vagyok? mert a zsidóknak nincs dolga a szamaritánusokkal.
10 Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és ki az, aki ezt mondja neked: Adj innom! te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.
11 Monda néki az asszony: Uram, nincs miből merítened, és mély a kút: honnan van tehát az élő víz?
12 Nagyobb vagy-e a mi atyánknál, Jákóbnál, aki nekünk adta a kutat, és maga is ivott belőle, gyermekei és barmai?
13 Felele Jézus és monda néki: Aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik.
14 De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, nem szomjazik meg soha; de a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víz kútja lesz benne.
15 Monda néki az asszony: Uram, add nekem ezt a vizet, hogy ne szomjazom, és ne jöjjek ide meríteni.
16 Monda néki Jézus: Menj, hívd a férjedet, és gyere ide.
17 Felele az asszony, és monda: Nincs férjem. Jézus ezt mondta neki: Jól mondtad: nincs férjem.
18 Mert öt férjed volt; és aki most van, az nem a férjed: ezt valóban mondtad.
19 Monda néki az asszony: Uram, úgy látom, hogy te próféta vagy.
20 Atyáink ezen a hegyen hódoltak; és azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben az a hely, ahol az embereknek imádniuk kell.
21 Monda néki Jézus: Asszony, higgy nekem, eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem imádjátok az Atyát.
22 Ti imádtok, nem tudjátok, mit; mi tudjuk, mit imádunk, mert a zsidóktól van az üdvösség.
23 De eljön az óra, és most van, amikor az igaz imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát; mert az Atya ilyeneket keres, akik őt imádják.
24 Az Isten Lélek, és akik őt imádják, azoknak lélekben és igazságban kell őt imádniuk.
25 Monda néki az asszony: Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak hívnak; ha eljön, mindent elmond nekünk.
26 Monda néki Jézus: Én vagyok az, aki veled beszélek.
27 Erre megérkeztek a tanítványai, és csodálkoztak, hogy az asszonnyal beszélt, de senki sem mondta: Mit keresel? vagy: Miért beszélsz vele?
28 Az asszony ekkor otthagyta vizesedényét, bement a városba, és így szólt a férfiakhoz:
29 Gyertek, lássatok egy embert, aki elmondott nekem mindent, amit valaha is tettem: nem ez a Krisztus?
30 Azután kimentek a városból, és elmentek hozzá.
31 Közben a tanítványai imádkoztak hozzá, mondván: Mester, egyél!
32 Ő pedig monda nékik: Van olyan ennivalóm, amit nem tudtok.
33 Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é valaki néki enni?
34 Monda nékik Jézus: Az én ételem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és befejezzem az ő munkáját.
35 Nem mondjátok: Még négy hónap van, és akkor jön az aratás? Íme, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és nézzetek a mezőkre; mert már fehérek az aratásra.
36 És aki arat, bért kap, és gyümölcsöt gyűjt az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató.
37 És igaz ez a mondás: Egyik vet, másik arat.
38 Azért küldtelek titeket, hogy arassátok azt, amiért nem adtatok munkát; mások dolgoztak, és ti az ő munkájukba mentek bele.
39 A város szamaritánusai közül sokan hittek benne az asszony beszéde miatt, amely bizonyságot tett: Mindent elmondott nekem, amit tettem.
40 Amikor tehát a szamaritánusok hozzá mentek, kérték, maradjon náluk, és ott maradt két napig.
41 És még többen hittek az ő beszéde miatt;
42 És monda az asszonynak: Nem a te beszéded miatt hiszünk most, mert mi magunk hallottuk őt, és tudjuk, hogy valóban ő a Krisztus, a világ Megváltója.
43 Két nap múlva pedig elment onnan, és bement Galileába.
44 Mert maga Jézus tett bizonyságot, hogy a prófétának nincs tisztessége hazájában.
45 Mikor aztán Galileába érkezett, befogadták őt a galileaiak, látván mindazt, amit Jeruzsálemben az ünnepen cselekedett, mert ők is elmentek az ünnepre.
46 Jézus tehát ismét elment a galileai Kánába, ahol borrá tette a vizet. És volt egy nemes, akinek a fia beteg volt Kapernaumban.
47 Amikor meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába jött, odament hozzá, és kérte, hogy jöjjön le, és gyógyítsa meg a fiát, mert a halálon volt.
48 És monda néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.
49 Monda néki a nemes: Uram, jöjj le, mielőtt gyermekem meghal.
50 Monda néki Jézus: Menj el; a fiad él. Az ember pedig hitt a beszédnek, amelyet Jézus mondott neki, és elment.

51 Mikor pedig lefelé ment, szolgái elébe jöttek, és hírül adták neki, mondván: Él a te fiad.
52 Aztán megkérdezte tőlük, hogy mikor kezdett javítani. És mondának néki: Tegnap a hetedik órában elhagyta őt a láz.
53 Tudta tehát az atya, hogy ez abban az órában van, amelyben Jézus ezt mondta neki: Él a te fiad, és hitt ő maga és egész háza.
54 Ez ismét a második csoda, amit Jézus tett, amikor Júdeából Galileába jött.

5. FEJEZET

1 Utána a zsidók ünnepe volt; és Jézus felment Jeruzsálembe.
2 És van Jeruzsálemben a juhpiac mellett egy medence, amelyet héberül Bethesdának hívnak, és öt tornáccal rendelkezik.
3 Ezekben tehetetlen emberek nagy sokasága feküdt, vakok, megtorpantak, kiszáradtak, és várták a víz megmozdulását.
4 Mert egy angyal egy időben leszállt a tóba, és megzavarta a vizet: aki a víz háborgása után előbb lépett be, meggyógyult minden betegségtől.
5 Vala pedig ott egy ember, aki harmincnyolc esztendeje betegeskedett.
6 Amikor Jézus látta, hogy hazudik, és megtudta, hogy már régen van, így szólt hozzá: Meggyógyulsz?
7 Felele néki a tehetetlen: Uram, nincs emberem, aki a tóba vezessen, amikor a víz felkavar; de míg jövök, más lép le elém.
8 Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel ágyadat, és járj!
9 És azonnal meggyógyult az ember, felvette ágyát, és járt; és ugyanazon a napon volt a szombat.
10 Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad cipelned az ágyadat.
11 Ő így válaszolt nekik: Aki meggyógyított, az azt mondta nekem: Vedd fel ágyadat, és járj!
12 Akkor megkérdezték tőle: Kicsoda az, aki ezt mondta neked: Vedd fel az ágyadat, és járj?
13 A meggyógyult pedig nem tudta, ki volt, mert Jézus eltávozott, sokaság volt azon a helyen.
14 Azután Jézus megtalálta őt a templomban, és így szólt hozzá: Íme, meggyógyultál; ne vétkezz többé, nehogy rosszabb történjen.
15 A férfi elment, és elmondta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki meggyógyította.
16 Ezért üldözték a zsidók Jézust, és meg akarták őt ölni, mert ezeket cselekedte szombatnapon.
17 Jézus azonban így válaszolt nekik: Az én Atyám mindeddig munkálkodik, én pedig dolgozom.
18 Ezért a zsidók még inkább meg akarták őt ölni, mert nemcsak megszegte a szombatot, hanem azt is mondta, hogy Isten az ő Atyja, és egyenlővé tette magát Istennel.
19 Ekkor válaszolt Jézus, és monda nékik: Bizony, bizony, mondom néktek, a Fiú semmit sem tehet önmagától, csak azt, amit az Atyától lát; mert amit ő cselekszik, azt a Fiú is hasonlóképpen cselekszi.
20 Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat néki, amit ő maga cselekszik; és nagyobb cselekedeteket mutat meg néki ezeknél, hogy csodálkozzatok.
21 Mert amint az Atya feltámasztja és megeleveníti a halottakat; így a Fiú megeleveníti, akit akar.
22 Mert az Atya nem ítél el senkit, hanem minden ítéletet a Fiúra bízott.
23 Hogy mindenki tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát is. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki elküldte őt.
24 Bizony, bizony mondom néktek: Aki hallja az én beszédemet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, és nem esik kárhoztatásra; hanem átment a halálból az életbe.
25 Bizony, bizony mondom néktek: eljön az óra, és most van, amikor a halottak meghallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek.
26 Mert a miképen az Atyának élete van önmagában; így adta a Fiúnak, hogy élete legyen önmagában;
27 És hatalmat adott neki az ítélet végrehajtására is, mert ő az embernek Fia.
28 Ne csodálkozz ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírokban vannak, meghallják az ő hangját,
29 És előjön; akik jót tettek, az élet feltámadására; és akik gonoszt tettek, a kárhozat feltámadására.
30 Én magamtól semmit sem tehetek; amint hallom, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem az Atya akaratát, aki elküldött engem.
31 Ha magamról teszek tanúbizonyságot, a tanúságtételem nem igaz.
32 Van egy másik, aki bizonyságot tesz rólam; és tudom, hogy az a tanúságtétel, amelyet ő tesz rólam, igaz.
33 Elküldtétek Jánoshoz, és ő bizonyságot tett az igazságról.
34 De nem embertől veszek bizonyságot, hanem azért mondom ezeket, hogy üdvözüljetek.
35 Égõ és fénylõ világosság volt õ, és ti készek voltatok egy ideig örülni az õ világosságában.
36 De nekem nagyobb bizonyságom van, mint Jánosé: mert a tettek, amelyeket az Atya adott nekem, hogy befejezzem, ugyanazok a tettek, amelyeket én teszek, bizonyságot tesznek rólam, hogy az Atya küldött engem.
37 És maga az Atya, a ki elküldött engem, bizonyságot tett rólam. Soha nem hallottátok a hangját, és nem is láttátok alakját.
38 És nem marad meg bennetek az ő beszéde; mert akit küldött, annak nem hisztek.
39 Kutassátok az írásokat; mert azt hiszitek, hogy bennük van örök életetek; és ők tesznek bizonyságot rólam.
40 És nem jössz hozzám, hogy életed legyen.
41 Nem kapok tiszteletet emberektől.
42 De én ismerlek titeket, hogy nincs bennetek Isten szeretete.
43 Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtok be engem; ha más jön az ő nevében, azt befogadjátok.
44 Hogyan hihettek ti, a kik egymást dicsérik, és nem keresitek azt a tisztességet, amely egyedül Istentől származik?
45 Ne gondoljátok, hogy vádolni foglak benneteket az Atyával: van, aki vádol titeket, Mózes, akiben bíztok.
46 Mert ha hittek volna Mózesnek, hintétek volna nekem, mert rólam írt.
47 De ha nem hisztek az ő írásainak, hogyan hihettek az én beszédeimnek?

6. FEJEZET

1 Ezek után Jézus átment a galileai tengeren, vagyis a Tibériás-tengeren.
2 És nagy sokaság követte őt, mert látták csodáit, amelyeket a betegeken tett.
3 Jézus pedig felment egy hegyre, és ott ült tanítványaival.
4 Közeledett a húsvét, a zsidók ünnepe.
5 Amikor Jézus felemelte szemeit, és látta, hogy nagy sokaság jön hozzá, ezt mondta Fülöpnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek?
6 Ezt pedig azért mondta, hogy próbára tegye, mert ő maga tudta, mit fog tenni.
7 Fülöp így válaszolt: "Kétszáz krajcár kenyér nem elég nekik, hogy mindenki vegyen egy keveset."
8 Egyik tanítványa, András, Simon Péter testvére, így szólt hozzá:
9 Van itt egy legény, akinek öt árpakenyere van, és két halacskája.
10 Jézus pedig monda: Ültessétek le a férfiakat. Most sok fű volt azon a helyen. Leültek tehát a férfiak, mintegy ötezren.
11 Jézus pedig vette a kenyereket; és hálát adott, kiosztotta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a letelepedetteknek. és ugyanígy a halaké is, amennyit tennének.
12 Amikor jóllaktak, így szólt tanítványaihoz: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi se vesszen el.
13 Összeszedték azért őket, és megtöltöttek tizenkét kosarat az öt árpakenyér darabjaival, amelyek megmaradtak azoknak, akik ettek.
14 Azok az emberek, amikor látták a csodát, amelyet Jézus tett, így szóltak: Ez bizony az a próféta, akinek el kell jönnie a világra.
15 Amikor tehát Jézus látta, hogy eljönnek, és erőszakkal el akarják őt venni, hogy királlyá tegyék, ismét felment egyedül egy hegyre.
16 Mikor pedig beesteledett, lementek tanítványai a tengerhez,
17 És beszállt egy hajóba, és átment a tengeren Kapernaum felé. És már sötét volt, és Jézus nem jött el hozzájuk.
18 És feltámadt a tenger egy nagy szél miatt, amely fújt.
19 Amikor tehát mintegy huszonöt-harminc furatnyit eveztek, látták Jézust a tengeren járni, és közeledni a hajóhoz, és megijedtek.
20 Ő azonban ezt mondta nekik: Én vagyok az; ne félj.
21 Akkor készségesen felvették őt a hajóba, és a hajó azonnal azon a szárazföldön volt, ahová mentek.
22 Másnap, amikor az emberek, akik a tenger túlsó partján álltak, látták, hogy nincs ott más csónak, csak az, amelybe a tanítványai beszálltak, és hogy Jézus nem szállt be tanítványaival a hajóba, hanem a tanítványok egyedül mentek el;
23 (De más hajók jöttek Tibériásból ahhoz a helyhez, ahol kenyeret ettek, miután az Úr hálát adott.)
24 Amikor tehát látták a népek, hogy Jézus nincs ott, sem a tanítványai, ők is hajóra szálltak, és Kapernaumba mentek, Jézust keresve.
25 És amikor megtalálták őt a tenger túlsó partján, mondának néki: Rabbi, mikor jöttél ide?
26 Felele nékik Jézus és monda: Bizony, bizony mondom néktek, nem azért kerestek engem, mert láttátok a csodákat, hanem azért, mert ettetek a kenyerekből, és jóllaktatok.
27 Ne az elvész eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó ételért, amelyet az Emberfia ad néktek; mert őt az Atyaisten pecsételte meg.
28 És mondának néki: Mit tegyünk, hogy Isten cselekedeteit cselekedhessük?
29 Felele Jézus és monda nékik: Ez az Isten műve, hogy higgyetek abban, akit küldött.
30 Mondának azért néki: Milyen jelet mutatsz hát, hogy lássunk és higgyünk neked? mit dolgozol?
31 Atyáink mannát ettek a pusztában; amint meg van írva: Mennyei kenyeret adott nekik enni.
32 Jézus pedig monda nékik: Bizony, bizony mondom néktek, nem Mózes adta nektek azt a mennyei kenyeret; de az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret.
33 Mert az Isten kenyere az, aki a mennyből száll alá, és életet ad a világnak.
34 Akkor mondának néki: Uram, add nékünk mindig ezt a kenyeret!
35 Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az élet kenyere; a ki hozzám jön, nem éhezik meg soha; és aki hisz énbennem, nem szomjazik meg soha.
36 De én azt mondtam néktek: Ti is láttatok engem, és nem hisztek.
37 Mindaz, amit az Atya ad nekem, hozzám jön; és aki hozzám jön, azt semmiképpen nem űzöm ki.
38 Mert nem azért jöttem le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.
39 Az pedig az Atya akarata, aki küldött engem, hogy mindabból, amit nékem adott, semmit el ne veszítsek, hanem feltámasztjam az utolsó napon.
40 És ez az akarata annak, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; és feltámasztom őt az utolsó napon.
41 A zsidók pedig zúgolódtak ellene, mert azt mondta: Én vagyok a kenyér, amely a mennyből szállt alá.
42 És mondának: Nemde ez Jézus, József fia, akinek ismerjük atyját és anyját? hogy van hát, hogy azt mondja: A mennyből szálltam alá?
43 Felele azért Jézus, és monda nékik: Ne zúgolódjatok egymás között.
44 Senki sem jöhet hozzám, hacsak az Atya, a ki elküldött engem, vonzza őt, és én feltámasztom őt az utolsó napon.
45 Meg van írva a prófétákban: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Mindenki tehát, aki hallotta és tanult az Atyától, énhozzám jön.
46 Nem mintha valaki látta volna az Atyát, csak aki Istentől van, az látta az Atyát.
47 Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz énbennem, annak örök élete van.
48 Én vagyok az élet kenyere.
49 Atyáitok mannát ettek a pusztában, és meghaltak.
50 Ez az a kenyér, amely a mennyből száll alá, hogy az ember egyék belőle, és meg ne haljon.
51 Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá: ha valaki eszik ebből a kenyérből, örökké él; és a kenyér, amelyet én adok, az én testem, amelyet a világ életéért adok.
52 A zsidók azért veszekedtek egymás között, mondván: Hogyan adhatja ez nekünk enni a húsát?

53 Jézus ezt mondta nekik: Bizony, bizony mondom néktek, ha nem eszitek az Emberfiának húsát és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek.
54 Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete van; és feltámasztom őt az utolsó napon.
55 Mert az én testem valóban étel, és az én vérem valóban ital.
56 Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, bennem lakik, és én őbenne.
57 A miképen az élő Atya küldött engem, és én az Atyánál élek: akképpen aki engem eszik, az is él én általam.
58 Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá: nem úgy, ahogy a ti atyáitok mannát ettek, és meghaltak: aki eszik ebből a kenyérből, örökké él.
59 Ezeket mondta a zsinagógában, amikor Kapernaumban tanított.
60 Sokan azért az õ tanítványai közül, mikor ezt hallották, ezt mondták: Kemény beszéd ez; ki hallhatja?
61 Amikor Jézus megtudta magában, hogy tanítványai zúgolódnak emiatt, így szólt hozzájuk: Megbotránkoztat ez titeket?
62 És ha látjátok az Emberfiát felmenni oda, ahol azelőtt volt?
63 A lélek az, ami megelevenít; a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én mondok néktek, lélek és élet.
64 De vannak köztetek, akik nem hisznek. Mert Jézus kezdettől fogva tudta, kik azok, akik nem hisznek, és ki árulja el őt.
65 Ő pedig monda: Ezért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet hozzám, hacsak az én Atyámtól nem adta néki.
66 Ettől fogva sok tanítványa visszament, és nem jártak többé vele.
67 Jézus ekkor így szólt a tizenkettőhöz: Akarsz-e ti is elmenni?
68 Simon Péter így válaszolt neki: Uram, kihez menjünk? nálad vannak az örök élet szavai.
69 Mi pedig hisszük és biztosak vagyunk abban, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.
70 Jézus így válaszolt nekik: Nem én választottalak titeket tizenkettőt, és közületek egy ördög?
71 Iskariótes Júdásról, Simon fiáról beszélt, mert ő volt az, aki elárulja őt, egy a tizenkettő közül.

7. FEJEZET

1 Ezek után Jézus Galileában járt, mert nem akart zsidóban járni, mert a zsidók meg akarták őt ölni.
2 Közeledett a zsidók sátoros ünnepe.
3 Mondának azért néki az õ atyjafiai: Menj el innen, és menj el Júdeába, hogy a te tanítványaid is lássák a te cselekedeteidet, amelyeket te cselekszel.
4 Mert nincs ember, aki bármit is titokban cselekszik, és ő maga törekszik arra, hogy nyilvánosan megismerjék. Ha ezeket teszed, mutasd meg magad a világnak.
5 Mert testvérei sem hittek benne.
6 Jézus ezt mondta nekik: Az én időm még nem jött el, de a ti időtek készen van.
7 A világ nem tud gyűlölni téged; engem pedig gyűlöl, mert én bizonyságot teszek róla, hogy cselekedetei gonoszak.
8 Menjetek fel erre az ünnepre: Én még nem megyek fel erre az ünnepre; mert az én időm még nem telt el.
9 Amikor ezeket a szavakat mondta nekik, még Galileában maradt.
10 De amikor a testvérei felmentek, akkor ő is felment az ünnepre, nem nyíltan, hanem mintha titokban.
11 Ekkor a zsidók megkeresték őt az ünnepen, és megkérdezték: Hol van?
12 És sok zúgolódás támadt a nép között iránta, mert némelyek azt mondták: Jó ember, mások azt mondták: Nem; de megtéveszti a népet.
13 De senki sem beszélt róla nyíltan, mert félt a zsidóktól.
14 Az ünnep közepén pedig felment Jézus a templomba, és tanított.
15 A zsidók pedig csodálkoztak, mondván: Honnan tud ez az ember a leveleket, ha nem tanult?
16 Felele nékik Jézus, és monda: Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem.
17 Ha valaki meg akarja tenni az ő akaratát, megtudja a tanítást, vajon Istentől van-e, vagy magamtól beszélek.
18 Aki magáról beszél, a maga dicsőségét keresi; de aki az ő dicsőségét keresi, aki elküldte őt, az igaz, és nincs benne hamisság.
19 Nem Mózes adta néktek a törvényt, és közületek senki sem tartja meg a törvényt? Miért akarsz megölni?
20 Felele a nép, és monda: Ördög van benned; ki akar megölni téged?
21 Felele Jézus, és monda nékik: Egy dolgot csináltam, és mindnyájan csodálkoztok.
22 Mózes azért adta néktek a körülmetélkedést; (nem azért, mert Mózestől, hanem az atyáktól való;) és szombaton körülmetéljetek az embert.
23 Ha valakit szombaton körülmetélnek, ne szegjék meg Mózes törvényét; haragszol rám, mert én minden embert épségbe tettem szombaton?
24 Ne ítélj a látszat szerint, hanem ítélj igazságos ítéletet.
25 Mondának azért némelyek a jeruzsálemiek közül: Nem ez az, akit meg akarnak ölni?
26 De íme, bátran beszél, és nem szólnak hozzá. Valóban tudják az uralkodók, hogy ő maga a Krisztus?
27 Tudjuk azonban, hogy ez az ember honnan való; de amikor Krisztus eljön, senki sem tudja, honnan van.
28 Ekkor kiáltott Jézus a templomban, miközben tanított, mondván: Mindketten ismertek engem, és tudjátok, honnan vagyok; és nem magamtól jöttem, hanem igaz, aki küldött engem, akit nem ismertek.
29 De én ismerem őt, mert tőle származom, és ő küldött engem.
30 Azután meg akarták őt fogni, de senki sem vetette rá kezét, mert még nem jött el az ő órája.
31 A nép közül sokan hittek benne, és ezt mondták: Ha Krisztus eljön, vajon több csodát tesz-e, mint azok, amelyeket ez tett?
32 A farizeusok meghallották, hogy a nép ilyeneket zúgolódik róla; és a farizeusok és a főpapok szolgákat küldtek, hogy elfogják.
33 És monda nékik Jézus: Még egy kis ideig veletek vagyok, és akkor megyek ahhoz, aki küldött engem.
34 Kerestek engem, de nem találtok, és ahol én vagyok, oda nem jöhettek.
35 Mondának azért a zsidók egymás között: Hová megy, hogy meg ne találjuk? elmegy a pogányok közé szétszórtokhoz, és tanítja a pogányokat?

36 Miféle beszéd ez, amit mondott: Kerestek engem, de nem találtok meg; és ahol én vagyok, oda nem jöhettek?
37 Az utolsó napon, az ünnep nagy napján Jézus felállt és kiáltott, mondván: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék.
38 Aki hisz énbennem, amint az Írás mondja, annak gyomrából élő víz folyamai fakadnak.
39 (De ezt a Lélekről beszélte, amelyet a benne hívőknek meg kell kapniuk, mert még nem adatott meg a Szentlélek, mert Jézus még nem dicsőült meg.)
40 Sokan azért a nép közül, amikor meghallották ezt a beszédet, ezt mondták: Valóban, ez a próféta.
41 Mások ezt mondták: Ez a Krisztus. De némelyek azt mondták: Kijön-é Krisztus Galileából?
42 Nem azt mondja-é az Írás, hogy Krisztus Dávid magvából származik, Betlehem városából, ahol Dávid volt?
43 Meghasonlás támadt tehát miatta a nép között.
44 És némelyek közülük el akarták volna fogni; de senki sem tette rá kezét.
45 Ekkor elmentek a szolgák a főpapokhoz és a farizeusokhoz; és mondának nékik: Miért nem hoztátok el?
46 A tisztek ezt felelték: Soha ember nem beszélt úgy, mint ez.
47 Felelének azért nékik a farizeusok: Ti is megtévesztettek vagytok?
48 Vajon hitt-é benne valaki a fejedelmek vagy a farizeusok közül?
49 De ez a nép, amely nem ismeri a törvényt, átkozott.
50 Nikodémus így szólt hozzájuk: „Aki Jézushoz jött éjjel, egy volt közülük.
51 Ítél-e a mi törvényünk valakit, mielőtt meghallgatná, és nem tudja, mit cselekszik?
52 Felelének és mondának néki: Te is galileai vagy? Keressetek és nézzetek, mert Galileából nem támad próféta.
53 És mindenki elment a maga házába.

8. FEJEZET

1 Jézus felment az Olajfák hegyére.
2 És kora reggel ismét bement a templomba, és az egész nép hozzá ment; és leült, és tanította őket.
3 Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vittek hozzá, akit házasságtörésen fogtak el; és amikor középre állították,
4 Azt mondják néki: Mester, ezt az asszonyt házasságtörésben fogták el.
5 Mózes pedig megparancsolta nekünk a törvényben, hogy az ilyeneket meg kell kövezni; de mit mondasz?
6 Ezt mondták, kísértve őt, hogy vádolják őt. Jézus azonban lehajolt, és ujjával a földre írt, mintha nem hallotta volna őket.
7 Amikor tehát tovább kérdezősködtek, felemelkedett, és így szólt hozzájuk: Aki bűntelen köztetek, az vessen rá először követ.
8 És ismét lehajolt, és írt a földre.
9 A kik pedig ezt hallották, saját lelkiismeretüktől meggyőződve, egyenként kimentek, a legidősebbtől kezdve az utolsókig; és Jézus egyedül maradt, az asszony pedig középen állott.
10 Amikor Jézus felemelkedett, és nem látott senkit, csak az asszonyt, így szólt hozzá: Asszony, hol vannak a te vádlóid? senki sem ítélt el téged?
11 Azt mondta: Senki, Uram. És monda néki Jézus: Én sem ítéllek el téged, menj el, és többé ne vétkezz.
12 Ekkor ismét szólt hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.
13 Mondának azért néki a farizeusok: Te magadról teszel bizonyságot; a feljegyzésed nem igaz.
14 Felele Jézus és monda nékik: Ha bizonyságot teszek is magamról, mégis igaz a bizonyságtételem; mert tudom, honnan jöttem és hová megyek; de nem tudjátok honnan jövök és hová megyek.
15 Test szerint ítéltek; Nem ítélek el senkit.
16 És ha ítélek, az én ítéletem igaz, mert nem vagyok egyedül, hanem én és az Atya, aki elküldött engem.
17 Az is meg van írva a te törvényedben, hogy két ember bizonyságtétele igaz.
18 Én vagyok az, aki bizonyságot teszek magamról, és az Atya, aki elküldött engem, bizonyságot tesz rólam.
19 Akkor mondának néki: Hol van a te Atyád? Jézus így válaszolt: Nem ismeritek sem engem, sem az én Atyámat: ha ismertek volna, ismernétek az én Atyámat is.
20 Ezeket a beszédeket mondta Jézus a kincstárban, a mint tanított a templomban, és senki sem vetette rá kezét; mert még nem jött el az ő órája.
21 Ekkor ismét monda nékik Jézus: Én megyek, és kerestek engem, és meghaltok a ti bûneitekben; ahová én megyek, ti nem jöhettek.
22 És mondának a zsidók: Megöli magát? mert azt mondja: Ahová én megyek, ti nem jöhettek.
23 És monda nékik: Ti alulról valók vagytok; Én felülről való vagyok: ti e világból valók vagytok; Nem e világból való vagyok.
24 Azt mondtam azért néktek, hogy meghaltok a ti bûneitekben; mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bûneitekben.
25 Akkor mondának néki: Ki vagy te? És monda nékik Jézus: Ugyanaz, amit kezdettől fogva mondtam nektek.
26 Sok mondandóm és ítélnivalóm van felőletek, de igaz, aki küldött engem; és elmondom a világnak, amit tőle hallottam.
27 Nem értették meg, hogy az Atyáról beszélt nekik.
28 És monda nékik Jézus: Ha felemelitek az Emberfiát, akkor megtudjátok, hogy én vagyok, és nem cselekszem magamtól semmit; de amint az én Atyám tanított engem, úgy mondom ezeket.
29 És aki küldött engem, velem van: nem hagyott engem egyedül az Atya; mert mindig azt teszem, ami neki tetszik.
30 Amikor ezeket a szavakat mondta, sokan hittek benne.
31 És monda Jézus a benne hívõ zsidóknak: Ha megmaradtok az én beszédemben, valóban az én tanítványaim vagytok;
32 És megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.
33 Felelének néki: Ábrahám magva vagyunk, és soha senkinek nem voltunk szolgai; hogyan mondod, hogy szabadok lesztek?
34 Jézus így válaszolt nekik: Bizony, bizony mondom néktek: Aki vétkezik, az a bűn szolgája.
35 És a szolga nem marad örökké a házban, hanem a Fiú marad örökké.
36 Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.

37 Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok ölni engem, mert az én beszédemnek nincs helye bennetek.
38 Én azt mondom, amit Atyámnál láttam, ti pedig azt cselekszitek, amit atyátoknál láttatok.
39 Felelének és mondának néki: Ábrahám a mi atyánk. Monda nékik Jézus: Ha Ábrahám fiai volnátok, Ábrahám cselekedeteit csinálnátok.
40 Most azonban meg akartok ölni engem, azt az embert, aki igazat mondott nektek, amelyet Istentől hallottam: ezt nem Ábrahám tette.
41 Ti atyátok cselekedeteit cselekszitek. Akkor mondának néki: Nem paráznaságból születtünk; egy Atyánk van, méghozzá Isten.
42 Jézus monda nékik: Ha Isten volna a ti Atyátok, szeretnétek engem, mert én Istentől indultam ki és jöttem; én sem magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.
43 Miért nem értitek beszédemet? még azért is, mert nem hallgatjátok szavamat.
44 Ti atyátoktól, az ördögtől valók vagytok, és atyátok kívánságait cselekszitek. Kezdettől fogva gyilkos volt, és nem tartózkodott az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor hazugságot mond, a magáét beszéli, mert hazug és annak atyja.
45 És mivel az igazat mondom nektek, nem hisztek nekem.
46 Melyikőtök győz meg engem a bűnről? És ha igazat mondok, miért nem hisztek nekem?
47 Aki Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit: azért ne hallgassátok, mert nem vagytok Istentől.
48 Felelének azért a zsidók, és mondának néki: Nem jól mondjuk, hogy te szamaritánus vagy, és ördög van benned?
49 Felele Jézus: Nincs bennem ördög; de én tisztelem az én Atyámat, ti pedig meggyaláztok engem.
50 És nem keresem a magam dicsőségét: van, aki keres és ítél.
51 Bizony, bizony mondom néktek: Ha valaki megtartja beszédemet, soha nem lát halált.
52 Akkor mondának néki a zsidók: Most már tudjuk, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, és a próféták; és te azt mondod: Ha valaki megtartja az én beszédemet, soha nem ízleli meg a halált.
53 Nagyobb vagy-e atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? a próféták pedig meghaltak: kit csinálsz te magad?
54 Jézus így válaszolt: Ha magamat tisztelem, semmi az én tiszteletem: az én Atyám tisztel engem; akiről azt mondjátok, hogy ő a ti Istenetek:
55 Mégsem ismertétek őt; de én ismerem őt, és ha azt mondanám, hogy nem ismerem, hazug leszek, mint te; de ismerem őt, és megtartom az ő beszédét.
56 A ti atyátok, Ábrahám örvendezett, hogy látja az én napomat, és látta, és örült.
57 Mondának azért néki a zsidók: Még nem vagy ötven esztendős, és láttad Ábrahámot?
58 Jézus monda nékik: Bizony, bizony mondom néktek, mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok.
59 Azután köveket szedtek fel, hogy rávegyék, de Jézus elrejtőzött, és kiment a templomból, átmenvén közöttük, és úgy ment el.

9. FEJEZET

1 És amikor Jézus elhaladt mellette, meglátott egy embert, aki születésétől fogva vak volt.
2 Tanítványai pedig megkérdezték tőle, mondván: Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon született?
3 Jézus így válaszolt: Sem ez nem vétkezett, sem a szülei, hanem hogy Isten cselekedetei nyilvánuljanak meg benne.
4 Annak dolgait kell munkálkodnom, a ki elküldött engem, míg nappal van: eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.
5 Amíg a világban vagyok, én vagyok a világ világossága.
6 Amikor ezt mondta, a földre köpött, agyagot csinált a köpetből, és megkente agyaggal a vak szemét,
7 És monda néki: Eredj, mosakodj meg a Siloám tavában (ami értelmezés szerint elküldött.) Elméne azért, és megmosakodott, és eljött.
8 Mondának azért a szomszédok és azok, akik látták őt, hogy vak volt: Nem ez az, aki ült és koldul?
9 Némelyek azt mondták: Ő az, mások azt mondták: Olyan, mint ő, de ő azt mondta: Én vagyok az.
10 Ezért mondának néki: Hogyan nyílt meg a szemed?
11 Felele és monda: Egy ember, akit Jézusnak hívnak, agyagot csinált, és megkente a szemeimet, és ezt mondta nekem: Menj a Siloám tavához, és mosódj meg!
12 És mondának néki: Hol van? Azt mondta: Nem tudom.
13 Elvitték a farizeusokhoz azt, aki azelőtt vak volt.
14 És szombat volt, amikor Jézus az agyagot készítette, és kinyitotta a szemét.
15 Azután a farizeusok is megkérdezték tőle, hogyan nyert a látása. Azt mondta nekik: Agyagot kent a szemeimre, és megmosakodtam, és látok.
16 Ezért mondták némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nem Istentől való, mert nem tartja meg a szombatnapot. Mások azt mondták: Hogyan tehet ilyen csodákat a bűnös ember? És megosztottság támadt közöttük.
17 Ismét mondják a vaknak: Mit mondasz róla, hogy felnyitotta a te szemeidet? Azt mondta: Ő egy próféta.
18 De a zsidók nem hitték el felőle, hogy vak volt, és meglátott, mígnem fel nem hívták annak szüleit, aki már látott.
19 És megkérdezték tőlük, mondván: Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született? akkor most hogy lát?
20 Szülei válaszoltak nekik, és ezt mondták: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és vakon született.
21 De mit lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg szemeit, nem tudjuk: nagykorú; kérdezd meg: ő maga beszél.
22 Ezeket a beszédeket mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól, mert a zsidók már megbeszélték, hogy ha valaki Krisztusnak vallja magát, azt ki kell zárni a zsinagógából.
23 Azért ezt mondták a szülei: Nagykorú; kérdezd meg tőle.
24 Azután ismét hívták a vak embert, és ezt mondták neki: Dicsérjétek Istent! Tudjuk, hogy ez bűnös.
25 Felele és monda: Hogy bűnös-e, vagy nem, nem tudom; egyet tudok, hogy míg vak voltam, most látom.
26 Ekkor ismét mondának néki: Mit tett veled? hogyan nyitotta ki a szemedet?
27 Felele nékik: Már megmondtam néktek, de nem hallottátok; miért akarjátok még egyszer hallani? ti is az ő tanítványai lesztek?
28 Akkor szidalmazták őt, és ezt mondták: Te vagy az ő tanítványa; de mi Mózes tanítványai vagyunk.
29 Tudjuk, hogy Isten szólt Mózeshez; nem tudjuk, honnan van ez.

30 Felele az ember, és monda nékik: Miért csodálatos dolog ez, hogy nem tudjátok, honnan való, és mégis kinyitotta szemeimet.
31 Most már tudjuk, hogy az Isten nem hallgat meg a bûnösöket; de ha valaki Isten imádója, és az õ akaratát cselekszi, azt meghallgatja.
32 A világ kezdete óta nem hallották, hogy valaki megnyitotta volna a vakon született szemét.
33 Ha ez az ember nem Istentől volna, semmit sem tehetne.
34 Felelének és mondának néki: Te egészen bûnökben születtél, és te tanítasz minket? És kiűzték.
35 Jézus meghallotta, hogy kiűzték őt; és amikor megtalálta, monda néki: Hiszel-e az Isten Fiában?
36 Felele és monda: Ki az, Uram, hogy higgyek benne?
37 Jézus pedig monda néki: Mindketten láttad őt, és ő beszél veled.
38 És monda: Uram, én hiszek. És imádta őt.
39 Jézus pedig monda: Ítéletre jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és hogy a látók megvakuljanak.
40 Néhány farizeus pedig, a kik vele valának, meghallották ezeket a szavakat, és mondának néki: Vajon mi is vakok vagyunk?
41 Jézus monda nékik: Ha vakok volnátok, nem volna bûnötök; de most azt mondjátok: Látunk; ezért megmarad a bűnöd.

10. FEJEZET

1 Bizony, bizony mondom néktek, aki nem az ajtón megy be a bárány aklába, hanem máshonnan mászik fel, az tolvaj és rabló.
2 De aki az ajtón megy be, az a juhok pásztora.
3 Neki nyit a portás; és a juhok hallják az ő szavát, és nevén szólítja a maga juhait, és kivezeti őket.
4 És amikor kiereszti a maga juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját.
5 És idegent nem követnek, hanem menekülnek előle, mert nem ismerik az idegenek szavát.
6 Ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mik azok, amikről beszélt nekik.
7 Jézus ismét monda nékik: Bizony, bizony mondom néktek, én vagyok a juhok ajtaja.
8 Mindazok, akik előttem jártak, tolvajok és rablók, de a juhok nem hallgattak rájuk.
9 Én vagyok az ajtó: ha valaki általam megy be, üdvözül, ki-be jár, és legelőt talál.
10 Nem azért jön a tolvaj, hanem lopni, ölni és pusztítani: azért jöttem, hogy életük legyen, és bõvölködjenek.
11 Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.
12 De aki béres, és nem a pásztor, akinek a juhok nem az övéi, az látja, hogy jön a farkas, elhagyja a bárányt, és elfut; és a farkas elkapja és szétszórja a juhokat.
13 A béres menekül, mert béres, és nem törődik a juhokkal.
14 Én vagyok a jó pásztor, és ismerem az én juhaimat, és ismernek az enyéim.
15 Amint ismer engem az Atya, úgy ismerem én is az Atyát; és életemet adom a juhokért.
16 És vannak más juhaim is, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is el kell hoznom, és meghallgatják az én szavamat; és egy akol és egy pásztor lesz.
17 Azért szeret engem az én Atyám, mert életemet adom, hogy visszavegyem.
18 Senki sem veszi el tőlem, hanem magamtól adom le. Van hatalmam letenni, és hatalmam van újra elvenni. Ezt a parancsolatot Atyámtól kaptam.
19 Ismét megosztottság támadt tehát a zsidók között e beszédek miatt.
20 Sokan azt mondták közülük: Ördög van benne, és megőrült; miért hallod őt?
21 Mások ezt mondták: Nem azok a beszédei, akikben ördög van. Felnyithatja-e az ördög a vak szemét?
22 És Jeruzsálemben volt a felszentelés ünnepe, és tél volt.
23 Jézus pedig járt a templomban, Salamon tornácában.
24 Ekkor körülmentek a zsidók, és ezt mondták neki: Meddig hagysz még kételkedni minket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan.
25 Felele nékik Jézus: Megmondtam néktek, de ti nem hittetek: a tettek, amelyeket én teszek az én Atyám nevében, bizonyságot tesznek rólam.
26 De ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok, amint mondtam néktek.
27 Az én juhaim hallják a hangomat, és én ismerem őket, és követnek engem.
28 És örök életet adok nekik; és soha el nem vesznek, és senki sem ragadja ki őket az én kezemből.
29 Az én Atyám, a ki nékem adta õket, mindennél nagyobb; és senki sem ragadhatja ki őket Atyám kezéből.
30 Én és az én Atyám egyek vagyunk.
31 Ekkor a zsidók ismét köveket szedtek, hogy megkövezzék.
32 Felele nékik Jézus: Sok jót mutattam nektek az én Atyámtól; melyik cselekedetért köveztek meg engem?
33 Felelének néki a zsidók, mondván: Jó cselekedetért nem kövezünk meg téged; hanem az istenkáromlásért; és mert te, mint ember, Istennek teszed magad.
34 Jézus így válaszolt nekik: Nincs-e megírva a ti törvényetekben, hogy azt mondtam: Istenek vagytok?
35 Ha isteneknek nevezte azokat, akikhez az Isten beszéde jutott, és az Írás meg nem törhető;
36 Azt mondjátok arról, akit az Atya megszentelt és a világba küldött: Káromolsz; mert azt mondtam: Isten Fia vagyok?
37 Ha nem az én Atyám cselekedeteit cselekszem, ne higgyetek nekem.
38 Ha pedig cselekszem, ha nem hisztek nekem, higgyetek a cselekedeteknek, hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van, és én őbenne.
39 Ezért újra keresték, hogy elfogják, de kiszabadult a kezükből,
40 És ismét elment a Jordánon túl arra a helyre, ahol János először keresztelt; és ott lakott.
41 Sokan pedig hozzá fordultak, és ezt mondták: János nem tett csodát; de minden igaz, amit János erről az emberről beszélt.
42 És ott sokan hittek benne.

11. FEJEZET

1 Egy Lázár nevű férfi beteg volt Betániából, Mária és nővére, Márta városából.

2 (Mária volt az, aki felkente kenettel az Urat, és
megtörölte a lábát hajával, akinek testvére, Lázár beteg
volt.)
3 Azért küldtek hozzá nővérei, mondván: Uram, íme, akit
szeretsz, beteg.
4 Amikor Jézus ezt meghallotta, így szólt: Nem halálos ez
a betegség, hanem Isten dicsőségére, hogy általa az Isten
Fia megdicsőüljön.
5 Jézus pedig szerette Mártát, nővérét és Lázárt.
6 Amikor tehát meghallotta, hogy beteg, még két napig
maradt ugyanazon a helyen, ahol volt.
7 Azután ezt mondta tanítványainak: Menjünk ismét
Júdeába.
8 Mondának néki az õ tanítványai: Mester, a zsidók régen
meg akartak kövezni téged; és megint odamész?
9 Jézus így válaszolt: Nemde tizenkét órája van a napnak?
Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világ
világosságát.
10 De ha valaki éjszaka jár, megbotlik, mert nincs benne
világosság.
11 Ezt mondta, és azután ezt mondta nekik: Lázár barátunk
alszik; de elmegyek, hogy felkeltsem őt álmából.
12 Ekkor mondának tanítványai: Uram, ha alszik, jól teszi.
13 Jézus azonban a haláláról beszélt, de azt hitték, hogy
álmában való pihenésről beszélt.
14 Jézus pedig nyíltan monda nékik: Lázár meghalt.
15 És örülök értetek, hogy nem voltam ott, hogy higgyetek;
mindazonáltal menjünk el hozzá.
16 Ekkor így szólt Tamás, akit Didimusnak hívnak,
tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy vele együtt
haljunk meg.
17 Amikor aztán Jézus megérkezett, azt találta, hogy már
négy napja a sírban feküdt.
18 Betánia pedig közel volt Jeruzsálemhez, körülbelül
tizenöt távra.
19 És sokan elmentek a zsidók közül Mártához és
Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt.
20 Márta pedig, amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe
ment, Mária azonban ült a házban.
21 Ekkor Márta így szólt Jézushoz: Uram, ha itt lettél
volna, nem halt volna meg a testvérem.
22 De tudom, hogy bármit is kérsz Istentől, még most is
megadja neked.
23 Monda néki Jézus: A te testvéred feltámad.
24 Monda néki Márta: Tudom, hogy feltámad a
feltámadáskor, az utolsó napon.
25 Jézus monda néki: Én vagyok a feltámadás és az élet;
aki hisz énbennem, ha meghalt is, él.
26 És aki él és hisz énbennem, nem hal meg soha. elhiszed
ezt?
27 Azt mondta neki: Igen, Uram! Hiszem, hogy te vagy a
Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.
28 És mikor ezt mondta, elment, és titokban magához
hívatta Máriát, a nővérét, mondván: Megjött a Mester, és
hív téged.
29 Amint ezt meghallotta, gyorsan felkelt, és odament
hozzá.
30 Jézus pedig még nem jött be a városba, hanem azon a
helyen volt, ahol Márta találkozott vele.
31 A zsidók tehát, akik vele voltak a házban, és
vigasztalták őt, amikor látták Máriát, hogy sietve felkelt és
kiment, követték őt, mondván: A sírhoz megy, hogy ott
sírjon.
32 Amikor Mária odaért, ahol Jézus volt, és meglátta őt,
leborult a lábaihoz, és így szólt hozzá: Uram, ha itt lettél
volna, nem halt volna meg a testvérem.
33 Amikor Jézus látta őt sírni, és a zsidókat is sírni, akik
vele jöttek, felnyögött lélekben, és megrémült.
34 És monda: Hová tetted őt? Azt mondták neki: Uram,
jöjj és lásd meg!
35 Jézus sírt.
36 Akkor mondának a zsidók: Íme, mennyire szerette őt!
37 És némelyek közülük ezt mondták: Vajon ez az ember,
aki a vakok szemeit kinyitotta, nem okozhatta-e, hogy még
ez az ember ne haljon meg?
38 Jézus tehát ismét magában nyögve megy a sírhoz. Ez
egy barlang volt, és egy kő feküdt rajta.
39 Jézus ezt mondta: Vigyétek el a követ! Márta, a halott
nővére így szólt hozzá: Uram, mostanra már bűzlik, mert
már négy napja halott.
40 Monda néki Jézus: Nem mondtam-e néked, hogy ha
hinni akarsz, meglátod az Isten dicsőségét?
41 Azután levették a követ arról a helyről, ahol a halottakat
letették. Jézus pedig felemelte szemeit, és így szólt: Atyám,
köszönöm neked, hogy meghallgattál.
42 És tudtam, hogy te mindig meghallgatsz engem, de a
mellette álló nép miatt mondtam, hogy elhiggyék, te
küldtél engem.
43 És amikor ezt mondta, nagy hangon kiáltott: Lázár,
gyere elő!
44 És kijött a halott, kezével és lábával sírköntösbe kötözve,
és arca kendővel volt megkötözve. Monda nékik Jézus:
Oldjátok fel és engedjétek el.
45 Akkor sokan hittek benne a zsidók közül, akik Máriához
mentek, és látták, amit Jézus tett.
46 Néhányan azonban elmentek közülük a farizeusokhoz,
és elmondták nekik, mit tett Jézus.
47 Akkor tanácsot gyűjtöttek a főpapok és a farizeusok, és
ezt mondták: Mit tegyünk? mert ez az ember sok csodát
tesz.
48 Ha így hagyjuk őt békén, mindenki hinni fog benne, és
eljönnek a rómaiak, és elveszik helyünket és nemzetünket.
49 Egyikük pedig, Kajafás nevű, ugyanabban az évben
főpap volt, így szólt hozzájuk: Nem tudtok semmit,
50 És ne gondoljátok azt sem, hogy jó nekünk, hogy egy
ember haljon meg a népért, és ne vesszen el az egész
nemzet.
51 Ezt pedig nem magától mondta, hanem főpap lévén
abban az évben, megjövendölte, hogy Jézusnak meg kell
halnia azért a nemzetért;
52 És nem csak ezért a nemzetért, hanem azért is, hogy
egybe gyűjtse az Isten szétszórt fiait.
53 Ettől a naptól fogva együtt tanácskoztak, hogy megöljék
őt.
54 Jézus tehát nem járt többé nyíltan a zsidók között;
hanem elment onnan egy vidékre, közel a pusztához, egy
Efraim nevű városba, és ott maradt az ő tanítványaival.
55 Közel volt a zsidók húsvétja, és sokan elmentek a
vidékről Jeruzsálembe húsvét előtt, hogy megtisztuljanak.
56 Akkor keresték Jézust, és a templomban állva
beszélgettek egymás között: Mit gondoltok, hogy nem jön
el a lakomára?

57 A főpapok és a farizeusok pedig parancsot adtak, hogy ha valaki tudja, hol van, mutassa meg, hogy elvigyék.

12. FEJEZET

1 Jézus hat nappal húsvét előtt Betániába ment, ahol a halott Lázár volt, akit feltámasztott a halálból.
2 Ott készítettek neki vacsorát; és Márta szolgált, de Lázár egyike volt azoknak, akik vele együtt ültek az asztalnál.
3 És vett Mária egy font lándzsás kenetet, amely nagyon drága, és megkente Jézus lábát, és megtörölte a lábát hajával, és a ház megtelt a kenet szagával.
4 Akkor ezt mondja egyik tanítványa, Iskariótes Júdás, Simon fia, aki elárulja őt:
5 Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz fillérért, és nem adták a szegényeknek?
6 Ezt mondta, nem azért, hogy gondját viselje a szegényeknek; hanem azért, mert tolvaj volt, és nála volt a táska, és feltárta, ami abba volt.
7 És monda Jézus: Hagyd őt békén; temetésem napjára megőrizte ezt.
8 Mert szegények mindig vannak veletek; de én nem mindig.
9 Tudták tehát a zsidók közül sokan, hogy ott van, és nem csak Jézus miatt jöttek, hanem azért, hogy lássák Lázárt is, akit feltámasztott a halálból.
10 De a főpapok tanácskoztak, hogy Lázárt is megöljék;
11 Mert miatta sokan elmentek a zsidók közül, és hittek Jézusban.
12 Másnap sok ember jött az ünnepre, amikor meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön,
13 Pálmaágakat fogott, elébe ment, és így kiáltott: Hozsánna! Áldott Izráel királya, aki jön az Úr nevében!
14 Jézus pedig, amikor talált egy szamarat, leült rá. ahogy meg van írva,
15 Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön, szamárcsikón ülve.
16 Ezeket a dolgokat eleinte nem értették meg az ő tanítványai, de amikor Jézus megdicsőült, akkor eszébe jutott, hogy ezek róla meg vannak írva, és hogy ezeket tették vele.
17 A nép tehát, amely vele volt, amikor kihívta Lázárt a sírjából, és feltámasztotta a halálból, bizonyságot tett.
18 Ezért találkozott vele a nép is, mert hallották, hogy ezt a csodát tette.
19 Mondának azért a farizeusok egymás között: Értitek, hogy nem győztek semmit? íme, a világ elment utána.
20 És voltak köztük görögök is, akik feljöttek imádkozni az ünnepen.
21 Ugyanez elment tehát Fülöphöz, aki a galileai Betszaidából való volt, és kérte őt, mondván: Uram, látni fogjuk Jézust.
22 Fülöp eljön, és elmondja Andrásnak, és András és Fülöp ismét elmondják Jézusnak.
23 Jézus pedig válaszolt nekik, mondván: Eljött az óra, hogy az Emberfia megdicsőüljön.
24 Bizony, bizony mondom néktek: Ha a búzaszem nem esik a földbe és el nem hal, egyedül marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.
25 Aki szereti életét, elveszti azt; és aki gyűlöli életét e világon, megőrzi azt az örök életre.
26 Ha valaki szolgál nekem, kövessen engem; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: ha valaki szolgál nekem, azt tiszteli Atyám.
27 Most nyugtalan a lelkem; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától, de azért jöttem ebbe az órába.
28 Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet. Ekkor hang szólt a mennyből, mondván: Megdicsőítettem, és meg is fogom dicsőíteni.
29 A nép azért, a ki ott állott és hallotta, azt mondta, hogy mennydörgött, mások pedig ezt mondták: Angyal beszélt vele.
30 Felele Jézus és monda: Ez a szó nem miattam szólt, hanem értetek.
31 Most van e világ ítélete: most e világ fejedelme kivetetik.
32 És én, ha felemeltetnek a földről, minden embert magamhoz vonzok.
33 Ezt mondta, jelezve, milyen halállal kell meghalnia.
34 Felele néki a nép: Hallottuk a törvényből, hogy Krisztus örökké megmarad; és hogyan mondod, hogy az ember Fiát fel kell emelni? ki ez az Emberfia?
35 Jézus ekkor így szólt hozzájuk: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, amíg van világosságotok, nehogy sötétség szálljon rátok; mert aki sötétségben jár, nem tudja, hová megy.
36 Amíg világosságotok van, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek. Ezeket mondta Jézus, és eltávozott, és elrejtőzött előlük.
37 De bár annyi csodát tett előttük, mégsem hittek benne.
38 Hogy beteljesedjék Ésaiás próféta beszéde, amelyet mondott: Uram, ki hitte el a mi hírünket? és kinek jelent meg az Úr karja?
39 Ezért nem hitték el, mert Ésaiás ismét azt mondta:
40 Megvakította szemeiket, és megkeményítette szívüket; hogy ne lássanak szemükkel és ne értsenek szívükkel, és ne térjenek meg, és meg ne gyógyítsam őket.
41 Ezt mondta Ésaiás, amikor látta az ő dicsőségét, és beszélt róla.
42 Mindazonáltal a fővezérek közül is sokan hittek benne; de a farizeusok miatt nem vallották meg őt, nehogy kikerüljenek a zsinagógából.
43 Mert jobban szerették az emberek dicséretét, mint az Isten dicséretét.
44 Jézus kiáltott és monda: Aki hisz énbennem, nem énbennem hisz, hanem abban, aki küldött engem.
45 És aki lát engem, azt látja, aki küldött engem.
46 Világosságul jöttem a világba, hogy aki hisz énbennem, ne maradjon sötétségben.
47 És ha valaki hallja az én beszédeimet, és nem hisz, nem ítélem el azt, mert nem azért jöttem, hogy ítéljem a világot, hanem hogy megtartsam a világot.
48 Aki megvet engem, és nem fogadja be szavaimat, annak van, aki ítélkezik felette.
49 Mert nem magamtól beszéltem; de az Atya, aki elküldött engem, parancsot adott nekem, hogy mit mondjak és mit mondjak.
50 És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet: azért amit mondok, azt mondom, amint az Atya mondta nékem.

13. FEJEZET

1 Már a húsvét ünnepe előtt, amikor Jézus tudta, hogy eljött az ő órája, hogy elmenjen e világból az Atyához, mivel szerette övéit, akik a világon voltak, mindvégig szerette őket.
2 És a vacsora véget ért, és az ördög most Iskarióthes Júdásnak, Simon fiának szívébe vette, hogy elárulja őt.
3 Jézus tudta, hogy az Atya mindent az ő kezébe adott, és hogy Istentől jött, és Istenhez ment;
4 Felkel a vacsoráról, és letette ruháit; és vett egy törülközőt, és felövezte magát.
5 Azután vizet öntött egy tálba, és elkezdte megmosni a tanítványok lábát, és törölgetni a törülközővel, amellyel fel volt övezve.
6 Akkor elment Simon Péterhez, és Péter megkérdezte tőle: Uram, te mosod a lábamat?
7 Felele Jézus és monda néki: Mit csinálok, azt most nem tudod; de a későbbiekben tudni fogod.
8 Monda néki Péter: Soha ne mosd meg a lábamat. Jézus így válaszolt neki: Ha nem moslak meg, nincs részed velem.
9 Simon Péter monda néki: Uram, ne csak a lábam, hanem a kezem és a fejem is.
10 Monda néki Jézus: A megmosdatottnak nem kell csak a lábát megmosnia, hanem minden porcikájában tiszta; ti pedig tiszták vagytok, de nem mindnyájan.
11 Mert tudta, ki árulja el őt; azért monda: Nem vagytok mindnyájan tiszták.
12 Miután tehát megmosta a lábukat, felvette a ruháit, és újra leült, így szólt hozzájuk: Tudjátok, mit tettem veletek?
13 Mesternek és Úrnak hívtok engem, és jól mondjátok; mert ilyen vagyok.
14 Ha tehát én, a te Urad és Mestered, megmostam lábaidat; ti is meg kell mosnotok egymás lábát.
15 Mert példát adtam nektek, hogy úgy tegyetek, ahogy én tettem veletek.
16 Bizony, bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az uránál; sem a küldető nem nagyobb annál, aki őt küldte.
17 Ha tudjátok ezeket, boldogok vagytok, ha megteszitek.
18 Nem mindnyájatokról beszélek: tudom, kit választottam, de hogy beteljesedjék az írás: Aki velem eszik kenyeret, felemeli a sarkát ellenem.
19 Most pedig azt mondom nektek, mielőtt megtörténik, hogy ha meglesz, higgyétek, hogy én vagyok az.
20 Bizony, bizony mondom néktek, aki befogadja azt, akit küldök, engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.
21 Amikor Jézus ezt mondta, megrendült lélekben, bizonyságot tett, és ezt mondta: Bizony, bizony mondom néktek, hogy közületek valaki elárul engem.
22 Ekkor a tanítványok egymásra néztek, kételkedve, hogy kiről beszél.
23 Jézus keblére támaszkodott pedig az egyik tanítványa, akit Jézus szeretett.
24 Simon Péter pedig intett neki, hogy kérdezze meg, ki az, akiről beszélt.
25 Az pedig Jézus mellén fekve monda néki: Uram, ki az?
26 Jézus így válaszolt: Ő az, akinek adok egy levet, ha bemártom. És miután bemártotta a levet, odaadta Iskarióthes Júdásnak, Simon fiának.
27 Sátán pedig bement őbelé. Akkor monda néki Jézus: Amit megteszel, tedd meg gyorsan.
28 Az asztalnál senki sem tudta, milyen szándékkal mondta ezt neki.
29 Mert némelyek azt gondolták, mivel Júdásnál volt a táska, hogy Jézus ezt mondta neki: Vedd meg, amire szükségünk van az ünnepre; vagy hogy adjon valamit a szegényeknek.
30 Azután, miután megkapta a sört, azonnal kiment, és este lett.
31 Ezért, amikor kiment, monda Jézus: Most dicsőült meg az Emberfia, és dicsőült meg benne az Isten.
32 Ha Isten megdicsőül benne, Isten is megdicsőíti önmagában, és azonnal megdicsőíti őt.
33 Gyermekeim, még egy kis ideig veletek vagyok. Keresni fogtok engem, és amint a zsidóknak mondtam: Ahová én megyek, ti nem jöhettek; szóval most azt mondom neked.
34 Új parancsolatot adok néktek, hogy szeressétek egymást; ahogy én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.
35 Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.
36 Simon Péter monda néki: Uram, hová mégy? Felele néki Jézus: Ahová én megyek, most nem követhetsz engem; de te utánam fogsz követni.
37 Péter monda néki: Uram, miért nem követhetlek most téged? Az életemet adom érted.
38 Felele néki Jézus: Életedet adod-é érettem? Bizony, bizony mondom néked: Nem szól a kakas, míg meg nem tagadsz háromszor.

14. FEJEZET

1 Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, higgyetek én is.
2 Az én Atyám házában sok lakóhely van: ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Megyek, hogy helyet készítsek neked.
3 És ha elmegyek és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magamhoz fogadlak titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.
4 És hova megyek, azt tudjátok, és azt az utat, amelyet tudtok.
5 Tamás monda néki: Uram, nem tudjuk, hová mész; és honnan tudjuk az utat?
6 Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.
7 Ha ismertek volna engem, ismernétek az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek és láttátok őt.
8 Monda néki Fülöp: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk.
9 Monda néki Jézus: Ennyi ideje vagyok veled, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? aki engem látott, látta az Atyát; és hogyan mondod hát: Mutasd meg nekünk az Atyát?
10 Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem? a beszédeket, amelyeket mondok néktek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki bennem lakik, ő cselekszi a cselekedeteket.
11 Higgyétek el nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem, vagy higgyetek nekem a tettekért.

12 Bizony, bizony mondom néktek: aki hisz énbennem, az is meg fogja tenni azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és ezeknél nagyobb dolgokat fog tenni; mert én Atyámhoz megyek.
13 És bármit csak kértek az én nevemben, megteszem, hogy az Atya dicsőüljön a Fiúban.
14 Ha valamit kértek az én nevemben, megteszem.
15 Ha szerettek engem, tartsátok meg parancsolataimat.
16 És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké;
17 Az igazság Lelke; akit a világ nem fogadhat be, mert nem látja és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt; mert veletek lakik és bennetek lesz.
18 Nem hagylak nyugtalanul, eljövök hozzád.
19 Még egy kis idő, és nem lát engem többé a világ; de ti láttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok.
20 Azon a napon megtudjátok, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti énbennem, és én bennetek.
21 A ki ismeri az én parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, és én is szeretni fogom, és kijelentem magamat néki.
22 Monda néki Júdás, nem Iskariótes: Uram, hogyan lehet az, hogy nekünk mutatod meg magad, és nem a világnak?
23 Felele Jézus, és monda néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédeimet; és az én Atyám szeretni fogja őt, és elmegyünk hozzá, és nála lakunk.
24 Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet; és a szó, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki küldött engem.
25 Ezeket beszéltem néktek, még jelen vagyok veletek.
26 De a Vigasztaló, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, mindenre megtanít titeket, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.
27 Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek; nem úgy adom én néktek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, és ne féljen.
28 Hallottátok, amint azt mondtam néktek: Elmegyek, és visszatérek hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek, mert azt mondtam: Az Atyához megyek, mert az én Atyám nagyobb nálam.
29 És most megmondtam nektek, mielőtt megtörténik, hogy ha meglesz, higgyetek.
30 Ezentúl nem sokat beszélek veletek, mert eljön e világ fejedelme, és nincs bennem semmi.
31 Hanem hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát; és amint az Atya parancsolta nekem, úgy teszem is. Kelj fel, menjünk innen.

15. FEJEZET

1 Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a földműves.
2 Minden ágat, amely nem terem bennem, levág, és minden ágat, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.
3 Most már tiszták vagytok az ige által, amelyet mondtam nektek.
4 Maradjatok bennem, és én is bennetek. Ahogy a vessző nem teremhet magától gyümölcsöt, hacsak a szőlőben nem marad; nem tudtok többet, csak ha énbennem maradtok.
5 Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki bennem marad, és én őbenne, az hoz sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tehettek.
6 Ha valaki nem marad meg bennem, kivetik, mint a vessző, és elszárad; és az emberek összegyűjtik és tűzbe vetik, és megégnek.
7 Ha bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, azt kérjetek, amit akartok, és megadatik veletek.
8 Ebben dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek; így lesztek az én tanítványaim.
9 Ahogyan az Atya szeretett engem, úgy szerettelek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben.
10 Ha megtartjátok parancsolataimat, megmaradtok szeretetemben; miképen megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.
11 Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm bennetek maradjon, és a ti örömötök teljes legyen.
12 Ez az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.
13 Nincs emberben nagyobb szeretet annál, hogy valaki életét adja barátaiért.
14 Ti az én barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek.
15 Ezentúl nem mondalak titeket szolgáknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura. mert mindazt, amit Atyámtól hallottam, tudtotokra adtam.
16 Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. .
17 Ezeket parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.
18 Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket.
19 Ha e világból valók volnátok, a világ az övéit szeretné; de mivel nem vagytok a világból, hanem én választottalak ki titeket a világból, ezért gyűlöl titeket a világ.
20 Emlékezzetek arra a beszédre, amelyet mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, téged is üldözni fognak; ha megtartották az én beszédemet, megtartják a tiédet is.
21 De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem.
22 Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna hozzájuk, nem volna bûnök, de most nincs bûnök fedõje.
23 Aki engem gyűlöl, az én Atyámat is gyűlöli.
24 Ha nem cselekedtem volna közöttük azokat a cselekedeteket, amelyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most láttak és gyűlölnek engem is, és az én Atyámat is.
25 De ez azért történik, hogy beteljesedjék az a beszéd, amely meg van írva az ő törvényükben: Ok nélkül gyűlöltek engem.
26 De amikor eljön a Vigasztaló, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, bizonyságot tesz rólam:
27 És ti is tanúskodjatok, mert velem voltatok kezdettől fogva.

16. FEJEZET

1 Ezeket mondtam nektek, hogy meg ne botránkozzatok.
2 Kivesznek titeket a zsinagógákból, és eljön az idő, hogy
valaki megöl titeket, azt hiszi, hogy Isten szolgálatát végzi.
3 És ezeket teszik veletek, mert nem ismerték az Atyát,
sem engem.
4 De ezeket azért mondtam nektek, hogy amikor eljön az
ideje, emlékezzétek, hogy mondtam nektek róluk. És
ezeket nem mondtam néktek az elején, mert én veletek
voltam.
5 De most elmegyek ahhoz, aki küldött engem; és
egyikőtök sem kérdezi tőlem: Hová mész?
6 De mivel ezeket mondtam nektek, szomorúság töltötte el
szíveteket.
7 Mindazonáltal igazat adok nektek; Hasznos néktek, hogy
elmenjek; mert ha nem megyek el, nem jön hozzátok a
Vigasztaló; de ha elmegyek, elküldöm őt hozzátok.
8 És amikor eljön, megfeddi a világot a bűntől, az
igazságosságtól és az ítélettől.
9 A bûnbõl, mert nem hisznek énbennem;
10 Igazságból, mert én Atyámhoz megyek, és többé nem
láttok engem;
11 Ítéletről, mert e világ fejedelme megítéltetett.
12 Még sok mondanivalóm van nektek, de most nem
tudjátok elviselni.
13 De amikor eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a
teljes igazságra, mert nem magától beszél; de amit hall, azt
fogja mondani, és megmondja néktek az eljövendő
dolgokat.
14 Ő dicsőít engem, mert az enyémből vesz, és megmutatja
néktek.
15 Minden, a mije az Atyának van, az enyém: azért azt
mondtam, hogy az enyémből vesz, és megmutatja néktek.
16 Egy kis idő, és nem láttok engem; és ismét egy kis idő,
és megláttok engem, mert én az Atyához megyek.
17 És mondának némely tanítványai egymás között: Mi ez,
amit mond nekünk: Egy kis idő, és nem láttok engem; és
megint egy kis idő, és megláttok engem, és: Mert én
megyek Apa?
18 Azt mondták azért: Mi ez, amit mond: Egy kis ideig?
nem tudjuk megmondani, mit mond.
19 Jézus pedig tudta, hogy kérdezni akarnak tőle, és így
szólt hozzájuk: Érdeklődjetek-e egymás között, amit
mondtam: Egy kis idő, és nem láttok engem, és még
egyszer egy kis idő, és megláttok engem ?
20 Bizony, bizony mondom néktek, hogy ti sírni fogtok és
jajgatni fogtok, de a világ örülni fog; és ti szomorúak
lesztek, de a ti szomorúságotok örömre változik.
21 Az asszony szomorkodik, mert eljött az ő órája; de
mihelyt megszülte a gyermeket, nem emlékezik többé a
szenvedésre, örömére, hogy férfiú születik e világra.
22 Most azért bánkódtok, de újra látlak titeket, és örülni
fog a ti szívetek, és örömötöket senki sem veszi el tőletek.
23 És azon a napon semmit sem kértek tőlem. Bizony,
bizony mondom néktek: Bármit kértek az Atyától az én
nevemben, megadja nektek.
24 Eddig semmit sem kértetek az én nevemben: kérjetek,
és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen.
25 Ezeket mondtam néktek példabeszédekben; de eljön az
idő, amikor többé nem szólok néktek példabeszédekben,
hanem világosan megmondom nektek az Atyát.
26 Azon a napon az én nevemben kérni fogtok, és nem
mondom néktek, hogy kérni fogom értetek az Atyát.
27 Mert maga az Atya szeret titeket, mert szerettek engem,
és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki.
28 Kijöttem az Atyától, és eljöttem a világba: ismét
elhagyom a világot, és az Atyához megyek.
29 Mondának néki tanítványai: Íme, most nyíltan beszélsz,
és nem mondasz példabeszédet.
30 Most már biztosak vagyunk abban, hogy mindent tudsz,
és nincs szükséged arra, hogy valaki kérdezzen tőled: ez
által hisszük, hogy Istentől származol.
31 Jézus így válaszolt nekik: Most hisztek?
32 Íme, eljön az óra, igen, már eljött, hogy szétszóródtok,
mindenki a magáéhoz, és békén hagytok engem; és
mégsem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.
33 Ezeket mondtam néktek, hogy békességetek legyen
bennem. A világon nyomorúságotok lesz; Legyőztem a
világot.

17. FEJEZET

1 Ezeket a szavakat mondta Jézus, és az égre emelte
szemeit, és így szólt: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg
Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged:
2 Amint hatalmat adtál neki minden test felett, hogy
mindazoknak, akiket adtál neki, örök életet adjon.
3 Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az
egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.
4 Megdicsőítettelek téged a földön, elvégeztem a munkát,
amelyet rám bíztál.
5 És most, ó Atyám, dicsőíts meg engem önmagaddal azzal
a dicsőséggel, amely nálad volt, mielőtt a világ lett.
6 Kinyilatkoztattam a te nevedet azoknak az embereknek,
akiket nekem adtál e világból: a tieid voltak, és te adtál
nekik nékem; és megtartották a te szavad.
7 Most már tudták, hogy minden, amit nekem adtál, tőled
van.
8 Mert én megadtam nekik azokat a szavakat, amelyeket
nekem adtál; és befogadták őket, és biztosan tudják, hogy
tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem.
9 Én értük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem
azokért, akiket nekem adtál; mert a tieid.
10 És minden enyém a tied, és a tied az enyém; és
megdicsőülök bennük.
11 És most már nem vagyok a világon, hanem ezek a
világon, és én hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg a
te nevedben azokat, akiket nekem adtál, hogy egyek
legyenek, mint mi.
12 Míg velük voltam a világon, megőriztem őket a te
nevedben: azokat, amelyeket nékem adtál, megtartottam, és
senki sem veszett el közülük, csak a veszedelem fia; hogy a
szentírás beteljesedjék.
13 És most hozzád megyek; és ezeket mondom a világban,
hogy az én örömöm beteljesedjék bennük.
14 Nekik adtam a te igédet; és a világ gyűlölte őket, mert
nem e világból valók, mint ahogy én sem vagyok a
világból való.
15 Nem azért imádkozom, hogy vedd ki őket a világból,
hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.
16 Ők nem a világból valók, ahogy én sem vagyok a
világból való.
17 Szenteld meg őket igazságoddal: a te igéd igazság.

18 Ahogyan te küldtél engem a világba, úgy küldtem én is őket a világba.
19 És érettük megszentelem magam, hogy ők is megszentelődjenek az igazság által.
20 Nem csak ezekért könyörgök, hanem azokért is, akik hisznek bennem az ő beszédük által;
21 Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te, Atyám, bennem vagy, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek bennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.
22 És a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam; hogy egyek legyenek, ahogy mi is egyek vagyunk:
23 Én bennük, és te énbennem, hogy tökéletesek legyenek egyben; és hogy megtudja a világ, hogy te küldtél engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem.
24 Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok; hogy lássák dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettél engem a világ teremtése előtt.
25 Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek téged, és ezek is tudják, hogy te küldtél engem.
26 És kihirdetem nékik a te nevedet, és hirdetni is fogom, hogy a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én is bennük legyen.

18. FEJEZET

1 Amikor Jézus ezeket mondta, kiment tanítványaival a Cedron patakon át, ahol egy kert volt, ahová bement tanítványaival.
2 És Júdás is, aki elárulta őt, ismerte a helyet, mert Jézus gyakran járt oda tanítványaival.
3 Júdás tehát, miután fogadott egy csapat embert és szolgát a főpapoktól és farizeusoktól, eljött oda lámpásokkal, fáklyákkal és fegyverekkel.
4 Jézus tehát tudta mindazt, ami reá vár, és kiment, és monda nékik: Kit kerestek?
5 Azt felelték neki: A názáreti Jézus. Jézus azt mondta nekik: Én vagyok az. És Júdás is, aki elárulta őt, velük állt.
6 Amint ezt mondta nekik: Én vagyok, hátráltak, és a földre estek.
7 Ekkor ismét megkérdezte őket: Kit kerestek? És mondának: A názáreti Jézus.
8 Jézus így válaszolt: Megmondtam nektek, hogy én vagyok az; ha tehát engem kerestek, engedjétek meg ezeket:
9 Hogy beteljesedjék az a beszéd, a melyet mondott: Egyet sem vesztettem el azok közül, akiket nekem adtál.
10 Ekkor Simon Péter, akinek kardja volt, kirántotta azt, és megütötte a főpap szolgáját, és levágta a jobb fülét. A szolgát Malkusnak hívták.
11 Akkor monda Jézus Péternek: Tedd a hüvelybe kardodat: nem ihatom meg azt a poharat, amelyet az én Atyám adott nekem?
12 Ekkor a sereg és a zsidók kapitánya és szolgái fogták Jézust, és megkötözték.
13 És elvezette őt először Annáshoz; mert ő volt Kajafás apósa, aki abban az évben főpap volt.
14 Kajafás volt az, aki tanácsot adott a zsidóknak, hogy jobb, ha egy ember hal meg a népért.
15 Simon Péter pedig követte Jézust, és egy másik tanítvány is, akit a főpap ismerte, és bement Jézussal a főpap palotájába.
16 Péter azonban kívül állt az ajtóban. Ekkor kiment az a másik tanítvány, akit a főpap ismert, és beszélt az ajtóőrzővel, és bevezette Pétert.
17 Monda azért Péternek a leány, a ki az ajtót õrizte: Nemde te is ennek az embernek a tanítványai közül való vagy? Azt mondja: nem vagyok az.
18 És ott álltak a szolgák és a szolgák, akik parazsat raktak; mert hideg volt, és melegedtek; Péter pedig velük állt, és melegedett.
19 A főpap ekkor megkérdezte Jézust a tanítványairól és az ő tanításáról.
20 Felele néki Jézus: Nyíltan szóltam a világnak; Valaha tanítottam a zsinagógában és a templomban, ahová a zsidók mindig felkeresnek; és titokban nem mondtam semmit.
21 Miért kérdezel engem? kérdezd meg azoktól, akik hallottak, mit mondtam nekik: íme, tudják, mit mondtam.
22 Mikor pedig ezt mondta, az egyik ott álló szolga megütötte Jézust a tenyerével, mondván: Te így válaszolsz a főpapnak?
23 Felele néki Jézus: Ha rosszat mondtam, tégy bizonyságot a gonoszról; de ha jól, miért ütsz meg engem?
24 Annás pedig megkötözve küldte Kajafás főpaphoz.
25 Simon Péter pedig felállt, és melegedett. Mondának azért néki: Nem vagy te is az ő tanítványai közül való? Ő tagadta, és azt mondta: Nem vagyok az.
26 A főpap egyik szolgája, rokona, akinek Péter levágta a fülét, ezt mondta: Nem láttalak-é veled a kertben?
27 Péter ekkor ismét tagadta, és azonnal megszólalt a kakas.
28 Ekkor elvitték Jézust Kajafástól az ítélet csarnokába. és ők maguk nem mentek be az ítélőterembe, hogy meg ne szennyezzék őket; hanem hogy megegyék a páskhát.
29 Pilátus pedig kiment hozzájuk, és monda: Milyen vádat emeltek e férfiú ellen?
30 Felelének és mondának néki: Ha nem volna gonosztevő, nem adtuk volna át neked.
31 Pilátus így szólt hozzájuk: Fogjátok meg, és ítélje meg törvényeitek szerint. Mondának azért néki a zsidók: Nem szabad senkit megölnünk.
32 Hogy beteljesedjék Jézus beszéde, amelyet mondott, jelezvén, milyen halállal kell meghalnia.
33 Pilátus ismét bement az ítélőterembe, és magához hívatta Jézust, és ezt mondta neki: Te vagy a zsidók királya?
34 Felele néki Jézus: Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták ezt neked rólam?
35 Pilátus így válaszolt: Zsidó vagyok-e? A te nemzeted és a főpapok adtak át téged nekem: mit tettél?
36 Jézus így válaszolt: Nem e világból való az én országom; ha az én országom e világból való volna, akkor az én szolgáim harcolnának, hogy ne adjanak át a zsidóknak; de most nem innen van az én országom.
37 Monda azért néki Pilátus: Király vagy-é hát? Jézus így válaszolt: Te azt mondod, hogy én király vagyok. Azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy tanúskodjak az igazságról. Mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.
38 Monda néki Pilátus: Mi az igazság? És mikor ezt mondta, ismét kiment a zsidókhoz, és monda nékik: Nem találok benne semmi hibát.
39 De van egy szokásotok, hogy elengedek néktek egyet húsvétkor: vajon elengeditek-e néktek a zsidók királyát?

40 Ekkor ismét kiáltanak mindnyájan, mondván: Nem ez az ember, hanem Barabás. Barabás pedig rabló volt.

19. FEJEZET

1 Pilátus azért fogta Jézust, és megostorozta.
2 A katonák pedig töviskoronát tűztek a fejére, és bíborruhát öltöttek rá,
3 És monda: Üdvözlégy, zsidók királya! és megütötték a kezükkel.
4 Pilátus azért ismét kiment, és így szólt hozzájuk: Íme, kihozom őt nektek, hogy megtudjátok, nem találok benne hibát.
5 Ekkor kijött Jézus, töviskoronát és bíbor ruhát viselve. Pilátus pedig monda nékik: Íme az ember!
6 Amikor a főpapok és a tisztek meglátták őt, kiáltoztak, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg! Pilátus így szólt hozzájuk: Fogjátok meg, és feszítsétek keresztre, mert nem találok benne hibát.
7 A zsidók így válaszoltak neki: Törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mert Isten Fiává tette magát.
8 Amikor Pilátus meghallotta ezt a beszédet, még jobban megijedt;
9 És ismét bement az ítélőterembe, és ezt mondta Jézusnak: Honnan vagy? Jézus azonban nem adott neki választ.
10 Akkor monda néki Pilátus: Nem szólsz-e hozzám? Nem tudod, hogy hatalmam van keresztre feszíteni, és hatalmam van elengedni?
11 Jézus így válaszolt: Semmi hatalmad nem lehetne én ellenem, ha felülről nem adatott volna meg néked; ezért nagyobb a bűne, aki engem kezedbe adott.
12 Ettől fogva Pilátus akarta őt szabadon bocsátani, de a zsidók kiáltoztak, mondván: Ha elengeded ezt, nem vagy a császár barátja; aki királlyá teszi magát, az a császár ellen szól.
13 Amikor Pilátus meghallotta ezt a beszédet, elővezette Jézust, és leült a bírói székbe azon a helyen, amelyet járdának hívnak, de héberül Gabbatának.
14 És a páskh előkészülete volt, a hatodik óra körül, és így szólt a zsidókhoz: Íme, a ti királyotok!
15 De ők ezt kiáltozták: Távolítsd el, távolítsd el, feszítsd meg! Monda nékik Pilátus: Keresztre feszítsem a ti királyotokat? A főpapok így válaszoltak: Nincs királyunk, csak császárunk.
16 Azután átadta őt nekik, hogy feszítsék keresztre. És elvitték Jézust, és elvitték.
17 És keresztjét hordozva kiment egy helyre, amelyet koponya helyének neveznek, és amelyet héberül Golgotának neveznek.
18 Ahol keresztre feszítették őt, és vele együtt két másikat, mindkét oldalon egyet, és Jézust középen.
19 Pilátus pedig írt egy címet, és feltette a keresztre. Az írás pedig ez volt: NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA.
20 Ezt a címet aztán sokan olvasták a zsidók közül: mert a hely, ahol Jézust megfeszítették, közel volt a városhoz, és héberül, görögül és latinul írták.
21 Akkor mondának a zsidók főpapjai Pilátusnak: Ne írd: A zsidók királya! hanem azt mondta: Én vagyok a zsidók királya.
22 Pilátus így válaszolt: Amit írtam, azt megírtam.
23 Ekkor a katonák, mikor Jézust keresztre feszítették, vevék a ruháit, és négy részre osztották, minden katonának egy-egy részt. és a kabátja is: most a kabát varrás nélküli volt, végig felülről szőtt.
24 Azt mondták tehát egymás között: Ne szaggassuk szét, hanem vessünk sorsot rá, kié legyen, hogy beteljesedjék az írás, amely ezt mondja: Felosztották maguk között az én ruhámat, és az én ruhámra sorsot vetettek. Ezeket a dolgokat tehát a katonák megtették.
25 Ott álltak pedig Jézus keresztje mellett az ő anyja, és anyjának nővére, Mária, Kleofás felesége, és Mária Magdolna.
26 Amikor tehát Jézus látta anyját és a tanítványt ott állni, akit szeretett, így szólt anyjához: Asszony, íme, a te fiad!
27 Ekkor így szólt a tanítványhoz: Íme a te anyád! És attól az órától fogva az a tanítvány a saját házába vitte.
28 Ezek után Jézus, tudván, hogy most már minden beteljesedett, hogy beteljesedjék az Írás, ezt mondja: Szomjazom.
29 Vala pedig egy edényt tettek tele ecettel, és megtöltöttek egy szivacsot ecettel, és izsópra helyezték, és a szájához tették.
30 Mikor azért Jézus megkapta az ecetet, így szólt: Elvégeztetett .
31 A zsidók azért kérték Pilátust, hogy eltörjék a lábukat, hogy ne maradjanak a kereszten szombaton a holttestek szombaton (mert az a szombat nagy nap volt), mivel ez volt az előkészület. elvitték.
32 Ekkor jöttek a katonák, és megtörték a lábát az elsőnek, és a másiknak, akit vele együtt feszítettek meg.
33 De amikor Jézushoz mentek, és látták, hogy már meghalt, nem törték meg a lábát.
34 De az egyik katona lándzsával átszúrta az oldalát, és azonnal vér és víz jött ki belőle.
35 És aki látta, bizonyságot tett, és az ő bizonysága igaz, és tudja, hogy igazat mond, hogy higgyetek.
36 Mert ezek azért történtek, hogy beteljesedjék az Írás: Egy csontja sem törik el.
37 Egy másik írás pedig azt mondja: Ránéznek arra, akit átszúrtak.
38 Ezek után az arimatiai József, aki Jézus tanítványa volt, de titokban a zsidóktól való félelem miatt, könyörgött Pilátusnak, hogy vigye el Jézus testét, és Pilátus megengedte neki. Eljött tehát, és magához vette Jézus testét.
39 Eljött Nikodémus is, aki először éjjel jött Jézushoz, és mirha és aloe keveréket hozott, körülbelül száz font súlyú.
40 Azután fogták Jézus testét, és lenruhába tekerték a fűszerekkel, amint a zsidók eltemetik.
41 És azon a helyen, ahol keresztre feszítették, volt egy kert; a kertben pedig egy új sír, ahová még soha embert nem helyeztek.
42 Ott fektették azért Jézust a zsidók készülõdésének napja miatt; mert a sír közel volt.

20. FEJEZET

1 A hét első napján Mária Magdolna korán, amikor még sötét volt, eljön a sírhoz, és látja, hogy a követ levették a sírról.
2 Azután elfut, és odament Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és ezt mondta nekik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették.

3 Kiment azért Péter és az a másik tanítvány, és a sírhoz mentek.
4 Összefutottak tehát mindketten, a másik tanítvány pedig megelőzte Pétert, és előbb ment a sírhoz.
5 És lehajolt, és benézett, és látta, hogy a vászonruhák hevernek; mégsem ment be.
6 Ekkor Simon Péter követte őt, és bement a sírba, és látta, hogy a vászonruhák hevernek,
7 És a kendő, amely a feje körül volt, nem a vászonruhával együtt feküdt, hanem egy helyen összetekerve.
8 Ekkor bement az a másik tanítvány is, aki először ment a sírhoz, és látta, és hitt.
9 Mert még nem ismerték az írást, hogy fel kell támadnia a halálból.
10 Ekkor a tanítványok ismét elmentek otthonukba.
11 Mária azonban kint állt a sírnál és sírt, és miközben sírt, lehajolt, és benézett a sírba,
12 És lát két angyalt ülni fehér ruhában, az egyik a fejnél, a másik a lábaknál, ahol Jézus teste feküdt.
13 És mondának néki: Asszony, miért sírsz? Azt mondta nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették.
14 És miután ezt mondta, megfordult, és látta Jézust állni, és nem tudta, hogy Jézus az.
15 Monda néki Jézus: Asszony, miért sírsz? kit keresel? Azt hitte, hogy ő a kertész, így szólt hozzá: Uram, ha elhoztad őt innen, mondd meg, hová fekteted, és elviszem.
16 Monda néki Jézus: Mária! Megfordult, és így szólt hozzá: Rabbóni! vagyis Mester.
17 Monda néki Jézus: Ne érints engem; mert még nem mentem fel az én Atyámhoz; hanem menjetek el a testvéreimhez, és mondjátok nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz; és az én Istenemnek és a te Istenednek.
18 Mária Magdolna eljött, és elmondta a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és ezt mondta neki.
19 Azon a napon este, a hét első napján, amikor bezárták az ajtókat, ahol a tanítványok összegyűltek a zsidóktól való félelem miatt, eljött Jézus, megállt a közepén, és így szólt hozzájuk: Békesség néktek!
20 És amikor ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok pedig örültek, amikor meglátták az Urat.
21 Ekkor ismét monda nékik Jézus: Békesség néktek: amint engem Atyám küldött, én is úgy küldelek titeket.
22 És amikor ezt mondta, rájuk lehelt, és így szólt hozzájuk: Vegyétek a Szentlelket!
23 Akiknek megbocsátjátok bûneit, azok megbocsáttatnak; és akiknek bűneit megtartjátok, azok megtartatnak.
24 Tamás azonban, egy a tizenkettő közül, akit Didimusznak hívtak, nem volt velük, amikor Jézus eljött.
25 A többi tanítvány pedig monda néki: Láttuk az Urat. De ő ezt mondta nekik: Ha nem látom a kezében a szögek nyomát, és nem dugom az ujjamat a szögek nyomába, és nem döföm a kezemet az oldalába, nem hiszem el.
26 Nyolc nap mulva pedig ismét bent voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Ekkor jött Jézus, az ajtók zárva voltak, és megállt középen, és így szólt: Békesség néktek!
27 Ekkor így szólt Tamáshoz: Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg kezeimet; és nyújtsd ide a kezedet, és dugd az oldalamba; és ne légy hitetlen, hanem hívő.
28 Tamás pedig felelvén, monda néki: Uram és Istenem.
29 Monda néki Jézus: Tamás, mert láttál engem, hittél; boldogok, akik nem látnak, de hisznek.
30 És sok más jelt is tett Jézus a tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben:
31 De ezek azért vannak megírva, hogy elhiggyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia; és hogy hittel életetek legyen az ő nevében.

21. FEJEZET

1 Ezek után Jézus ismét megjelent a tanítványoknak a Tibériai-tengernél; s ezzel bölcsen megmutatta magát.
2 Együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Didimusznak hívtak, és Nátánael, a galileai kánai, és Zebedeus fiai, és két másik tanítványa.
3 Simon Péter monda nékik: Elmegyek halászni. Azt mondják néki: Mi is veled megyünk. Kimentek, és azonnal hajóba szálltak; és azon az éjszakán semmit sem fogtak.
4 Mikor pedig reggel lett, Jézus a parton állt, de a tanítványok nem tudták, hogy Jézus az.
5 És monda nékik Jézus: Gyermekeim, van ennivalótok? Azt felelték neki: Nem.
6 És monda nékik: Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalára, és találtok. Ezért dobtak, és most nem tudták megrajzolni a halak sokaságáért.
7 Ezért az a tanítvány, akit Jézus szeretett, ezt mondta Péternek: Az Úr az. Amikor pedig Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára övezte halászkabátját, mert mezítelen volt, és a tengerbe vetette magát.
8 A többi tanítvány pedig egy kis hajóval jött; (mert nem messze voltak a szárazföldtől, hanem mintha kétszáz könyöknyire volna), húzták a hálót halakkal.
9 Amint a partra értek, meglátták ott a parazsat, a rárakott halat és a kenyeret.
10 Monda nékik Jézus: Hozzátok a halat, amelyet most fogtatok.
11 Simon Péter felment, és kihúzta a hálót a szárazföldre, tele nagy halakkal, százötvenhárommal; és mindannyian voltak, de a háló nem tört el.
12 Monda nékik Jézus: Gyertek és egyetek. És a tanítványok közül senki sem merte megkérdezni tőle: Ki vagy te? tudván, hogy az Úr az.
13 Akkor eljön Jézus, vesz kenyeret, és ad nekik halat is.
14 Ez már a harmadik alkalom, amikor Jézus megjelent tanítványainak, miután feltámadt a halálból.
15 Mikor tehát megvacsoráztak, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónás fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél? Monda néki: Igen, Uram; tudod, hogy szeretlek. Monda néki: Legeltesd bárányaimat.
16 Másodszor is monda néki: Simon, Jónás fia, szeretsz-e engem? Monda néki: Igen, Uram; tudod, hogy szeretlek. Monda néki: Legeltesd juhaimat.
17 Harmadszor monda néki: Simon, Jónás fia, szeretsz-e engem? Péter elszomorodott, mert harmadszor is így szólt hozzá: Szeretsz engem? És monda néki: Uram, te mindent tudsz; tudod, hogy szeretlek. Monda néki Jézus: Legeltesd juhaimat.
18 Bizony, bizony mondom néked, amikor fiatal voltál, felövezted magad, és ott jártál, amerre akarsz; de ha megöregszel, nyújtsd ki kezeidet, és más fog felövezni és elvinni, ahová akarsz. nem tenné.

19 Ezt mondta, jelezvén, milyen halállal kell dicsőítenie
Istent. És mikor ezt mondta, így szólt hozzá: Kövess
engem!
20 Péter pedig megfordulván, látta, hogy követi a tanítvány,
akit Jézus szeretett. aki a vacsora közben is mellére
támaszkodott, és ezt mondta: Uram, ki az, aki elárul téged?
21 Péter látván őt, monda Jézusnak: Uram, és mit tegyen ez?
22 Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy maradjon, míg
eljövök, mit jelent ez neked? kövess engem.
23 Akkor elterjedt ez a beszéd a testvérek között, hogy az a
tanítvány ne haljon meg. Jézus azonban nem mondta neki:
Nem hal meg; de ha akarom, hogy maradjon, míg eljövök,
mit jelent ez neked?
24 Ez az a tanítvány, aki bizonyságot tesz ezekről, és
megírta ezeket; és tudjuk, hogy az ő bizonyságtétele igaz.
25 És még sok más dolog is van, amit Jézus tett, amelyeket,
ha mindegyiket meg kell írni, azt hiszem, még maga a világ
sem tudná befogadni azokat a könyveket, amelyeket meg
kell írni. Ámen.

Az Apostolok Cselekedetei

1. FEJEZET

1 Az előbbi értekezést készítettem, ó, Teofil, mindarról, amit Jézus elkezdett tenni és tanítani,
2 Egészen addig a napig, amelyen felvették, azután a Szentlélek által parancsokat adott az általa kiválasztott apostoloknak:
3 Akinek szenvedélye után sok tévedhetetlen bizonyítékkal is elevenen mutatkozott be, negyven napon át látván őket, és beszélt az Isten országára vonatkozó dolgokról.
4 És amikor egybegyűltek velük, megparancsolta nekik, hogy ne menjenek el Jeruzsálemből, hanem várjanak az Atya ígéretére, amelyet, azt mondja, hallottátok tőlem.
5 Mert János valóban vízzel keresztelt; de nem sok nap múlva megkeresztelkedtetek Szentlélekkel.
6 Amikor azért összegyűltek, megkérdezték tőle, mondván: Uram, visszaállítod-e ebben az időben a királyságot Izráelnek?
7 És monda nékik: Nem a ti dolgotok tudni az időket és az évszakokat, amelyeket az Atya a maga hatalmába adott.
8 De hatalmat kaptok, mihelyt a Szentlélek eljön hozzátok, és tanúim lesztek mind Jeruzsálemben, mind egész Júdeában, mind Szamáriában, mind a föld végső határáig.
9 És mikor ezeket mondta, mikor látták, felemelték; és egy felhő elvette őt szemük elől.
10 És miközben mereven az ég felé néztek, amint felment, íme, két férfi állt mellettük fehér ruhában;
11 A ki azt is mondta: Galileai férfiak, miért álltok fel, és a mennybe néztek? ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.
12 Azután visszatértek Jeruzsálembe az Olajfának nevezett hegyről, amely Jeruzsálemtől szombatnapi útra van.
13 Mikor pedig beértek, felmentek egy felső szobába, ahol Péter, Jakab és János, András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, Alfeus fia és Simon Zélóta lakott. és Júdás, Jakab testvére.
14 Mindnyájan egy egyetértéssel imádkoztak és könyörögtek, az asszonyokkal és Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel.
15 Azokban a napokban Péter felállt a tanítványok közé, és így szólt: (a nevek száma összesen körülbelül százhúsz volt,
16 Férfiak és atyámfiai, be kellett teljesednie ennek az írásnak, amelyet a Szentlélek Dávid szájával korábban mondott Júdásról, aki vezér volt azoknak, akik elvitték Jézust.
17 Mert közénk volt számlálva, és részt vett e szolgálatban.
18 Ez az ember pedig vett egy szántót a gonoszság jutalmával; és hanyatt-homlok zuhant, szétrepedt a közepén, és minden belei kifolytak.
19 És ez ismertté volt Jeruzsálem minden lakója előtt; amennyiben azt a mezőt a megfelelő nyelvükön Aceldámának nevezik, vagyis a vér mezőjének.
20 Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: Legyen az ő lakhelye pusztaság, és senki se lakjék benne, és az ő püspökét más vegye el.
21 Ezért ezek közül az emberek közül, akik velünk voltak mindaddig, amíg az Úr Jézus be- és kijárt közénk,
22 János megkeresztelkedésétől kezdve egészen addig a napig, amikor felvették tőlünk, fel kell rendelni, hogy velünk legyen tanúja feltámadásának.
23 És kijelöltek kettőt, Józsefet, akit Barsabásnak hívtak, akit Justusnak hívtak, és Mátyást.
24 És imádkoztak, és ezt mondták: Uram, aki ismered minden ember szívét, mutasd meg, hogy e kettő közül választottál-e?
25 Hogy részt vegyen ebben a szolgálatban és apostoli szolgálatban, amelyből Júdás vétkével kiesett, hogy a maga helyére menjen.
26 És kiadták sorsukat; és Mátyásra esett a sors; és a tizenegy apostol közé tartozott.

2. FEJEZET

1 Mikor pedig elérkezett a pünkösd napja, mindnyájan egykedvűen egy helyen voltak.
2 És hirtelen zúgás támadt az égből, mint egy erős szél, és betöltötte az egész házat, ahol ültek.
3 És megjelentek nekik hasított nyelvek, mint a tűz, és mindegyikükre ráült.
4 És mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és elkezdtek más nyelveken szólni, amint a Lélek adott nekik szólni.
5 És laktak Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden nemzetből az ég alatt.
6 Mikor pedig ez elhangzott, összegyűlt a sokaság, és megzavarodott, mert mindenki hallotta őket a maga nyelvén beszélni.
7 Mindnyájan csodálkoztak és csodálkoztak, mondván egymásnak: Íme, nem galileaiak-e mindnyájan, akik beszélnek?
8 És hogyan halljuk mi kiki a saját nyelvünkön, amelyen születtünk?
9 Párthusok, médek, elámiak és Mezopotámiában, Júdeában és Kappadókiában, Pontusban és Ázsiában lakók,
10 Frígia és Pamfília Egyiptomban és Líbiának a Ciréné körüli részein, és Róma idegenei, zsidók és prozeliták,
11 Krétaiak és arabok, halljuk őket, amint a mi nyelvünkön beszélik Isten csodálatos műveit.
12 Mindnyájan csodálkoztak és kételkedtek, mondván egymásnak: Mit jelent ez?
13 Mások gúnyolódva mondták: Ezek az emberek tele vannak újborral.
14 Péter azonban felállt a tizenegyen, felemelte hangját, és így szólt hozzájuk: Júdeai férfiak és mindnyájan, akik Jeruzsálemben laktok, ez legyen tudtotokra, és hallgassatok szavaimra!
15 Mert ezek nem részegek, a mint gondoljátok, mert csak a napnak harmadik órája van.
16 De ez az, amit Jóel próféta mondott;
17 És lészen az utolsó napokban, azt mondja Isten, kiárasztok lelkemből minden testre, és fiaitok és leányaitok prófétálnak, ifjaitok látomásokat látnak, és véneitek álmokat álmodnak. :
18 És szolgáimra és szolgálóleányaimra kiárasztom Lelkemet azokban a napokban; és prófétálni fognak:
19 És csodákat teszek fent az égben, és jeleket lent a földön; vér, tűz és füstgőz:
20 A nap sötétséggé változik, és a hold vérré, mielőtt eljön az Úrnak nagy és nevezetes napja.

21 És lészen, hogy aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül.
22 Izráel férfiai, halljátok e beszédeket; A názáreti Jézus, egy olyan ember, akit Isten megtapasztalt közöttetek csodákkal, csodákkal és jelekkel, amelyeket Isten általa végzett közöttetek, amint azt ti is tudjátok:
23 Őt, akit Isten határozott tanácsa és előrelátása megszabadított, elfogtátok, és gonosz kezek által keresztre feszítettétek és megöltétek.
24 Akit feltámasztott az Isten, feloldva a halál fájdalmait, mert lehetetlen volt, hogy megtartsák azt.
25 Mert Dávid azt mondja róla, hogy mindig előre láttam az Urat arcom előtt, mert jobb kezemen van, hogy meg ne tántorodjak.
26 Ezért ujjongott az én szívem, és ujjongott a nyelvem; sőt testem is megnyugszik a reményben:
27 Mert nem hagyod lelkemet a pokolban, és nem engeded meg a te Szentednek, hogy romlást lásson.
28 Megismertetted velem az élet útjait; örömmel töltesz el engem arcoddal.
29 Férfiak és atyámfiai, hadd szóljak néktek Dávid pátriárkáról, hogy meghalt és eltemették, és sírja mind a mai napig velünk van.
30 Azért próféta lévén, és tudván, hogy Isten esküvel esküdött neki, hogy az ő derekának gyümölcséről, test szerint feltámasztja Krisztust, hogy trónján üljön;
31 Amint ezt korábban látta, Krisztus feltámadásáról beszélt, hogy lelke nem maradt a pokolban, sem teste nem látott romlást.
32 Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi mindnyájan tanúi vagyunk.
33 Mivel tehát az Isten jobbja felől felmagasztaltatott, és miután megkapta az Atyától a Szentlélek ígéretét, kiontotta ezt, amit most láttok és hallotok.
34 Mert Dávid nem ment fel az egekbe, hanem ő maga mondja: Mondta az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől!
35 Amíg ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem.
36 Tudja meg azért Izráel egész háza, hogy Isten Úrrá és Krisztussá tette ugyanazt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek.
37 Amikor ezt meghallották, megszorult a szívük, és ezt mondták Péternek és a többi apostolnak: Férfiak és atyámfiai, mit tegyünk?
38 Péter ekkor így szólt hozzájuk: Térjetek meg, és keresztelkedjetek meg mindnyájan Jézus Krisztus nevében a bűnök bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.
39 Mert néktek szól az ígéret, és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, akik távol vannak, akiket elhív az Úr, a mi Istenünk.
40 És sok más szóval is bizonyságot tett és buzdított, mondván: Mentsétek meg magatokat e gonosz nemzedéktől.
41 Azután megkeresztelkedtek, akik örömmel fogadták az ő szavát, és ugyanazon a napon mintegy háromezer lélek gyarapodott hozzájuk.
42 És kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, valamint a kenyértörésben és az imádságban.
43 És félelem támadt minden lélekben, és sok csoda és jel történt az apostolok által.
44 És mindnyájan, a kik hittek, együtt valának, és mindenük közös volt;
45 És eladták vagyonukat és jószágukat, és szétosztották minden embernek, amint mindenkinek szüksége volt.
46 Ők pedig, mindennap egy akarattal a templomban tartózkodván, és házról házra szegték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel ették húsukat,
47 Dicsérjétek Istent, és kegyelmezzetek az egész nép előtt. És az Úr naponta hozzáadott a gyülekezethez, akiket meg kellett menteni.

3. FEJEZET

1 Péter és János pedig együtt mentek fel a templomba az imádság órájában, a kilencedik óra volt.
2 És vittek egy sánta embert az anyja méhétől fogva, akit naponta a szépnek nevezett templom kapujához fektettek, hogy alamizsnát kérjenek azoktól, akik bementek a templomba;
3 Aki látta, hogy Péter és János a templomba készülnek menni, alamizsnát kértek.
4 Péter pedig rászegezte tekintetét Jánossal együtt, és így szólt: Nézz ránk!
5 És figyelt rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit.
6 Péter pedig monda: Ezüst és arany nincs nálam; de amim van, azt neked adom: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj.
7 És megfogta őt a jobb kezénél, és felemelte, és azonnal megerősödtek lábai és bokái.
8 Ő pedig felugrott, felállt, járt, és bement velük a templomba, járt, szökdécselt, és dicsérte az Istent.
9 És látta őt az egész nép, amint sétál és dicséri az Istent.
10 És megtudták, hogy ő ül alamizsnáért a templom szép kapujában, és eltelének csodálkozással és csodálkozással, ami vele történt.
11 És amint a meggyógyult sánta fogta Pétert és Jánost, az egész nép összefutott hozzájuk a tornácon, amelyet Salamonénak neveznek, nagy csodálkozással.
12 Péter pedig ezt látván, monda a népnek: Izráel férfiai, mit csodálkoztok ezen? vagy miért néztek ránk oly komolyan, mintha saját erőnkből vagy szentségünkből tettük volna ezt az embert járni?
13 Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene, a mi atyáink Istene dicsőítette az ő Fiát, Jézust; akit átadtatok, és megtagadtátok őt Pilátus előtt, amikor elhatározta, hogy elengedi.
14 Ti pedig megtagadtátok a Szentet és az Igazat, és azt kívántátok, hogy gyilkost adjanak nektek;
15 És megölte az élet fejedelmét, a kit Isten feltámasztott a halálból; aminek mi vagyunk a tanúi.
16 És az ő neve az ő nevében való hit által megerősítette ezt az embert, akit láttok és ismertek; igen, az általa való hit adta meg neki ezt a tökéletes szilárdságot mindnyájatok előtt.
17 És most, atyámfiai, tudom, hogy tudatlanságból cselekedtétek, mint a ti fejedelmeitek is.
18 De a melyeket Isten minden prófétáinak szája által korábban megmutatott, hogy Krisztusnak szenvednie kell, azt beteljesítette.
19 Térjetek meg tehát, és térjetek meg, hogy eltöröltessenek bűneitek, amikor eljön a felüdülés ideje az Úr színe elől;

20 És elküldi Jézus Krisztust, akit korábban hirdettek nektek:
21 Akit a mennynek be kell fogadnia mindaddig, amíg a dolgok helyreállnak, a melyeket Isten szólt minden szent prófétáinak szája által a világ kezdete óta.
22 Mert valóban ezt mondta Mózes az atyáknak: Prófétát támaszt az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiai közül, hozzám hasonlót; Őt halljátok meg mindenben, amit mond nektek.
23 És lészen, hogy minden lélek, aki nem hallgat arra a prófétára, kivész a nép közül.
24 Igen, és az összes próféta Sámueltől kezdve, és a későbbiek, akik beszéltek, szintén megjövendölték ezeket a napokat.
25 Ti a próféták fiai vagytok, és annak a szövetségnek, amelyet Isten kötött atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a föld minden nemzetségei.
26 Először is hozzátok támasztotta az Isten az ő Fiát, Jézust, hogy megáldjon titeket, hogy mindenkit elfordítson bűneitől.

4. FEJEZET

1 És amint a néphez szóltak, rájuk törtek a papok, a templomparancsnok és a szadduceusok,
2 Elszomorodva, hogy tanították a népet, és Jézus által hirdették a halálból való feltámadást.
3 És rájuk vetették a kezüket, és másnapig tartották őket, mert már este volt.
4 Sokan azonban hittek azok közül, akik hallották az igét; és a férfiak száma körülbelül ötezer volt.
5 És lőn másnap, hogy fejedelmeik, véneik és írástudóik,
6 Annás főpap, Kajafás, János és Sándor, és mindazok, akik a főpap nemzetségéből voltak, összegyűltek Jeruzsálemben.
7 És mikor középre állították őket, megkérdezték: Milyen hatalommal vagy milyen néven tetted ezt?
8 Péter ekkor Szentlélekkel eltelve monda nékik: Ti a nép fejedelmei és Izráel vénei!
9 Ha ma megvizsgálnak minket a tehetetlen emberrel való jó cselekedetről, mi módon lett meggyógyulva?
10 Legyen tudtotok mindnyájan és Izráel egész népe előtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus nevében, akit ti keresztre feszítettek, akit Isten feltámasztott a halálból, ő általa áll itt előttetek épségben ez az ember.
11 Ez az a kő, amelyet ti építők semmivé tettetek, és ez lett a szöglet feje.
12 Nincs üdvösség másban sem, mert nem adatott az embereknek más név az ég alatt, amely által üdvözülhetnénk.
13 Amikor pedig látták Péter és János merészségét, és látták, hogy tanulatlan és tudatlan emberek, elcsodálkoztak; és tudomást szereztek róluk, hogy Jézussal voltak.
14 És látván, hogy az ember, aki meggyógyult, ott áll velük, semmit sem tudtak ellene mondani.
15 De amikor megparancsolták nekik, hogy menjenek ki a tanácsból, tanácskoztak egymás között:
16 Mondván: Mit tegyünk ezekkel az emberekkel? mert hogy valóban figyelemre méltó csoda történt általuk, az nyilvánvaló mindazoknak, akik Jeruzsálemben laknak; és nem tagadhatjuk.
17 De hogy ne terjedjen tovább a nép között, fenyegessük meg őket szigorúan, hogy ezentúl senkinek se szóljanak e néven.
18 És elhívták őket, és megparancsolták nekik, hogy ne beszéljenek és ne tanítsanak Jézus nevében.
19 Péter és János pedig felelvén, mondának nékik: Hogy helyes-e Isten szemében, hogy inkább rátok hallgatunk, mint Istenre, ítéljétek meg.
20 Mert nem tehetjük ki, hogy ne mondjuk azt, amit láttunk és hallottunk.
21 Amikor tehát tovább fenyegették őket, elbocsátották őket, és nem találtak semmit, hogyan büntethetnék meg őket a nép miatt, mert mindenki dicsőítette Istent azért, ami történt.
22 Mert negyven esztendősnél idősebb volt az a férfi, akinél a gyógyulásnak ez a csodája megmutatkozott.
23 És miután elengedték őket, elmentek a saját csapatukhoz, és elbeszélték mindazt, amit a főpapok és a vének mondtak nekik.
24 Amikor ezt meghallották, egy akarattal felemelték hangjukat Istenhez, és így szóltak: Uram, te vagy az Isten, aki teremtetted az eget és a földet és a tengert és mindazt, ami bennük van.
25 Ki mondta a te szolgád, Dávid szájával: Miért dühöngének a pogányok, és miért képzelnek hiábavalóságot a népek?
26 Felkeltek a föld királyai, és összegyűltek a fejedelmek az Úr ellen és az ő Krisztusa ellen.
27 Mert igazságból gyűltek össze a te szent gyermeked, Jézus ellen, akit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izrael fiaival együtt,
28 Mert megtenni mindazt, amit a te kezed és a te tanácsod elõre elhatározott, hogy meg kell tenni.
29 És most, Uram, nézd meg fenyegetéseiket, és add meg szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal mondják a te igédet,
30 Kinyújtva kezed, hogy gyógyíts; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent gyermeked, Jézus neve által.
31 Amikor pedig imádkoztak, megrendült a hely, ahol egybegyűltek; és mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és bátran hirdették Isten szavát.
32 A hívõk sokasága pedig egy szívû és egy lelkû volt, és senki sem mondta, hogy azok közül, a kiknek birtoka van, az övé. de minden közös volt bennük.
33 És nagy erővel tanúságot tettek az apostoloknak az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.
34 Nem volt köztük hiányzó sem, mert a kik földek vagy házak birtokosai voltak, eladták azokat, és elhozták az eladott dolgok árát,
35 És letették azokat az apostolok lábai elé, és szétosztották mindenkinek, amint szüksége volt rá.
36 Józsés pedig, akit az apostolok Barnabásnak neveztek, lévita, és Ciprus országából való,
37 Volt földje, eladta, és elhozta a pénzt, és az apostolok lábai elé tette.

5. FEJEZET

1 Egy Anániás nevű férfi pedig feleségével, Safirával együtt eladott egy birtokot,
2 És visszatartotta az ár egy részét, a felesége is tudomást szerzett róla, egy részét elhozta, és az apostolok lábaihoz tette.

3 Péter pedig monda: Anániás, miért töltötte meg a Sátán a te szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek, és visszatartsd a föld árának egy részét?
4 Amíg megmaradt, nem a tiéd volt-e? és miután eladták, nem volt-é a te hatalmadban? miért gondoltad ezt a szívedben? nem embereknek hazudtál, hanem Istennek.
5 Anániás pedig hallván ezeket a beszédeket, leborult, és kiadta a lelkét, és nagy félelem támadt mindazokon, akik ezeket hallották.
6 Az ifjak pedig felkeltek, feltekerték, kivitték és eltemették.
7 És ez körülbelül három órával azután történt, amikor a felesége bement, nem tudta, mi történt.
8 Péter pedig így válaszolt neki: Mondd meg, eladtad-e ennyiért a földet? És azt mondta: Igen, ennyiért.
9 Péter pedig monda néki: Hogy lehet, hogy megegyeztetek, hogy megkísértsétek az Úr Lelkét? íme, azoknak lábai, akik eltemették férjedet, az ajtó előtt vannak, és kivisznek téged.
10 Azután azonnal leesett az ő lábai elé, és kiadta a szellemet, és bementek az ifjak, és holtan találták, és elvitték őt, és eltemették a férje mellé.
11 És nagy félelem szállta meg az egész gyülekezetet, és mindazokat, akik hallották ezeket.
12 És az apostolok keze által sok jel és csoda történt a nép között; (és mindnyájan egy egyetértéssel voltak Salamon tornácában.
13 A többiek közül pedig senki sem mert csatlakozni hozzájuk, hanem a nép magasztalta őket.
14 És a hívők egyre inkább hozzáadódtak az Úrhoz, férfiak és nők sokasága.)
15 Olyannyira, hogy kihozták a betegeket az utcára, és ágyra és heverőre fektették őket, hogy legalább az elhaladó Péter árnyéka beárnyékoljon néhányukat.
16 Sokan jöttek is ki a környező városokból Jeruzsálembe, hozván betegeket és tisztátalan lelkektől gyötörteket, és meggyógyultak mindnyájan.
17 Ekkor felkelt a főpap és mindazok, akik vele voltak (ez a szadduceusok szekta), és elteltek haraggal,
18 És az apostolokra tették kezeiket, és a közös börtönbe helyezték őket.
19 De az Úr angyala éjjel kinyitotta a börtön ajtaját, kihozta őket, és így szólt:
20 Menjetek, álljatok fel, és mondjátok el a templomban a népnek ennek az életnek minden szavát.
21 Mikor pedig ezt meghallották, korán reggel bementek a templomba, és tanítottak. De eljött a főpap és a vele levők, és összehívták a tanácsot és Izráel fiainak egész testületét, és elküldték a börtönbe, hogy elhozzák őket.
22 De amikor a szolgák megérkeztek, és nem találták őket a börtönben, visszatértek, és ezt mondták:
23 Mondván: A börtönt valóban bezárva találtuk teljes biztonsággal, az őrzőket pedig kint állva az ajtók előtt; de mikor kinyitottuk, nem találtunk bent embert.
24 Amikor pedig a főpap, a templomkapitány és a főpapok meghallották ezeket, kételkedtek bennük, hogy ennek mi lesz a következménye.
25 Ekkor odament valaki, és ezt mondta nekik: Íme, azok a férfiak, akiket börtönbe vetettetek, a templomban állnak, és tanítják a népet.
26 Akkor elment a kapitány a szolgákkal, és erőszak nélkül elhozta őket, mert féltek a néptől, hogy meg ne kövezzék őket.
27 Mikor pedig elhozták őket, a tanács elé állították, és a főpap megkérdezte őket:
28 Mondván: Nem parancsoltuk-e szigorúan néktek, hogy ne tanítsatok ebben a névben? és íme, betöltöttétek Jeruzsálemet tanításotokkal, és ennek az embernek a vérét akarjátok ránk hozni.
29 Péter és a többi apostol így válaszolt: Inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mint az embereknek.
30 A mi atyáink Istene támasztotta fel Jézust, akit megöltetek, és felakasztottatok egy fára.
31 Őt Isten fejedelemmé és üdvözítővé emelte jobbjával, hogy megtérést és bűnbocsánatot adjon Izráelnek.
32 És mi vagyunk a tanúi ezeknek a dolgoknak; és a Szentlélek is, akit Isten adott azoknak, akik engedelmeskednek neki.
33 Amikor ezt meghallották, megsajdult a szívük, és azt tanácsolták, hogy megölik őket.
34 Ekkor felállt a tanácsban egy farizeus, akit Gamalielnek hívtak, a törvénytudós, aki hírnevet szerzett az egész nép körében, és megparancsolta, hogy helyezzenek el egy kis helyet az apostoloknak;
35 És monda nékik: Izráel férfiai, vigyázzatok magatokra, mit akartok tenni, ha ezekkel az emberekkel illetök.
36 Mert e napok előtt felkelt Theudas, dicsekvévén, hogy ő valaki; a kihez mintegy négyszáz ember csatlakozott: akit megöltek; és mindnyájan, akik engedelmeskedtek neki, szétszóródtak és semmivé lettek.
37 Ez után felkelt a galileai Júdás a vámszedés napjaiban, és sok népet vonzott maga után; és mindannyian, akik engedelmeskedtek neki, szétszóródtak.
38 És most azt mondom néktek: Tartózkodjatok ezektől az emberektől, és hagyjátok békén őket, mert ha ez a tanács vagy ez a munka emberektől van, akkor semmivé lesz.
39 De ha Istentől van, nem tudjátok megdönteni; nehogy Isten ellen harcolónak találjanak.
40 És egyetértettek vele, és amikor hívták az apostolokat, és megverték őket, megparancsolták, hogy ne szóljanak Jézus nevében, és elbocsátották őket.
41 És eltávoztak a tanács színe elől, örvendezve, hogy méltónak tartják őket, hogy szégyent viseljenek az ő neve miatt.
42 És mindennap a templomban és minden házban nem szűntek meg tanítani és hirdetni Jézus Krisztust.

6. FEJEZET

1 Azokban a napokban pedig, amikor a tanítványok száma megszaporodott, a görögök zúgolódása támadt a héberek ellen, mert özvegyeiket figyelmen kívül hagyták a mindennapi szolgálatban.
2 Ekkor a tizenkettő magához hívatta a tanítványok sokaságát, és ezt mondták: Nem jó, hogy elhagyjuk az Isten beszédét, és asztalokat szolgáljunk fel.
3 Ezért, atyámfiai, nézzetek meg magatok között hét, becsületes embert, akik teljesek Szentlélekkel és bölcsességgel, akiket kinevezhetünk ennek az üzletnek.
4 Mi azonban szüntelenül átadjuk magunkat az imádságnak és az ige szolgálatának.

5 És tetszett a beszéd az egész sokaságnak, és kiválasztották Istvánt, a hittel és Szentlélekkel teli embert, és Fülöpöt, Prokhorust, Nikánort, Timont, Parmenászt és Miklóst, az antiókhiai prozelitát.
6 Kiket az apostolok elé állítottak, és miután imádkoztak, rájuk tették kezeiket.
7 És növekedett az Isten igéje; és a tanítványok száma nagyon megszaporodott Jeruzsálemben; és a papok nagy csoportja engedelmeskedett a hitnek.
8 István pedig, tele hittel és hatalommal, nagy csodákat és csodákat tett a nép között.
9 Ekkor felkeltek némelyek a zsinagógából, amelyet a libertinusok, a ciréniek és az alexandriaiak zsinagógájának, valamint a kilikiaiak és az ázsiaiak zsinagógájának neveznek, és vitatkoztak Istvánnal.
10 És nem tudtak ellenállni a bölcsességnek és a léleknek, amellyel beszélt.
11 Azután alárendeltek férfiakat, akik ezt mondták: Hallottuk, hogy káromló szavakat beszél Mózes ellen és Isten ellen.
12 És fellázították a népet, a véneket és az írástudókat, rátámadtak, elfogták, és a tanács elé vitték.
13 És állítottak hamis tanúkat, akik ezt mondták: Ez az ember nem szűnik meg gyalázkodó beszédet e szent hely és a törvény ellen.
14 Mert azt hallottuk, hogy ez a názáreti Jézus elpusztítja ezt a helyet, és megváltoztatja a szokásokat, amelyeket Mózes adott nekünk.
15 És mindazok, akik a tanácsban ültek, és mereven néztek rá, látták az ő arcát, mint egy angyal arca.

7. FEJEZET

1 Akkor monda a főpap: Így vannak-e ezek?
2 És monda: Férfiak, testvérek és atyák, hallgassatok! A dicsőség Istene megjelent Ábrahám atyánknak, amikor Mezopotámiában volt, mielőtt Charranban lakott volna,
3 És monda néki: Menj ki országodból és rokonságod közül, és jöjj be arra a földre, amelyet mutatok neked.
4 Azután kijött a káldeusok földjéről, és Charranban telepedett le; onnan pedig, mikor atyja meghalt, elvitte őt erre a földre, ahol most laktok.
5 És nem adott neki örökséget abban, nem annyira, mint hogy betenje a lábát; mégis megígérte, hogy neki adja örökségül, és utána az ő magvának, amikor még nem lesz gyermeke. .
6 És szóla Isten errõl: Hogy az õ magva idegen földön lakjanak; és hogy szolgaságba vezessék, és gonoszul esedezzék őket négyszáz évig.
7 És megítélem azt a nemzetet, amelynek rabságában lesznek, azt mondta Isten, és ezután jönnek ki, és szolgálnak nekem ezen a helyen.
8 És kötötte néki a körülmetélkedés szövetségét, és így nemzette Ábrahám Izsákot, és körülmetélte őt a nyolcadik napon; Izsák pedig nemzette Jákóbot; és Jákób nemzette a tizenkét pátriárkát.
9 A pátriárkák pedig irigykedve eladták Józsefet Egyiptomba, de Isten vele volt,
10 És megszabadította őt minden nyomorúságából, és kegyelmet és bölcsességet adott neki a fáraó, Egyiptom királya előtt; és kormányzóvá tette Egyiptomban és egész házában.
11 Égyiptomnak és Kanaánnak egész földére ínség és nagy nyomorúság támadt, és atyáink nem találtak élelmet.
12 De amikor Jákób meghallotta, hogy Egyiptomban van gabona, először a mi atyáinkat küldte ki.
13 Másodszor pedig megismertették Józsefet testvéreivel; és megismertették József rokonságát a fáraó.
14 Akkor elküldte Józsefet, és magához hívatta atyját, Jákóbot és minden rokonságát, hatvantizenöt lelket.
15 Lement tehát Jákób Egyiptomba, és meghalt, ő és atyáink,
16 És átvitték őket Sikembe, és abba a sírba helyezték, amelyet Ábrahám vett egy összegért Emmor fiaitól, Szichem atyjától.
17 De amikor közeledett az ígéret ideje, amelyet Isten megesküdött Ábrahámnak, a nép növekedett és sokasodott Egyiptomban,
18 Míg fel nem támadt egy másik király, aki nem ismerte Józsefet.
19 Ugyanez ravaszul bánt a mi rokonságunkkal, és gonoszul könyörögtek atyáinknak, hogy elűzzék gyermekeiket, hogy meg ne maradjanak.
20 Abban az időben született Mózes, és nagyon szép volt, és három hónapig táplálkozott atyja házában.
21 Mikor pedig kiűzték, a fáraó leánya felvette őt, és táplálta őt az ő fiának.
22 Mózes pedig tanult volt az egyiptomiak minden bölcsességében, és hatalmas volt szavakban és tettekben.
23 Amikor pedig betöltötte a negyven esztendőt, szíve támadt, hogy meglátogassa testvéreit, Izráel fiait.
24 És látván, hogy egyikük rosszat szenved, megvédte őt, és megbosszulta az elnyomottakat, és megverte az egyiptomit.
25 Mert azt hitte, hogy a testvérei megértik, hogyan fogja megmenteni őket az Isten az ő kezével, de nem értették meg.
26 Másnap pedig megmutatta magát nékik, amint veszekedtek, és ismét egybe akarta őket állítani, mondván: Uraim, testvérek vagytok! miért bántjátok egymást?
27 De aki rosszat tett felebarátjának, elűzte őt, mondván: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá rajtunk?
28 Megölsz engem, mint tegnap az egyiptomit?
29 Ekkor Mózes erre a beszédre elmenekült, és jövevény volt Madián földjén, ahol két fiút nemzett.
30 Mikor pedig eltelt a negyven esztendő, megjelent neki a Sina-hegy pusztájában az Úr angyala tűzlángban egy csipkebokorban.
31 Amikor Mózes meglátta, elcsodálkozott a látványon; és amint közeledett, hogy meglássa, az Úr hangja szólt hozzá:
32 Mondván: Én vagyok a te atyáid Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Akkor Mózes megremegett, és nem merte látni.
33 És monda néki az Úr: Vedd le sarudat lábaidról, mert a hely, ahol állsz, szent föld.
34 Láttam, láttam népem nyomorúságát, amely Egyiptomban van, és hallottam nyögdécselésüket, és lejöttem, hogy megszabadítsam őket. És most jöjjön, elküldelek Egyiptomba.
35 Ezt a Mózest megtagadták, mondván: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá? ugyanazt küldte Isten uralkodónak és szabadítónak az angyal keze által, aki megjelent neki a csipkebokorban.

36 Kihozta őket, miután csodákat és jeleket tett Egyiptom földjén, a Vörös-tengeren és a pusztában negyven esztendeig.
37 Ez az a Mózes, aki ezt mondta Izráel fiainak: Prófétát támaszt az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiai közül, hozzám hasonlót; őt halljátok.
38 Ez az, aki a pusztai gyülekezetben volt az angyallal, aki a Sina hegyén szólt hozzá, és a mi atyáinkkal, aki megkapta az eleven jóslatokat, hogy adjon nekünk:
39 Akinek atyáink nem engedelmeskedtek, hanem elűzték tőlük, és szívükben visszatértek Egyiptomba,
40 Mondván Áronnak: Csinálj nekünk isteneket, hogy elõttünk járjanak, mert nem tudtuk, mi történt ezzel Mózessel, aki kihozott minket Egyiptom földérõl.
41 Azokban a napokban borjút készítettek, és áldozatot mutattak be a bálványnak, és örvendeztek saját kezük alkotásainak.
42 Ekkor Isten megfordult, és odaadta őket, hogy imádják az ég seregét; amint meg van írva a próféták könyvében: Ó, Izráel háza, áldoztatok-e nekem leölt vadakat és áldozatokat negyven esztendeig a pusztában?
43 Igen, felvettétek Moloch sátorát, és a ti istenetek, Remfán csillagát, azokat az alakokat, amelyeket imádni készítettetek, és elviszlek titeket Babilonon túlra.
44 A mi atyáinknak volt a tanúság sátora a pusztában, amint megszabta, Mózeshez szólva, hogy úgy készítse el, ahogyan látta.
45 Melyet a mi atyáink is, a kik utána jöttek, bevitték Jézussal a pogányok birtokába, a kiket Isten kiûzött atyáink színe elõl Dávid napjaira;
46 Aki kegyelmet talált Isten előtt, és hajlékot akart találni Jákób Istenének.
47 Salamon azonban házat épített neki.
48 A Magasságos azonban nem kézzel csinált templomokban lakik; ahogy a próféta mondja,
49 Az ég az én trónusom, és a föld a lábam zsámolya: milyen házat építesz nekem? azt mondja az Úr: vagy mi az én nyugalmam helye?
50 Hát nem az én kezem készítette mindezt?
51 Ti keménynyakúak, körülmetéletlen szívűek és fülűek, mindenkor ellenálltok a Szentléleknek; amint atyáitok tették, úgy ti is.
52 A próféták közül melyiket nem üldözték a ti atyáitok? és megölték azokat, akik előre jelezték az Igaz eljövetelét; akiknek most árulói és gyilkosai voltatok:
53 A kik angyalok rendelkezése által vették a törvényt, de nem tartották meg.
54 Amikor meghallották ezeket, szívükbe vágták őket, és fogaikkal csikorgatták őt.
55 De ő, telve Szentlélekkel, meredten feltekintett az égre, és látta Isten dicsőségét, és Jézust az Isten jobbján állni,
56 És monda: Íme, látom megnyílni az eget, és az Emberfiát az Isten jobbján állni.
57 Azután nagy hangon kiáltoztak, befogták füleiket, és egy akarattal rárohantak,
58 És kiűzték a városból, és megkövezték, és a tanúk letették ruháikat egy fiatalember lábai elé, akinek Saul volt a neve.
59 És megkövezték Istvánt, Istenhez kiáltva, és ezt mondták: Uram Jézus, vedd be lelkemet!
60 És letérdelt, és nagy hangon kiáltott: Uram, ne vedd rájuk ezt a bűnt! És amikor ezt mondta, elaludt.

8. FEJEZET

1 Saul pedig beleegyezett a halálába. És abban az időben nagy üldözés volt a jeruzsálemi gyülekezet ellen; és mindnyájan szétszóródtak Júdea és Szamária vidékén, kivéve az apostolokat.
2 Az istenfélők pedig elvitték Istvánt a temetésébe, és nagy siránkozást folytattak felette.
3 Saul pedig pusztítást végzett a gyülekezetben, minden házba bement, és férfiakat és nőket fogva börtönbe vetette.
4 Ezért a szétszóródtak mindenfelé elmentek hirdetni az igét.
5 Ekkor Fülöp lement Samária városába, és Krisztust hirdette nekik.
6 A nép pedig egyöntetűen figyelt azokra, amiket Fülöp beszélt, hallva és látva a csodákat, amelyeket tett.
7 Mert tisztátalan lelkek jöttek ki nagy hangon kiáltva sok megszállott közül, és sok bénult és sánta meggyógyult.
8 És nagy volt az öröm abban a városban.
9 Volt azonban egy ember, akit Simonnak hívtak, aki korábban ugyanabban a városban varázsolt, és elbűvölte Samária népét, kijelentve, hogy valami nagy ember.
10 Kire mindnyájan figyeltek, a legkisebbtől a legnagyobbig, mondván: Ez az ember az Isten nagy ereje.
11 És tekintettel voltak rá, mert hosszú ideig varázsolta őket.
12 De amikor hittek Fülöpnek, aki az Isten országáról és Jézus Krisztus nevéről hirdeti, megkeresztelkedtek, férfiak és nők egyaránt.
13 Ekkor maga Simon is hitt, és amikor megkeresztelkedett, Fülöp mellett maradt, és elcsodálkozott, látva a történt csodákat és jeleket.
14 Amikor pedig az apostolok, akik Jeruzsálemben voltak, meghallották, hogy Szamária befogadta Isten beszédét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost:
15 Kik, amikor lejöttek, imádkoztak értük, hogy elnyerjék a Szentlelket:
16 (Mert még nem esett egyikükre sem, csak ők keresztelkedtek meg az Úr Jézus nevében.)
17 Aztán rájuk tették kezeiket, és megkapták a Szentlelket.
18 Amikor Simon látta, hogy az apostolok kézrátétele által a Szentlélek adatott, pénzt ajánlott fel nekik,
19 Mondván: Add meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezem, az megkapja a Szentlelket.
20 Péter azonban monda néki: A te pénzed vesszen el veled, mert azt gondoltad, hogy az Isten ajándéka pénzen megvásárolható.
21 Sem részed, sem sorsod nincs ebben a dologban, mert nem igaz a szíved az Isten előtt.
22 Bánd meg tehát ezt a gonoszságodat, és imádkozz az Istenhez, hátha megbocsátatik néked szíved gondolata.
23 Mert látom, hogy a keserűség epejében vagy a gonoszság kötelékében.
24 Felele azért Simon, és monda: Könyörögjetek értem az Úrhoz, hogy ezek közül, a miket beszéltök, semmi se jöjjön rám.
25 És miután bizonyságot tettek és hirdették az Úr igéjét, visszatértek Jeruzsálembe, és hirdették az evangéliumot a szamaritánusok sok falujában.
26 És szóla az Úr angyala Fülöpnek, mondván: Kelj fel, és menj dél felé, arra az útra, amely Jeruzsálemből Gázába megy, amely pusztaság.

27 És felkelt és elment, és íme, egy etiópiai férfiú, nagy tekintélyű eunuch, az etiópok Candace királynője alatt, aki minden kincséért gondozott volt, és Jeruzsálembe jött, hogy imádkozzon.
28 Visszatért, és a szekerében ülve olvasta Ésaiás prófétát.
29 Ekkor a Lélek ezt mondta Fülöpnek: Menj közelebb, és csatlakozz ehhez a szekérhez.
30 Fülöp odafutott hozzá, és hallotta, amint felolvassa Ésaiás prófétát, és ezt mondta: Érted, amit olvasol?
31 És monda: Hogyan tudnék én, ha valaki nem vezet engem? És azt kívánta Fülöptől, hogy jöjjön fel és üljön le vele.
32 Az írás helye, amelyet olvasott, ez volt: Vágásra vitték, mint a juhot; és mint a néma bárány nyírója előtt, úgy nem nyitotta ki a száját.
33 Megaláztatásában elvesztették ítéletét, és ki hirdeti nemzedékét? mert életét a földről vették el.
34 Az eunuch pedig válaszolt Fülöpnek, és monda: Könyörgöm, kiről mondja ezt a próféta? magától, vagy más embertől?
35 Fülöp pedig kinyitotta a száját, és ezzel az írással kezdte, és hirdette neki Jézust.
36 És amint mentek az úton, egy vízhez értek, és monda az eunuch: Íme, itt a víz; mi akadályoz meg abban, hogy megkeresztelkedjek?
37 Fülöp pedig monda: Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet. Ő pedig így válaszolt: Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.
38 És megparancsolta a szekérnek, hogy álljanak meg, és mindketten a vízbe szálltak, Fülöp és az eunuch; és megkeresztelte.
39 Mikor pedig feljöttek a vízből, elragadta az Úr Lelke Fülöpöt, úgyhogy az eunuch nem látta többé, és örvendezve ment tovább.
40 Fülöpöt azonban Azotusban találták, és átjárva prédikált minden városban, mígnem Cézáreába ért.

9. FEJEZET

1 Saul pedig fenyegetést és mészárlást lehelt az Úr tanítványai ellen, és elment a főpaphoz,
2 És kért tőle leveleket Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál valamit ezen az úton, akár férfiak, akár nők, megkötözve vigye őket Jeruzsálembe.
3 Útközben pedig Damaszkusz közelébe ért, és hirtelen fény ragyogott körülötte az égből.
4 És a földre esett, és hangot hallott, amely ezt mondta neki: Saul, Saul, miért üldözöl engem?
5 És monda: Ki vagy te, Uram? És monda az Úr: Én vagyok a Jézus, akit te üldözöl: nehéz neked a szúrók ellen rúgni.
6 Ő pedig remegve és csodálkozva monda: Uram, mit akarsz, mit tegyek? És monda néki az Úr: Kelj fel, és menj be a városba, és megmondják neked, mit kell tenned.
7 És a férfiak, akik vele utaztak, szótlanul álltak, hangot hallottak, de senkit nem láttak.
8 Saul pedig felkelt a földről; és mikor megnyílt a szeme, nem látott senkit, hanem kézen fogva vitték Damaszkuszba.
9 És három napig nem látott, és nem evett és nem ivott.
10 És volt egy tanítvány Damaszkuszban, akit Ananiásnak hívtak; és ezt mondta neki az Úr látomásban: Anániás. És monda: Íme, itt vagyok, Uram.
11 És monda néki az Úr: Kelj fel, és menj az utcára, amelyet egyenesnek neveznek, és tudakozódj Júdás házában a tarzusi Saul felől, mert íme, imádkozik.
12 És látott látomásban egy Anániás nevű embert bemenni, és ráteszi a kezét, hogy meglátja.
13 Ekkor Anániás így válaszolt: Uram, sokan hallottam erről az emberről, hogy mennyi rosszat tett szentjeiddel Jeruzsálemben.
14 És itt van hatalma a főpapoktól, hogy megkötözzék mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet.
15 De az Úr ezt mondta neki: Menj el, mert választott edényem ő, hogy nevemet hordozza a pogányok, a királyok és Izrael fiai előtt.
16 Mert megmutatom neki, milyen nagy dolgokat kell elszenvednie az én nevemért.
17 Anániás pedig elméne, és bement a házba; és rátette a kezét, és így szólt: Saul testvér, az Úr, Jézus, aki megjelent neked az úton, a melyen jöttél, küldött engem, hogy láthasd, és megtelj Szentlélekkel.
18 És azonnal lehullott a szeméről, mintha pikkelyek lettek volna, és azonnal meglátott, és felkelt, és megkeresztelkedett.
19 És miután ételt kapott, megerősödött. Azután Saul néhány napig volt a tanítványaival, akik Damaszkuszban voltak.
20 És azonnal hirdette Krisztust a zsinagógákban, hogy ő az Isten Fia.
21 De mindnyájan, akik hallották őt, csodálkoztak, és mondának: Nem ő pusztította el azokat, akik ezt a nevet segítségül hívták Jeruzsálemben, és azért jöttek ide, hogy megkötözve vigye őket a főpapokhoz?
22 Saul azonban egyre jobban megerősödött, és megzavarta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bebizonyítva, hogy ő maga a Krisztus.
23 És miután eltelt sok nap, a zsidók tanácsot tartottak, hogy megölik őt.
24 Saul azonban tudta, hogy levárják. És éjjel-nappal a kapukat nézték, hogy megöljék.
25 Ekkor a tanítványok elvitték őt éjjel, és leeresztették a fal mellett egy kosárban.
26 Mikor pedig Saul Jeruzsálembe érkezett, igyekezett a tanítványokhoz csatlakozni, de mindnyájan féltek tőle, és nem hitték, hogy tanítvány.
27 De Barnabás fogta őt, elvezette az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, és hogy beszélt vele, és hogyan prédikált bátran Damaszkuszban Jézus nevében.
28 Ő pedig velük volt, Jeruzsálemben be- és kimenvén.
29 És bátran beszélt az Úr Jézus nevében, és vitatkozott a görögök ellen, de azok meg akarták őt ölni.
30 Amikor a testvérek megtudták, lehozták őt Cézáreába, és elküldték Tarzusba.
31 Akkor megnyugodtak a gyülekezetek egész Júdeában, Galileában és Szamáriában, és épültek; és az Úr félelmében és a Szentlélek vigasztalásában járva megsokasodtak.
32 És lőn, amint Péter mindenfelé járt, lejött a szentekhez is, akik Lyddában laktak.
33 Ott talált egy Aeneas nevű embert, aki nyolc évig feküdt, és bénult volt.
34 Péter pedig monda néki: Aeneas, Jézus Krisztus meggyógyít téged, kelj fel, és vesd meg ágyadat. És azonnal felkelt.

35 És mind, akik Lyddában és Saronban laktak, látták őt, és az Úrhoz fordultak.
36 Volt pedig Joppéban egy Tabita nevű tanítvány, akit Dorkásznak hívnak: ez az asszony tele volt jó cselekedetekkel és alamizsnával, amelyeket tett.
37 És lőn azokban a napokban, hogy beteg volt, és meghalt; miután megmosták, a felső kamrába fektették.
38 És mivel Lydda közel volt Joppéhoz, és a tanítványok meghallották, hogy Péter ott van, két férfit küldtek hozzá, kérve, hogy ne késlekedjen elmenni hozzájuk.
39 Ekkor Péter felkelt, és elment velük. Amikor megérkezett, bevitték a felső kamrába, és az özvegyasszonyok mind ott álltak mellette, sírtak, és mutatták a kabátokat és ruhákat, amelyeket Dorkás készített, amikor velük volt.
40 Péter azonban kibocsátotta mindnyájukat, és letérdelt, és imádkozott; és a test felé fordította, és így szólt: Tábita, kelj fel! És kinyitotta a szemeit, és amikor meglátta Pétert, felült.
41 És kezét nyújtotta neki, felemelte, és a szenteket és özvegyeket hívta, és élve bemutatta.
42 És ismerték egész Joppéban; és sokan hittek az Úrban.
43 És lőn, hogy sok napig tartózkodott Joppéban egy Simon tímár mellett.

10. FEJEZET

1 Cézáreában élt egy ember, akit Kornéliusznak hívtak, az olasz bandának nevezett csapat századosa,
2 Jámbor ember, aki féli Istent egész házával együtt, aki sok alamizsnát adott a népnek, és mindenkor Istenhez imádkozott.
3 Látásban nyilván a nap kilencedik órája körül látta, hogy az Isten angyala bemegy hozzá, és ezt mondta neki: Kornéliusz.
4 Mikor pedig ránézett, megrémült, és így szólt: Mi az, Uram? És monda néki: A te imáid és alamizsnáid emlékeznek Isten elé.
5 Most pedig küldj férfiakat Joppéba, és hívj egy Simont, akinek Péter a vezetékneve.
6 Egy Simon tímárnál szállásol el, a kinek háza a tenger mellett van; ő mondja meg neked, mit kell tenned.
7 Amikor pedig az angyal, aki Kornéliushoz beszélt, elment, odahívta két szolgáját, és egy istenfélő katonát azok közül, akik szüntelenül várták őt;
8 És miután mindezt elmondta nekik, elküldte őket Joppéba.
9 Másnap, amikor útnak indultak, és közeledtek a városhoz, Péter felment a háztetőre imádkozni a hatodik órában.
10 És nagyon megéhezett, és evett volna; de míg készülődtek, transzba esett,
11 És látta, hogy megnyílik az ég, és egy edény leszáll hozzá, mintha egy nagy lepedő lett volna a négy sarkánál, és leeresztették a földre.
12 A melyben mindenféle négylábú földi vadállat, vadállat, csúszómászó és égi madarak voltak.
13 És szózat szóla néki: Kelj fel, Péter! ölj és egyél.
14 Péter azonban monda: Nem úgy, Uram; mert soha semmi közönséges vagy tisztátalan dolgot nem ettem.
15 És a hang másodszor is szóla néki: Amit Isten megtisztított, azt ne mondd közönségesnek.
16 Ez háromszor megtörtént, és az edény ismét felvétetett a mennybe.
17 Mialatt pedig Péter kételkedett magában, mit jelentsen ez a látomás, amelyet látott, íme, a Kornéliusztól küldött férfiak Simon háza felől érdeklődtek, és a kapu előtt álltak,
18 És telefonált, és megkérdezte, hogy ott lakik-e Simon, akit Péternek hívtak?
19 Mialatt Péter a látomáson gondolkodott, a Lélek ezt mondta neki: Íme, három férfi keres téged.
20 Kelj fel tehát, szállj le, és menj el velük, semmi kétség nélkül, mert én küldtem őket.
21 Ekkor Péter lement azokhoz a férfiakhoz, akiket Kornéliusz küldött hozzá; és monda: Íme, én vagyok az, akit kerestek; mi az oka, hogy miért jöttetek?
22 És mondának: Kornéliusz százados, igaz ember, istenfélő és jó hírű a zsidók egész nemzete, egy szent angyal figyelmeztette Istentől, hogy küldjön el téged házába, és hallgassa meg. szavaid.
23 Azután behívta őket, és elhelyezte őket. Másnap pedig Péter elment velük, és elkísérték őt bizonyos testvérek Joppéból.
24 Másnap pedig bementek Cézáreába. Kornéliusz pedig megvárta őket, és összehívta rokonait és közeli barátait.
25 Mikor pedig Péter bement, Kornélius elébe jött, és lábaihoz borult, és leborult előtte.
26 Péter azonban felvette őt, mondván: Kelj fel! Én magam is férfi vagyok.
27 És amint beszélt vele, bement, és sok egybegyűltet talált.
28 És monda nékik: Tudjátok, hogy törvénytelen dolog egy zsidó embernek társaságot tartani, vagy más nemzethez jönni; de Isten megmutatta nekem, hogy senkit ne nevezzek közönségesnek vagy tisztátalannak.
29 Ezért ellentmondás nélkül eljöttem hozzátok, mihelyt elküldtek.
30 És monda Kornél: Négy nappal ezelőtt böjtöltem e óráig; és a kilencedik órában imádkoztam házamban, és íme, egy férfi állt előttem fényes ruhában,
31 És monda: Kornéliusz, meghallgattatott a te könyörgésed, és alamizsnádról emlékeznek az Isten színe előtt.
32 Küldjetek tehát Joppéba, és hívjátok oda Simont, kinek családneve Péter; egy Simon tímár házában van megszállva a tenger mellett, a ki ha megjön, beszélni fog veled.
33 Ezért azonnal küldtem hozzád; és jól tetted, hogy eljöttél. Most tehát mindannyian itt vagyunk Isten előtt, hogy meghalljuk mindazt, amit Isten parancsolt neked.
34 Péter ekkor kinyitotta a száját, és így szólt: Valóban úgy látom, hogy Isten nem tekint személyre.
35 De minden nemzetben kedves, aki őt féli és igazságot cselekszik.
36 Az ige, amelyet Isten küldött Izráel fiainak, békét hirdetve Jézus Krisztus által: (Ő mindenek Ura:)
37 Azt az igét, mondom, tudjátok, a mely egész Júdeában megjelent, és Galileából indult ki, a keresztség után, a melyet János hirdetett;
38 Hogyan kente fel Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal, aki körbejárta jót cselekedve és meggyógyította mindazokat, akiket az ördög elnyomott; mert Isten vele volt.
39 Tanúi vagyunk mindennek, amit a zsidók földjén és Jeruzsálemben tett; akit megöltek és felakasztottak egy fára:

40 Őt feltámasztotta Isten harmadnap, és nyilvánosan megmutatta őt;
41 Nem az egész népnek, hanem az Isten előtt kiválasztott tanúknak, nekünk, akik ettünk és ittunk vele, miután feltámadt a halálból.
42 És megparancsolta nekünk, hogy prédikáljunk a népnek, és tegyünk bizonyságot, hogy ő az, akit Isten rendelt el élőknek és holtaknak Bírájává.
43 Róla tegyenek bizonyságot minden próféta, hogy aki hisz őbenne, az ő nevében elnyeri bűneinek bocsánatát.
44 Mialatt Péter még ezeket a szavakat mondta, leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallották az igét.
45 A körülmetélkedők pedig, a kik hittek, csodálkoztak, a kik Péterrel jöttek, mert a pogányokra is kiáradt a Szentlélek ajándéka.
46 Mert hallották őket nyelveken beszélni, és magasztalni Istent. Ekkor Péter így válaszolt:
47 Megtiltsa-e valaki a vizet, hogy meg ne keresztelkedjenek, akik ugyanúgy megkapták a Szentlelket, mint mi?
48 És megparancsolta nekik, hogy keresztelkedjenek meg az Úr nevében. Azután imádkozták, hogy maradjon néhány nap.

11. FEJEZET

1 És az apostolok és a testvérek, akik Júdeában voltak, meghallották, hogy a pogányok is befogadták Isten szavát.
2 Mikor pedig Péter feljött Jeruzsálembe, a körülmetélkedők vitatkoztak vele,
3 Mondván: Bementél körülmetéletlen emberekhez, és velük ettél.
4 Péter azonban kezdettől fogva beszélte a dolgot, és parancsra kifejtette nekik, mondván:
5 Joppé városában voltam, és imádkoztam, és mámorban látomást láttam: Egy edény ereszkedik alá, mint egy nagy lepedő, négy sarkon engedve le az égből. és még nekem is bejött:
6 Mikor szemeimet lehunytam, rágondoltam, és láttam négylábú földi vadállatokat, vadállatokat, csúszó-mászó állatokat és égi madarakat.
7 És hallottam egy hangot, amely ezt mondta nekem: Kelj fel, Péter! megölni és enni.
8 De én azt mondtam: Nem úgy, Uram, mert soha semmi közönséges vagy tisztátalan nem ment be a számba.
9 De a hang ismét válaszolt nekem az égből: Amit Isten megtisztított, azt ne nevezd közönségesnek.
10 És ez megtörtént háromszor, és mindnyájan felemelkedtek a mennybe.
11 És íme, azonnal három férfi jött a házhoz, ahol én voltam, akiket Cézáreából küldtek hozzám.
12 És a Lélek megparancsolt, hogy menjek velük, semmi kétség nélkül. És ez a hat testvér elkísért engem, és bementünk a férfi házába:
13 És megmutatta nekünk, hogyan látott angyalt az ő házában, aki ott állt és ezt mondta neki: Küldj férfiakat Joppéba, és hívd Simont, akinek Péter a neve.
14 Ki mond néked beszédeket, amelyek által te és egész házad üdvözülsz?
15 És amint beszélni kezdtem, leszállt rájuk a Szentlélek, mint kezdetben ránk.
16 Akkor eszembe jutott az Úr beszéde, hogy ezt mondta: János valóban vízzel keresztelt; hanem Szentlélekkel megkeresztelkedtetek.
17 Mivel tehát Isten hasonló ajándékot adott nekik, mint nekünk, akik hittünk az Úr Jézus Krisztusban; mi voltam én, hogy ellenállhattam Istennek?
18 Amikor ezeket hallották, elhallgattak, és dicsőítették az Istent, mondván: Akkor Isten a pogányoknak is bűnbánatot adott életre.
19 Azok pedig, akik az István miatt támadt üldözés miatt szétszóródtak, elmentek Fönicéig, Ciprusig és Antiókhiáig, és senkinek sem hirdették az igét, csak a zsidóknak.
20 Néhányan közülük pedig ciprusi és cirénei férfiak voltak, akik mikor Antiókhiába értek, a görögökhöz szóltak, hirdetve az Úr Jézust.
21 És az Úr keze velük volt, és sokan hittek, és az Úrhoz fordultak.
22 Ekkor híre jutott a jeruzsálemi gyülekezet füléhez, és elküldték Barnabást, hogy menjen el Antiókhiáig.
23 A ki mikor megérkezett, és látta az Isten kegyelmét, örvendezett, és intett mindnyájukat, hogy szívből ragaszkodjanak az Úrhoz.
24 Mert jó ember volt, telve Szentlélekkel és hittel, és sok nép adatott az Úrhoz.
25 Ekkor Barnabás elment Tarzuszba, hogy megkeresse Sault.
26 És amikor megtalálta, elvitte Antiókhiába. És lőn, hogy egy egész esztendeig összegyűltek a gyülekezetben, és sok embert tanítottak. A tanítványokat pedig először Antiókhiában hívták keresztényeknek.
27 És ezekben a napokban próféták jöttek Jeruzsálemből Antiókhiába.
28 És felkelt közülük egy Agabus nevű, és a Lélek által jelezte, hogy nagy ínség lesz az egész világon, ami Claudius Caesar idejében történt.
29 Ekkor a tanítványok, mindenki képessége szerint, elhatározták, hogy segítséget küldenek a Júdeában lakó testvéreknek.
30 Amit meg is tettek, és elküldték a véneknek Barnabás és Saul keze által.

12. FEJEZET

1 Körülbelül abban az időben Heródes király kinyújtotta kezeit, hogy megzavarjon egyeseket a gyülekezetből.
2 És megölte Jakabot, János testvérét karddal.
3 És mivel látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, továbbment, hogy Pétert is elfoglalja. (Akkor a kovásztalan kenyér napjai voltak.)
4 És miután elfogta, börtönbe zárta, és négy negyed katona kezébe adta, hogy őrizzék; azzal a szándékkal, hogy húsvét után előhozza őt a népnek.
5 Pétert azért börtönben tartották, de az egyház szüntelenül imádkozott érte Istenhez.
6 Mikor pedig Heródes ki akarta volna vinni őt, azon az éjszakán Péter aludt két katona között, két láncra kötözve, és az ajtó előtt álló őrök őrizték a börtönt.
7 És íme, az Úr angyala eljött hozzá, és világosság ragyogott fel a börtönben, és oldalba csapta Pétert, és felemelte, mondván: Kelj fel gyorsan! És a láncai lehullottak a kezéről.

8 És monda néki az angyal: Övezd fel magad, és kösd fel a sarudat. És így is tett. És monda néki: Vesd magad köré a ruhádat, és kövess engem.

9 És kiment, és követte õt; és ne gondold, hogy igaz, amit az angyal tett; de látomást vélt látni.

10 Amikor az első és a második körzeten túl voltak, a vaskapuhoz értek, amely a városba vezet; a ki saját akaratából megnyílt nékik; és kimentek, és egy utcán át mentek; és az angyal azonnal eltávozott tőle.

11 Péter pedig magához tért, és így szólt: Most már biztosan tudom, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből és a zsidó nép minden várakozásából.

12 Mikor pedig meggondolta a dolgot, méne Máriának, János anyjának házához, kinek családneve Márk volt. ahol sokan összegyűltek imádkozva.

13 És amikor Péter kopogtatott a kapu ajtaján, odajött egy leány, akit Rhodanak hívtak.

14 Mikor pedig megismerte Péter hangját, nem nyitotta ki a kaput örömére, hanem befutott, és elmondta, hogy Péter a kapu előtt áll.

15 És mondának néki: Megőrültél. De állandóan azt hangoztatta, hogy ez így van. Akkor ezt mondták: Ez az ő angyala.

16 Péter azonban tovább zörgetett, és amikor kinyitották az ajtót, és meglátták őt, elcsodálkoztak.

17 Ő azonban kezével intett nekik, hogy maradjanak csendben, és elmondta nekik, hogyan hozta ki őt az Úr a börtönből. És monda: Menj, mutasd meg ezeket Jakabnak és a testvéreknek. És eltávozott, és más helyre ment.

18 Mihelyt pedig megvirradt, nem kis felindulás támadt a katonák között, mi lett Péterrel.

19 Mikor pedig Heródes megkereste őt, de nem találta, megvizsgálta az őröket, és megparancsolta, hogy öljék meg őket. És lement Júdeából Cézáreába, és ott lakott.

20 Heródes pedig nagyon megharagudott Tíruszból és Sidonból, de azok egy akarattal elmentek hozzá, és barátjukká tették Blasztust, a király kamaráját, és békét kértek. mert országukat a király országa táplálta.

21 És egy meghatározott napon Heródes királyi ruhába öltözve leült a trónjára, és beszédet mondott nekik.

22 A nép pedig kiáltott, mondván: Isten szava ez, nem emberé.

23 És azonnal megverte őt az Úr angyala, mert nem adta Istennek a dicsőséget, és megette a férgek, és kiadta a szellemet.

24 De Isten igéje növekedett és sokasodott.

25 Barnabás és Saul pedig visszatért Jeruzsálemből, amikor elvégezték szolgálatukat, és magukkal vitték Jánost, akinek Márk volt a neve.

13. FEJEZET

1 Voltak pedig az antiókhiai gyülekezetben bizonyos próféták és tanítók; mint Barnabás, és Simeon, akit Nigernek hívtak, és cirénei Lucius, és Manaén, aki Heródes tetrarkával együtt nevelkedett, és Saul.

2 Amikor az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, a Szentlélek így szólt: Válaszd el nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.

3 És miután böjtöltek és imádkoztak, és kezüket rájuk tették, elküldték őket.

4 A Szentlélek által kiküldetve elmentek Szeleukiába. és onnan Ciprusra hajóztak.

5 Amikor pedig Szalámiszban voltak, hirdették az Isten igéjét a zsidók zsinagógáiban, és János is volt szolgájuk.

6 Amikor pedig átmentek a szigeten Páfoszig, találtak egy varázslót, egy hamis prófétát, egy zsidót, akinek Barjesus volt a neve.

7 Amely az ország helyettesével, Sergius Paulusszal volt, aki józan ember volt; akik Barnabást és Sault hívták, és hallani akarták Isten szavát.

8 De Elimás varázsló (mert így magyarázza a neve) ellenállt nekik, és igyekezett eltéríteni a hittől a helytartót.

9 Ekkor Saul, akit Pálnak is hívnak, megtelve Szentlélekkel, ránézett,

10 És monda: Ó, telve minden ravaszsággal és minden gonoszsággal, te ördög fia, te minden igazság ellensége, nem szűnsz-e meg elferdíteni az Úr helyes útjait?

11 És most, íme, az Úr keze van rajtad, és vak leszel, és egy ideig nem látod a napot. És azonnal köd és sötétség borult rá; és körbe-körbe járt, keresett néhányat, hogy kézen fogva vezessék.

12 Amikor a helytartó látta, hogy mi történt, hitt, és elcsodálkozott az Úr tanításán.

13 Mikor pedig Pál és serege kiszabadult Páfoszból, a pamfiliai Pergába értek, és János, a ki tőlük távozott, visszatért Jeruzsálembe.

14 Mikor pedig elmentek Pergából, eljutottak a pisidiai Antiókhiába, és szombatnapon bementek a zsinagógába, és leültek.

15 A törvény és a próféták felolvasása után pedig elküldték hozzájuk a zsinagóga elöljárói, mondván: Atyámfiai, ha van valami buzdító beszédetek a néphez, szóljatok tovább.

16 Pál felállt, és intett a kezével, és így szólt: Izráel férfiai, és ti, akik félitek Istent, hallgassátok meg!

17 Izráel e népének Istene kiválasztotta atyáinkat, és felmagasztalta a népet, amikor jövevényként lakott Egyiptom földjén, és magas karral kihozta onnan.

18 És körülbelül negyven esztendeig elszenvedte viselkedésüket a pusztában.

19 És miután elpusztított hét nemzetet Kánaán földjén, sors útján felosztotta nekik földjüket.

20 És azután bírákat adott nekik körülbelül négyszázötven esztendőre, Sámuel prófétáig.

21 Utána pedig királyt kívántak, és Isten nékik adá Sault, Cis fiát, a Benjámin törzséből való férfiút negyven esztendőre.

22 És miután elmozdította őt, felemelte nekik Dávidot, hogy királyuk legyen; Kinek bizonyságot is tett, és ezt mondta: Megtaláltam Dávidot, Isai fiát, a szívem szerinti férfiút, aki teljesíti minden akaratomat.

23 Ennek az embernek a magjából támasztotta Isten az ígérete szerint Megváltót Izráelnek, Jézust.

24 Amikor János először hirdette eljövetele előtt a megtérés keresztségét Izráel egész népének.

25 János pedig teljesítette útját, monda: Ti kinek tartotok engem? Nem én vagyok ő. De íme, utánam jön egy, akinek saruját nem vagyok méltó arra, hogy levegyem.

26 Férfiak és atyámfiai, Ábrahám törzsének fiai, és mindazok, akik közületek félik az Istent, hozzátok van küldve ennek az üdvösségnek az igéje.

27 Mert akik Jeruzsálemben laknak, és az ő fejedelmeik, mivel nem ismerték őt, sem a próféták szavát, amelyet

szombatonként felolvasnak, beteljesítették, amikor elítélték őt.
28 És bár nem találtak benne halál okot, Pilátus mégis azt kérték, hogy öljék meg.
29 És miután beteljesítették mindazt, ami meg volt írva róla, levették a fáról, és sírba tették.
30 De Isten feltámasztotta őt a halálból:
31 Sok napig látták azokat, akik feljöttek vele Galileából Jeruzsálembe, akik tanúi a nép előtt.
32 És örömhírt adunk néktek, hogy az ígéret, amely az atyáknak adatott,
33 Isten ezt teljesítette nekünk, az ő fiaiknak, hogy feltámasztotta Jézust; ahogy a második zsoltárban is meg van írva: Fiam vagy, ma szültelek téged.
34 És ami azt illeti, hogy feltámasztotta őt a halálból, és most már nem kell visszamenni a romlásba, így szólt: Én megadom neked Dávid kegyelmét.
35 Ezért mondja egy másik zsoltárban is: Ne engedd, hogy a te Szented romlást lásson.
36 Mert Dávid, miután saját nemzedékét szolgálta Isten akaratából, elaludt, és atyáihoz fektették, és romlást látott.
37 De akit Isten feltámasztott, nem látott romlást.
38 Legyen tehát tudtotok, férfiak és atyámfiai, hogy ez az ember hirdettetik nektek a bűnök bocsánatát:
39 És általa mindazok, akik hisznek, megigazulnak minden olyan dologból, amiből titeket Mózes törvénye nem igazíthat meg.
40 Vigyázzatok tehát, nehogy rátok jöjjön, amiről a próféták beszélnek;
41 Íme, ti megvetők, csodálkoztok, és vesztek el, mert én olyan munkát végzek a ti napjaitokban, amelyet nem hisztek el, ha valaki kijelenti nektek.
42 És amikor a zsidók kimentek a zsinagógából, a pogányok könyörögtek, hogy a következő szombaton prédikálják nekik ezeket a szavakat.
43 Mikor pedig a gyülekezet feloszlott, a zsidók és a hittérítők közül sokan követték Pált és Barnabást, akik velük szólva rávették őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében.
44 A következő szombaton pedig csaknem az egész város összegyűlt, hogy meghallgassák Isten beszédét.
45 De amikor a zsidók látták a sokaságot, irigység töltötte el őket, és ellentmondtak annak, amit Pál mondott, ellentmondva és káromlóan.
46 Pál és Barnabás pedig merészkedtek, és ezt mondták: Szükséges volt, hogy először nektek szóljanak az Isten igéje; de mivel elvettétek magatoktól, és méltatlannak ítélitek magatokat az örök életre, íme, a pogányokhoz fordulunk. .
47 Mert így parancsolta nekünk az Úr, mondván: A pogányok világosságává tettelek téged, hogy üdvösségül legyél a föld végső határáig.
48 Amikor ezt meghallották a pogányok, örvendének, és dicsőítették az Úr beszédét, és mindannyian, akik örök életre rendeltek, hittek.
49 És hirdették az Úr igéjét az egész vidéken.
50 De a zsidók fellázították az istenfélő és tisztességes asszonyokat és a város főembereit, és üldözték Pált és Barnabást, és kiűzték őket határaikból.
51 De lerázták magukról lábuk porát, és Ikóniumba mentek.
52 És megtelének a tanítványok örömmel és Szentlélekkel.

14. FEJEZET

1 És lőn Ikóniumban, hogy mindketten bementek a zsidók zsinagógájába, és úgy beszéltek, hogy a zsidók és a görögök nagy sokasága hitt.
2 De a hitetlen zsidók fellázították a pogányokat, és megbántották gondolataikat a testvérekkel szemben.
3 Sokáig tartózkodtak azért, és bátran szóltak az Úrban, aki bizonyságot tett kegyelmének beszédéről, és jeleket és csodákat adott, hogy kezök által történjenek.
4 De a város sokasága megoszlott: egy rész a zsidóknál, rész pedig az apostoloknál.
5 És amikor támadás támadt mind a pogányok, mind a zsidók ellen az ő fejedelmeikkel, hogy dacára használják őket, és megkövezzék őket,
6 Tudatában voltak ennek, és Lisztrába és Derbébe, Lykaónia városába menekültek, és a környező vidékre.
7 És ott hirdették az evangéliumot.
8 Lisztrában ült egy férfi, tehetetlen a lába, aki anyja méhétől fogva rokkant volt, aki soha nem járt.
9 Ugyanez hallotta Pál beszédét, aki szilárdan nézte őt, és látta, hogy van hite, hogy meggyógyuljon,
10 Hangosan így szólt: Állj egyenesen a lábadra. És felugrott és ment.
11 Amikor a nép látta, hogy Pál mit cselekedett, felemelték szavukat, mondván Likaónia beszédében: Az istenek az emberek képében szálltak le hozzánk.
12 Barnabást pedig Jupiternek nevezték; és Pál, Mercurius, mert ő volt a fő szónok.
13 Ekkor Jupiter papja, aki városuk előtt volt, ökröket és füzéreket vitt a kapukhoz, és áldozni akart a néppel.
14 Amikor az apostolok, Barnabás és Pál meghallották, megszaggatták ruháikat, és befutottak a nép közé, kiáltozva:
15 És mondván: Uraim, miért csináljátok ezeket? Mi is hasonló szenvedélyű emberek vagyunk veletek, és azt prédikáljuk nektek, hogy térjetek meg ezekből a hiábavalóságokból az élő Istenhez, aki teremtette az eget, a földet és a tengert és mindazt, ami azokban van.
16 Akik a múltban megengedték, hogy minden nemzet a maga útján járjon.
17 Mindazonáltal nem hagyta magát tanúság nélkül, amikor jót tett, esőt adott nekünk az égből, és termő időszakokat, megtöltve szívünket táplálékkal és örömmel.
18 És ezekkel a beszédekkel alig fékezték meg a népet, hogy nem vittek nékik áldozatot.
19 És jöttek oda bizonyos zsidók Antiókhiából és Ikóniumból, akik rábeszélték a népet, és megkövezték Pált, és kivonták a városból, feltételezve, hogy meghalt.
20 Amikor azonban a tanítványok körülötte álltak, felkelt, és bement a városba, és másnap Barnabással együtt Derbébe ment.
21 És miután hirdették az evangéliumot annak a városnak, és sokakat tanítottak, visszatértek Lisztrába, Ikóniumba és Antiókhiába,
22 Megerősítve a tanítványok lelkét, és buzdítva őket, hogy maradjanak meg a hitben, és hogy sok nyomorúságon keresztül kell bemennünk az Isten országába.
23 És miután minden gyülekezetben véneknek rendelték őket, és böjtölve imádkoztak, az Úrnak bízták őket, akiben hittek.
24 És miután bejárták Pisidiát, Pamfiliába érkeztek.

25 Mikor pedig hirdették az igét Pergában, lementek Attáliába.
26 És onnan Antiókhiába hajóztak, ahonnan Isten kegyelmébe ajánlották őket a munkára, amelyet elvégeztek.
27 És amikor megérkeztek, és egybegyűjtötték a gyülekezetet, elmondták mindazt, amit Isten tett velük, és hogyan nyitotta meg a hit ajtaját a pogányok előtt.
28 És ott maradtak sokáig a tanítványokkal.

15. FEJEZET

1 Egyes férfiak pedig, akik Júdeából jöttek le, tanították a testvéreket, és ezt mondták: Ha nem Mózes módjára körülmetélkedtek, nem üdvözülhettek.
2 Amikor tehát Pálnak és Barnabásnak nem kis nézeteltérése és vitája volt velük, elhatározták, hogy Pál és Barnabás és néhány másik közülük menjenek fel Jeruzsálembe az apostolokhoz és a vénekhez ebben a kérdésben.
3 És a gyülekezet elhozta őket, átmentek Fönicén és Samárián, és hirdették a pogányok megtérését, és nagy örömet okoztak minden atyafinak.
4 Amikor pedig Jeruzsálembe értek, befogadta őket a gyülekezet, az apostolok és a vének, és elmondták mindazt, amit Isten velük tett.
5 De felkeltek némelyek a farizeusok szektájából, a kik hittek, mondván: Körülmetélni kell őket, és meg kell parancsolni nekik, hogy tartsák meg Mózes törvényét.
6 Az apostolok és a vének pedig összegyűltek, hogy megvizsgálják ezt a dolgot.
7 Mikor pedig sok vita volt, Péter felkelt, és így szólt hozzájuk: Férfiak és testvérek, tudjátok, hogy jó régen Isten választotta közöttünk, hogy a pogányok az én szám által hallják az evangélium beszédét. és hinni.
8 És Isten, aki ismeri a szíveket, tanúságot tett róluk, adván nekik a Szentlelket, ahogyan nekünk is;
9 És ne tegyen különbséget köztünk és közöttük, hit által tisztítsa meg szívüket.
10 Most tehát miért kísértetitek az Istent, hogy igát tegyetek a tanítványok nyakába, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudtunk elviselni?
11 De hisszük, hogy az Úr Jézus Krisztus kegyelme által üdvözülünk, akárcsak ők.
12 Ekkor az egész sokaság elhallgatott, és meghallgatta Barnabást és Pált, és elbeszélte, milyen csodákat és csodákat művelt Isten általuk a pogányok között.
13 És miután elhallgattak, Jakab így válaszolt: Férfiak és atyámfiai, hallgassatok rám!
14 Simeon elmondta, hogyan látogatta meg Isten először a pogányokat, hogy népet vegyen belőlük nevének.
15 És ebben megegyeznek a próféták szavai; ahogy meg van írva,
16 Ezek után visszatérek, és újra felépítem Dávid sátorát, amely leomlott; és újra felépítem annak romjait, és felállítom:
17 Hogy az emberek maradéka keresse az Urat, és minden pogány, a kikről az én nevem neveztetik, azt mondja az Úr, aki mindezeket cselekszi.
18 Isten előtt ismertek minden munkája a világ kezdete óta.
19 Ezért az a mondatom, hogy ne bántsuk azokat, akik a pogányok közül Istenhez fordultak:
20 Hanem írjuk meg nekik, hogy tartózkodjanak a bálványok tisztátalanságától, a paráznaságtól, a megfojtottaktól és a vértől.
21 Mert Mózesnek régen minden városban vannak, a kik prédikálják õt, minden szombaton felolvassák a zsinagógákban.
22 Tetszik tehát az apostoloknak és a véneknek az egész gyülekezettel együtt, hogy válogatott férfiakat küldjenek Antiókhiába Pállal és Barnabással együtt. Júdás pedig Barsabást és Silást, a testvérek főembereit,
23 És leveleket írtak tőlük ilyen módon; Az apostolok, a vének és a testvérek üdvözletet küldenek azoknak a testvéreknek, akik a pogányok közül valók Antiókhiában, Szíriában és Kilikiában:
24 Amint hallottuk, a tőlünk kijövők beszéddel háborgattak titeket, felforgatva lelketeket, mondván: Körülmetélkedjetek, és tartsátok meg a törvényt, akinek nem adtunk ilyen parancsot.
25 Jónak láttuk, hogy egy egyetértésben összegyűltünk, hogy kiválasztott férfiakat küldjünk hozzátok szeretett Barnabással és Pállal,
26 Férfiak, akik életüket veszélyeztették a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért.
27 Elküldtük tehát Júdást és Silást, akik szájon át ugyanazt mondják nektek.
28 Mert jónak tűnt a Szentléleknek és nekünk, hogy ne rójunk rátok nagyobb terhet ezeknél a szükséges dolgoknál;
29 Tartózkodjatok a bálványoknak áldozott eledeltõl, a vértõl, a fojtott dolgoktól és a paráznaságtól; ezektõl, ha megtartjátok magatokat, jól jártok. Legyen jól.
30 Amikor tehát elbocsátották őket, Antiókhiába érkeztek, és amikor összegyûjtötték a sokaságot, átadták a levelet:
31 Amikor elolvasták, örültek a vigasztalásnak.
32 Júdás és Silás pedig, akik maguk is próféták voltak, sok szóval buzdították a testvéreket, és megerősítették azokat.
33 És miután ott tartózkodtak, békével elengedték őket a testvérek az apostolokhoz.
34 Ennek ellenére tetszett Silásnak, hogy ott maradjon.
35 Pál és Barnabás is Antiókhiában maradtak, tanítva és hirdetve az Úr igéjét, sok mással együtt.
36 Néhány nappal azután pedig Pál így szólt Barnabáshoz: Menjünk újra, és látogassuk meg testvéreinket minden városban, ahol az Úr igéjét hirdettük, és nézzük meg, hogyan csinálják.
37 Barnabás pedig elhatározta, hogy magával viszi Jánost, akit Márknak hívtak.
38 Pál azonban nem gondolta jónak, hogy magával vigye őt, aki eltávozott tőlük Pamfiliából, és nem ment velük a munkába.
39 A viszály pedig olyan éles volt közöttük, hogy elváltak egymástól. Barnabás pedig fogta Márkot, és elhajózott Ciprusra.
40 Pál pedig Silást választotta, és elment, a testvérek Isten kegyelmébe ajánlva.
41 És bejárta Szíriát és Kilikiát, megerősítve a gyülekezeteket.

16. FEJEZET

1 Azután elment Derbébe és Lisztrába, és íme, volt ott egy tanítvány, Timótheus nevű, egy zsidó asszony fia, aki hívő volt. de az apja görög volt:

2 Erről jól beszámoltak a Lisztrában és Ikóniumban tartózkodó testvérek.
3 Pálnak ki kell mennie vele; és körülmetélték őt a zsidók miatt, a kik ott voltak, mert mindazt tudták, hogy az ő apja görög volt.
4 És amint átmentek a városokon, átadták nekik megtartásra a rendeleteket, amelyeket az apostolok és a vének rendeltek el, akik Jeruzsálemben voltak.
5 A gyülekezetek is megerősödtek a hitben, és számuk naponta növekedett.
6 Amikor pedig bejárták őket Frígiában és Galácia vidékén, és a Szentlélek megtiltotta nekik, hogy Ázsiában hirdessék az igét,
7 Miután Mysiába értek, megpróbálták Bithyniába menni, de a Lélek nem engedte meg őket.
8 Azok pedig, akik Mysia mellett elhaladtak, lejöttek Troászba.
9 És látomás jelent meg Pálnak éjjel; Ott állt egy makedóniai férfi, és imádkozott hozzá, mondván: Gyere át Macedóniába, és segíts rajtunk.
10 És miután látta a látomást, azonnal megpróbáltunk Macedóniába menni, és bizonyosan felfogtuk, hogy az Úr elhívott minket, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.
11 Tróásztól megszabadulva, egyenes úton Szamothrákiába, másnap pedig Neapoliszba jöttünk.
12 Innen pedig Filippibe, amely Macedónia azon részének fő városa és gyarmatja, és abban a városban voltunk néhány napig.
13 Szombaton pedig kimentünk a városból egy folyó partján, ahol imádkozni szoktak; és leültünk, és beszéltünk az asszonyokkal, akik odamentek.
14 És meghallgatott minket egy Lídia nevű asszony, bíborárus, Thiatira városából, aki imádta Istent, akinek az Úr megnyitotta szívét, hogy figyeljen azokra, a melyeket Pál mondott.
15 Mikor pedig megkeresztelkedett, és az ő háza népe könyörgött hozzánk, mondván: Ha hűségesnek ítéltek engem az Úrhoz, gyertek be az én házamba, és maradjatok ott. És kényszerített minket.
16 És lőn, amint imádkozni mentünk, egy jóslélekkel megszállott leány találkozott velünk, aki sok hasznot hozott gazdáinak azzal, hogy jóslatokat mondott:
17 Ő követte Pált és minket, és kiáltott, mondván: Ezek a férfiak a magasságos Isten szolgái, akik az üdvösség útját mutatják nekünk.
18 És ezt tette sok napon át. Pál azonban elszomorodott, és megfordult, és így szólt a lélekhez: Megparancsolom neked a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle. És ugyanabban az órában kijött.
19 Amikor pedig gazdái látták, hogy nyereségük reménye elszállt, elkapták Pált és Silást, és bevonták őket a piactérre az uralkodókhoz,
20 És elvitték őket az elöljárókhoz, mondván: Ezek a férfiak, mivel zsidók, nagyon megzavarják városunkat,
21 És taníts olyan szokásokat, amelyeket nem szabad nekünk elfogadnunk, és amelyeket nem szabad megfogadnunk, római létünkre.
22 És feltámadt ellenük a sokaság, és a szolgabírók letépték ruháikat, és megparancsolták, hogy verjék meg őket.
23 És miután sok csapást mértek rájuk, börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy őrizze meg őket.
24 Aki ilyen parancsot kapott, bevetette őket a belső börtönbe, és megfeszítette lábukat a tömlöcben.
25 Éjfélkor pedig Pál és Silás imádkoztak, és énekeltek az Istennek, és a foglyok hallgatták őket.
26 És hirtelen nagy földrengés támadt, úgy, hogy a börtön alapjai megrendültek, és azonnal megnyíltak az összes ajtók, és mindenik bilincse elszabadul.
27 A börtönőr pedig felébredt álmából, és látva, hogy a börtön ajtaja megnyílik, kirántotta kardját, és megölte volna magát, mert azt hitte, hogy a foglyok elmenekültek.
28 Pál azonban nagy hangon kiáltott, mondván: Ne tégy magadnak rosszat, mert mindnyájan itt vagyunk.
29 Ekkor világosságot hívott, beugrott, remegve jött, és Pál és Silás elé borult.
30 Kihozta őket, és monda: Uraim, mit kell tennem, hogy üdvözüljek?
31 És mondának: Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz te és a te házad.
32 És mondák néki az Úr beszédét, és mindazoknak, akik az õ házában voltak.
33 És fogta őket az éjszaka ugyanabban az órájában, és megmosta sebeiket; és mindjárt megkeresztelkedett, ő és minden övé.
34 És miután bevitte őket házába, ételt adott eléjük, és örvendezett, hisz Istenben egész házával együtt.
35 Mikor pedig megvirradt, a szolgabírók elküldték a szolgákat, mondván: Engedjék el azokat az embereket!
36 A börtönőr pedig ezt a beszédet mondta Pálnak: Az elöljárók küldtek, hogy elbocsássanak benneteket. Most azért menj el, és menj el békével.
37 Pál azonban monda nékik: Nyíltan, kárhoztatás nélkül megvertek minket, római lévén, és börtönbe vetnek minket; és most titkosan kiszorítanak minket? nem, bizony; de hadd jöjjenek maguk és vigyenek el minket.
38 A szolgabírók pedig elmondták e beszédeket a bíróknak, és megrémültek, mikor meghallották, hogy rómaiak.
39 És odamentek, kérték őket, és kihozták őket, és kérték, hogy menjenek el a városból.
40 És kimenének a börtönből, és bementek Lídia házába, és mikor látták a testvéreket, megvigasztalták őket, és elmentek.

17. FEJEZET

1 Amikor pedig áthaladtak Amfipolison és Apollónián, Thesszalonikába értek, ahol a zsidók zsinagógája volt.
2 Pál pedig szokása szerint bement hozzájuk, és három szombati nap tanakodott velük az írásokból,
3 Feltárva és állítva, hogy Krisztusnak szenvednie kellett, és feltámadnia a halálból; és hogy ez a Jézus, akit én hirdetek nektek, a Krisztus.
4 Némelyek pedig hittek közülük, és összeálltak Pállal és Silással; és az istenfélő görögök közül nagy sokaság, és nem kevés a főasszonyok közül.
5 De a zsidók, akik nem hittek, irigykedni kezdtek, magukhoz vettek néhány alantas fajta hitvány fickót, és összegyűjtöttek egy csapatot, és fellázították az egész várost, és megtámadták Jászon házát, és megpróbálták kihozni őket. az embereknek.

6 És amikor nem találták őket, Jászont és néhány testvért a város elöljáróihoz vonták, kiáltozva: Ide is jöttek, akik felforgatták a világot;
7 Akit Jászon kapott, és ezek mind a császár parancsolatai ellen cselekszenek, mondván, hogy van más király, egy Jézus.
8 És megzavarták a népet és a város fejedelmeit, amikor meghallották ezeket.
9 És miután biztosítékot vettek Jászonnak és a másiknak, elengedték őket.
10 Az atyafiak pedig azonnal elküldték Pált és Silást éjjel Bereába, akik odamenvén, bementek a zsidók zsinagógájába.
11 Ezek előkelőbbek voltak, mint a thesszalonikaiak, mivel teljes készséggel fogadták az igét, és naponta kutatták az írásokat, vajon így van-e.
12 Ezért sokan hittek közülük; a tiszteletreméltó görög nőkről és a férfiakról is, nem kevesen.
13 Amikor azonban a tesszaloniki zsidók megtudták, hogy Pál az Isten igéjét hirdeti Bereában, oda is jöttek, és fellázították a népet.
14 Ekkor a testvérek azonnal elküldték Pált, hogy menjen a tengerhez, de Silás és Timótheus még mindig ott maradtak.
15 Azok pedig, a kik Pált vezették, Athénba vitték őt, és megkapták a parancsot Silásnak és Timótheusnak, hogy sietve menjenek hozzá, elmentek.
16 Mialatt pedig Pál Athénban várta őket, lelke felgerjedt benne, amikor látta, hogy a város teljesen bálványimádásra van adva.
17 Ezért vitázott a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélőkkel, és a piacon naponta azokkal, akik találkoztak vele.
18 Ekkor az epikureusok és a stoikok egyes filozófusai találkoztak vele. És némelyek azt mondták: Mit fog szólni ez a fecsegő? némelyek pedig úgy tűnik, hogy idegen istenek kibocsátója, mert hirdette nekik Jézust és a feltámadást.
19 Megfogták és bevitték Areopágusba, mondván: Megtudhatjuk, mi ez az új tanítás, amelyről te beszélsz?
20 Mert furcsa dolgokat hozol a mi fülünkbe: azért szeretnénk tudni, mit jelentenek ezek.
21 (Minden athéni és idegen, aki ott volt, semmi mással nem töltötte idejét, csak azért, hogy valami újat mondjon vagy halljon.)
22 Ekkor Pál megállt a Mars dombjának közepén, és ezt mondta: Athéni férfiak, úgy látom, hogy mindenben túlságosan babonák vagytok.
23 Mert amikor elhaladtam mellette, és láttam áhítataitokat, találtam egy oltárt, amelyen ez a felirat volt: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát tudatlanul imádtok, azt mondom nektek.
24 Isten, a ki teremtette a világot és mindent, ami abban van, mivel ő az ég és a föld Ura, nem lakik kézzel csinált templomokban;
25 Egyiket sem imádják emberkézzel, mintha valamire lenne szüksége, mert mindennek életet, leheletet és mindent ad.
26 És egy vérből teremtette az emberek minden nemzetét, hogy lakjanak a föld egész színén, és meghatározta az előre meghatározott időket és lakhelyük határait.
27 Hogy keressék az Urat, hátha utána éreznek, és megtalálják őt, bár nincs messze egyikünktől sem.
28 Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk; ahogy néhány költőitek is mondták: Mert mi is az ő utódai vagyunk.
29 Mivel tehát Isten ivadékai vagyunk, nem szabad azt gondolnunk, hogy az istenség hasonló az aranyhoz, ezüsthöz vagy kőhöz, amelyet művészet és emberi mesterség farag.
30 És e tudatlanság idejére kacsintott Isten; de most minden embernek megparancsolja, hogy térjenek meg:
31 Mert rendelt egy napot, amelyen igazságosan ítéli meg a világot az által, akit rendelt; amiről minden embernek biztosítékot adott, hogy feltámasztotta őt a halálból.
32 Mikor pedig meghallották a halottak feltámadását, némelyek gúnyolódtak, mások pedig ezt mondták: Hallunk még téged erről.
33 Pál tehát eltávozott közülük.
34 De némelyek ragaszkodtak hozzá, és hittek: köztük volt Dionysius, az areopagita, és egy Damaris nevű asszony, és mások is velük.

18. FEJEZET

1 Ezek után Pál eltávozott Athénból, és Korinthusba érkezett;
2 És talált egy Aquila nevű zsidót, aki Pontusban született, aki nemrég jött Itáliából, feleségével Priscillával. (mert Claudius megparancsolta az összes zsidónak, hogy menjenek el Rómából:) és odajött hozzájuk.
3 És mivel ugyanilyen mesterségbeli volt, náluk lakott és dolgozott, mert foglalkozásuk szerint sátorverők voltak.
4 A zsinagógában tanakodott minden szombaton, és meggyőzte a zsidókat és a görögöket.
5 Amikor pedig Silás és Timótheus megérkezett Macedóniából, Pált lelke nyomatékosan, és bizonyságot tett a zsidóknak, hogy Jézus Krisztus.
6 És amikor ellenkeztek és káromlottak, megrázta ruháját, és ezt mondta nekik: A ti véretek a saját fejeteken! Tiszta vagyok: mostantól fogva a pogányokhoz megyek.
7 Azután elment onnan, és bement egy Jusztus nevű férfiúhoz, aki Istent imádta, és akinek háza szorosan egybeforrt a zsinagógával.
8 Kriszpus, a zsinagóga fejedelme pedig hitt az Úrban egész házával együtt; és a korinthusiak közül sokan hittek, és megkeresztelkedtek.
9 És így szólt az Úr Pálhoz éjszaka látomásban: Ne félj, hanem beszélj, és ne hallgass!
10 Mert én veled vagyok, és senki sem támadhat rád, hogy bántsalak, mert sok népem van ebben a városban.
11 És ott maradt egy évig és hat hónapig, tanítván köztük az Isten igéjét.
12 Amikor pedig Gallio volt Akhája helytartója, a zsidók egy akarattal fellázadtak Pál ellen, és az ítélőszék elé vitték.
13 Mondván: Ez a fickó ráveszi az embereket, hogy a törvény ellenében imádják Istent.
14 És amikor Pál éppen kinyitotta a száját, Gallio így szólt a zsidókhoz: Ha helytelen vagy gonosz szemérmességről lenne szó, ó, ti zsidók, okom lenne, ha elviselném veletek.
15 Ha pedig szavakról és nevekről van szó, és a ti törvényetekről, nézzetek rá; mert nem leszek bíró az ilyen ügyekben.
16 És kiűzte őket az ítélőszékből.

17 Ekkor a görögök mind Sosthenészt, a zsinagóga elöljáróját fogták, és megverték az ítélőszék előtt. És Gallio nem törődött ezekkel a dolgokkal.
18 Pál ezután még egy jó ideig ott tartózkodott, majd elbúcsúzott a testvérektől, és onnan elhajózott Szíriába, és vele Priscilla és Akvila; miután megnyírta a fejét Kenkreában, mert fogadalma volt.
19 Elméne Efézusba, és ott hagyta őket; ő maga pedig bement a zsinagógába, és a zsidókkal tanakodott.
20 Amikor azt akarták, hogy hosszabb ideig maradjon velük, nem járult hozzá;
21 De elbúcsúzott tőlük, mondván: Mindenképpen meg kell tartanom ezt az ünnepet, amely Jeruzsálemben van, de visszatérek hozzátok, ha Isten akarja. És elhajózott Efézusból.
22 Mikor pedig leszállt Cézáreában, felment, és köszöntötte a gyülekezetet, lement Antiókhiába.
23 És miután egy ideig ott tartózkodott, elment, és bejárta Galácia és Frígia egész vidékét, megerősítve minden tanítványt.
24 Egy Apollós nevű, alexandriai születésű zsidó, ékesszóló és erős az írásokban, eljött Efézusba.
25 Ezt az embert megtanították az Úr útjára; Lelkében buzgó lévén, beszélt és szorgalmasan tanította az Úr dolgait, csak János keresztségét ismerte.
26 És bátran beszélni kezdett a zsinagógában, akit Akvila és Priscilla meghallván, magukhoz vették, és részletesebben elmagyarázták neki az Isten útját.
27 Amikor pedig át akart menni Akhájába, a testvérek írtak, és intették a tanítványokat, hogy fogadják be őt, aki amikor megérkezett, sokat segített azoknak, akik kegyelemből hittek.
28 Mert erősen meggyőzte a zsidókat, mégpedig nyilvánosan, az írások által megmutatva, hogy Jézus Krisztus.

19. FEJEZET

1 És lőn, hogy amíg Apollós Korinthusban volt, Pál a felső határon áthaladva Efézusba ment, és talált néhány tanítványt,
2 Monda nékik: Megkaptátok-e a Szentlelket, mióta hittek? És mondának néki: Még csak nem is hallottuk, hogy van-e Szentlélek.
3 És monda nékik: Mire keresztelkedtetek meg? És mondának: János megkeresztelkedéséig.
4 Akkor ezt mondta Pál: János valóban a megtérés keresztségével keresztelt, mondván a népnek, hogy higgyenek abban, aki utána jön, vagyis a Krisztus Jézusban.
5 Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevében.
6 És amikor Pál rájuk tette a kezét, a Szentlélek szálla rájuk; és nyelveken szóltak és prófétáltak.
7 És mind a férfiak körülbelül tizenketten voltak.
8 Azután bement a zsinagógába, és bátran beszélt három hónapon keresztül, vitatkozva és meggyőzve az Isten országával kapcsolatos dolgokat.
9 Amikor azonban a búvárok megkeménykedtek, és nem hittek, hanem gonoszul beszéltek arról az útról a sokaság előtt, eltávozott tőlük, és elválasztotta a tanítványokat, naponta vitatkozva egy Tirannus iskolájában.
10 És ez folytatódott két évig; úgyhogy mindnyájan, akik Ázsiában laknak, hallgatták az Úr Jézus beszédét, mind zsidók, mind görögök.
11 És Isten különleges csodákat tett Pál keze által:
12 Úgyhogy testéből zsebkendőket vagy kötényeket vittek a betegekhez, és elszálltak róluk a betegségek, és kimentek belőlük a gonosz lelkek.
13 Ekkor a csavargó zsidók, ördögűzők közül néhányan rájuk szálltak, hogy az Úr Jézus nevét hivják a gonosz lelkekben, mondván: Jézusra esküdünk, akit Pál hirdet.
14 Egy zsidó Szkevának és a papok fejedelmének hét fia volt, akik így cselekedtek.
15 És felele a gonosz lélek, és monda: Jézust ismerem, és Pált ismerem; de ki vagy te?
16 És az ember, akiben a gonosz lélek volt, rájuk ugrott, és legyőzte őket, és legyőzte őket, úgyhogy mezítelenül és sebesülten kifutottak abból a házból.
17 És ezt tudták mindazok a zsidók és görögök, akik szintén Efézusban laknak; és félelem szállta meg mindnyájukat, és az Úr Jézus neve felmagasztaltatott.
18 És sokan eljöttek, akik hittek, és megvallották, és bemutatták cselekedeteiket.
19 Sokan azok közül is, akik különös mesterségeket művelnek, összehozták könyveiket, és minden ember előtt elégették azokat, és megszámolták azoknak árát, és találtak ötvenezer ezüstöt.
20 Olyan hatalmasra nőtt Isten igéje és győzött.
21 Miután ezek a dolgok véget értek, Pál lélekben elhatározta, hogy Macedónián és Akháján áthaladva Jeruzsálembe megy, mondván: Miután ott vagyok, Rómát is látnom kell.
22 Elküldött tehát Macedóniába kettőt azok közül, akik néki szolgáltak, Timóteuszt és Erasztoszt; de ő maga Ázsiában maradt egy szezont.
23 Ugyanebben az időben nem kis felháborodás támadt ezen az úton.
24 Mert egy Demetrius nevű ezüstműves, aki ezüst szentélyeket készített Dianának, nem kis hasznot hozott a mestereknek;
25 Kiket összehívott a hasonló foglalkozású munkásokkal, és így szólt: Uraim, tudjátok, hogy ebből a mesterségből van gazdagságunk.
26 Látjátok és halljátok, hogy nem egyedül Efézusban, hanem csaknem egész Ázsiában ez a Pál sok embert meggyőzött és elfordított, mondván, hogy nem istenek, hanem kézzel csinálták.
27 Hogy ne csak ez a mi mesterségünk legyen veszélyben, hogy semmibe vesznek; hanem azt is, hogy a nagy Diana istennő templomát le kell vetni, és el kell pusztítani nagyszerűségét, akit egész Ázsia és a világ imád.
28 Mikor pedig meghallották ezeket a beszédeket, megteltek haraggal, és kiáltoztak, mondván: Nagy az efézusi Diána.
29 Az egész város megtelt zűrzavarral, és miután elkapták Gájust és Arisztarchust, a makedóniai férfiakat, Pál útitársait, egy akarattal berohantak a színházba.
30 És amikor Pál be akart menni a nép közé, a tanítványok nem engedték meg.
31 Ázsia főnökei közül néhányan, akik a barátai voltak, elküldtek hozzá, kérve, hogy ne kalandozzon be a színházba.

32 Azért kiáltottak némelyek egyet, némelyek mást, mert a gyülekezet megzavarodott; és a többség nem tudta, miért jöttek össze.
33 És kivonták Sándort a sokaságból, a zsidók pedig előállították. Sándor pedig intett a kezével, és védeni akarta volna a népet.
34 De amikor megtudták, hogy zsidó, körülbelül két órája egy hangon kiáltották: Nagy az efézusi Diána.
35 Amikor a városi hivatalnok megnyugtatta a népet, így szólt: „Efézusi férfiak, ki az, aki nem tudja, hogy az efézusiak városa a nagy Diana istennő és a Jupiterről lehullott kép imádója. ?
36 Mivel tehát ezek ellen nem lehet beszélni, csendben kell maradnotok, és semmit sem elgondolkodva cselekedni.
37 Mert idehoztátok ezeket az embereket, akik nem a templomok rablói, és nem is istennőtök káromlói.
38 Ha tehát Demetriusnak és a vele levő mesterembereknek dolga van valakivel szemben, a törvény nyitott, és vannak helyettesek: kényszerítsék egymást.
39 De ha bármit más dologról kérdezel, azt törvényes gyűlésen kell eldönteni.
40 Mert az a veszély fenyeget bennünket, hogy megkérdőjeleznek bennünket a mai felzúdulás miatt, nincs okunk arra, hogy számot adjunk erről a vitáról.
41 És miután ezt mondta, elbocsátotta a gyülekezetet.

20. FEJEZET

1 És miután a felfordulás megszűnt, Pál magához hívatta a tanítványokat, átölelte őket, és elindult, hogy Macedóniába menjen.
2 Mikor pedig végigjárta azokat a részeket, és sokat buzdított nekik, elment Görögországba,
3 És ott maradt három hónapig. És amikor a zsidók lesték őt, amikor Szíriába készült hajózni, elhatározta, hogy Macedónián keresztül tér vissza.
4 És ott kísérte őt Ázsiába, a bereai Sopater; a thesszalonikaiak közül pedig Arisztarchosz és Secundus; és a derbei Gaius és Timótheus; Ázsiából pedig Tychicus és Trophimus.
5 Ezek az elõtt menõk Tróászban szálltak meg értünk.
6 És elhajóztunk Filippiből a kovásztalan kenyér napjai után, és elérkeztünk hozzájuk Troászba öt nap alatt; ahol hét napig laktunk.
7 És a hét első napján, amikor a tanítványok összegyűltek, hogy megtörjék a kenyeret, Pál prédikált nekik, készen állva a holnapi indulásra; és éjfélig folytatta beszédét.
8 És sok lámpa volt a felső kamrában, ahol összegyűltek.
9 És ült az ablakban egy Eutikhosz nevű ifjú, aki mély álomba merült; és Pál hosszasan prédikált, álomba merült, leesett a harmadik padlásról, és holtan vitték fel.
10 Pál pedig lement, ráborult, és átölelte, monda: Ne zavarjátok magatokat! mert az élete benne van.
11 Amikor tehát feljött, megtörte a kenyeret, evett, és sokáig beszélt, egészen hajnalig, és elment.
12 És életben hozták az ifjút, és nem kicsit megvigasztalódtak.
13 Előre mentünk a hajóhoz, és elhajóztunk Assosba, ott szándékozva Pált befogadni;
14 Mikor pedig találkozott velünk Assosban, magunkhoz vettük, és elmentünk Mitylénébe.
15 Elhajóztunk onnan, és másnap átmentünk Khioszba; és másnap megérkeztünk Szamosba, és Trogylliumban megszálltunk; és másnap megérkeztünk Milétoszba.
16 Pál ugyanis elhatározta, hogy áthajózik Efézuson, mert nem akart Ázsiában tartózkodni, mert sietett, ha lehet, pünkösd napján Jeruzsálemben.
17 Milétoszból pedig elküldött Efézusba, és hívta a gyülekezet véneit.
18 Amikor odaértek hozzá, így szólt hozzájuk: Tudjátok, az első naptól fogva, amikor Ázsiába jöttem, miként voltam veletek minden évszakban,
19 Az Urat szolgálva teljes alázatossággal, sok könnyel és kísértéssel, amelyek a zsidók leselkedése miatt értek.
20 És hogy nem tartottam vissza semmi olyat, ami hasznos volt számodra, hanem megmutattalak és taníttalak nyilvánosan és házról házra,
21 Bizonyságot teszvén mind a zsidóknak, mind a görögöknek az Istenben való megtérésről és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hitről.
22 És most íme, lélekben megkötözve megyek Jeruzsálembe, nem tudván, mi történik velem ott.
23 Kivéve, hogy a Szentlélek minden városban tanúskodik, mondván, hogy kötelékek és nyomorúságok maradnak rám.
24 De ezek közül semmi sem mozgat meg, és életemet sem tartom kedvesnek magamnak, hogy örömmel fejezzem be pályámat, és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól kaptam, hogy bizonyságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról. .
25 És most, íme, tudom, hogy ti mindnyájan, akik között elmentem Isten országát prédikálni, nem látjátok többé arcomat.
26 Ezért jegyzem meg titeket ma, hogy tiszta vagyok minden ember vérétől.
27 Mert nem zárkóztam el, hogy hirdessem nektek Isten minden tanácsát.
28 Vigyázzatok tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek felvigyázóivá tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek Isten egyházát, amelyet saját vérével vásárolt.
29 Mert én tudom, hogy távozásom után veszedelmes farkasok vonulnak be közétek, nem kímélik a nyájat.
30 Magatok közül is támadnak majd emberek, akik elferdített dolgokat beszélnek, hogy maguk után vonják a tanítványokat.
31 Vigyázzatok tehát, és ne feledjétek, hogy három év elteltével nem szűntem meg minden éjjel és nappal könnyes figyelmeztetéssel.
32 Most pedig, atyámfiai, Istennek ajánlalak titeket, és az ő kegyelme beszédének, amely fel tud építeni titeket, és örökséget ad néktek mindazok között, akik megszenteltek.
33 Nem kívánok senkinek sem ezüstöt, sem aranyat, sem ruhát.
34 Igen, ti magatok is tudjátok, hogy ezek a kezek az én szükségleteimre szolgáltak, és azoknak, akik velem voltak.
35 Mindent megmutattam néktek, hogy ilyen munkával támogatnotok kell az erőtleneket, és meg kell emlékezni az Úr Jézus szavairól, amint azt mondta: Boldogabb adni, mint kapni.
36 És miután ezt mondta, letérdelt, és mindnyájukkal együtt imádkozott.
37 És mindnyájan nagyon sírtak, és Pál nyakába borultak, és megcsókolták,

38 Leginkább a szavak miatt bánkódva, amelyeket mondott, hogy többé ne lássák az ő arcát. És elkísérték őt a hajóhoz.

21. FEJEZET

1 És lőn, hogy miután megszabadultunk tőlük, és elindultunk, egyenes úton mentünk Coosba, másnap pedig Rodoszba, onnan pedig Patarába.
2 És találtunk egy hajót, amely Föníciába ment, felszálltunk és elindultunk.
3 Mikor pedig felfedeztük Ciprust, balra hagytuk, és áthajóztunk Szíriába, és Tíruszban szálltunk partra, mert ott kellett a hajónak kirakodnia a terhét.
4 Tanítványokat találva pedig ott maradtunk hét napig, kik azt mondták Pálnak a Lélek által, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.
5 Mikor pedig betöltöttük azokat a napokat, elmentünk és elindultunk; és mindnyájan utunkba hoztak minket feleségekkel és gyermekekkel, míg ki nem jöttünk a városból, és letérdeltünk a partra, és imádkoztunk.
6 Mikor pedig elbúcsúztunk egymástól, hajóra szálltunk; és ismét hazatértek.
7 Mikor pedig befejeztük utunkat Tíruszból, Ptolemaiszba mentünk, és köszöntöttük a testvéreket, és egy napon náluk maradtunk.
8 Másnap pedig mi, akik Pál társaságából voltunk, elindultunk, és elmentünk Cézáreába, és bementünk Fülöp evangélista házába, amely egy volt a hét közül; és lakj nála.
9 És ugyanannak az embernek volt négy leánya, szüzek, akik prófétáltak.
10 És amint ott időztünk sok napig, lejött Júdeából egy próféta, akit Agabusnak hívtak.
11 Mikor pedig hozzánk ért, megfogta Pál övét, megkötötte saját kezét és lábát, és így szólt: Így szól a Szentlélek: Így kötik meg a zsidók Jeruzsálemben azt az embert, akinek ez az öve van, és adják át a pogányok keze.
12 És amikor ezeket hallottuk, mi is, és azok is, akik arról a helyről jöttek, kértük, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.
13 Pál így válaszolt: Mit akartok sírni, és összetörni a szívemet? mert kész vagyok nemcsak megkötözni, hanem meghalni is Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.
14 És amikor nem akarta meggyőzni, abbahagytuk, mondván: Legyen meg az Úr akarata.
15 Azon napok után pedig felvettük hintóinkat, és felmentünk Jeruzsálembe.
16 Elmentek velünk néhány Cézárea tanítványa is, és magukkal hoztak egy ciprusi Mnasont, egy régi tanítványt, akinél meg kellett laknunk.
17 Mikor pedig megérkeztünk Jeruzsálembe, örömmel fogadtak minket a testvérek.
18 Másnap pedig Pál bement velünk Jakabhoz; és az összes vének jelen voltak.
19 És miután köszöntötte őket, különösen elmondta, mit művelt Isten a pogányok között az ő szolgálatával.
20 Amikor ezt meghallották, dicsőítették az Urat, és mondának néki: Látod, testvér, hány ezer zsidó van, aki hisz; és mindnyájan buzgólkodnak a törvény iránt:
21 És értesültek rólad, hogy megtanítod minden zsidót, a kik a pogányok között vannak, hogy hagyják el Mózest, mondván, hogy nem szabad körülmetélniük gyermekeiket, és nem szabad a szokások szerint járniuk.
22 Mi ez tehát? a sokaságnak össze kell gyűlnie, mert hallani fogják, hogy eljöttél.
23 Tedd azért ezt, amit mondunk néked: Négy emberünk van, a kik fogadalmat tesznek;
24 Vedd és tisztítsd meg magadat velük, és vádolj velük, hogy leborotválják a fejüket, és mindenki megtudja, hogy az, amiről értesültek rólad, semmiség; hanem hogy te magad is rendesen járj és tartsd meg a törvényt.
25 Ami a hívő pogányokat illeti, megírtuk és arra a következtetésre jutottunk, hogy ők semmi ilyesmit nem tartanak be, csak azt, hogy megóvják magukat a bálványoknak felajánlott dolgoktól, a vértől, a megfojtástól és a paráznaságtól.
26 Pál pedig magához vette a férfiakat, és másnap megtisztulva velük bement a templomba, hogy jelezze a tisztulás napjainak beteljesedését, amíg mindenkiért áldozatot mutatnak be.
27 Mikor pedig a hét napnak vége volt, az ázsiai zsidók, amikor meglátták őt a templomban, fellázították az egész népet, és rátették a kezüket.
28 Kiáltván: Izráel férfiai, segítsetek: Ez az a férfiú, aki mindenütt tanít mindenkit a nép és a törvény ellen és e hely ellen, és még görögöket is bevitt a templomba, és beszennyezte ezt a szent helyet.
29 (Mert korábban is láttak vele Trofimusz városában egy efézusi embert, akiről azt hitték, hogy Pál vitt be a templomba.)
30 És megindult az egész város, és a nép összefutott, és fogták Pált, és kivonták a templomból, és azonnal bezárták az ajtókat.
31 És amint meg akarták őt ölni, híre érkezett a sereg főparancsnokához, hogy egész Jeruzsálemben felfordulás van.
32 Kik azonnal katonákat és századosokat vettek, és lerohantak hozzájuk; és mikor meglátták a főkapitányt és a katonákat, hagyták verni Pált.
33 Ekkor odament a főkapitány, megfogta őt, és megparancsolta, hogy kössék két lánccal; és követelte, hogy ki ő, és mit tett.
34 És némelyek egyet, ki mást kiáltottak a sokaság között, és mikor nem tudta biztosan a zűrzavart, megparancsolta, hogy vigyék be a várba.
35 És amikor felért a lépcsőn, úgy történt, hogy a katonák elviselték a nép erőszakossága miatt.
36 Mert a nép sokasága követte, kiáltozva: Távozz vele!
37 Mikor pedig Pált be kellett vinni a várba, monda a főkapitánynak: Beszélhetek-e veled? Ki mondta: Tudsz görögül?
38 Nem te vagy az az egyiptomi, aki e napok előtt felzúdulást keltett, és négyezer embergyilkost vitt ki a pusztába?
39 Pál azonban így szólt: Én vagyok a tarsusi zsidó, egy kilikiai város polgára, és kérlek, engedd meg, hogy a néppel beszéljek.
40 És miután megengedte neki, Pál felállt a lépcsőn, és kezével intett a népnek. És amikor nagy csend lett, így szólt hozzájuk héber nyelven:

22. FEJEZET

1 Férfiak, atyámfiai és atyák, halljátok meg védekezésemet, amelyet most hozok nektek.

2 (És amikor meghallották, hogy héber nyelven beszélt hozzájuk, még inkább elhallgattak, és így szólt:
3 Én valóban zsidó ember vagyok, Tarsusban születtem, egy kilikiai városban, de ebben a városban nevelkedett Gamaliél lábainál, és az atyák törvényének tökéletes módja szerint tanítottam, és buzgó voltam. Istenem, mint ti mindannyian ma.
4 És üldöztem ezen az úton mindhalálig, megkötözve és börtönbe juttatva férfiakat és nőket egyaránt.
5 Amint a főpap is bizonyságot tesz rólam, és a vének egész birtoka, akiktől leveleket is kaptam a testvérekhez, és elmentem Damaszkuszba, hogy elhozzam az ott lévőket Jeruzsálembe, hogy megbüntessenek.
6 És lőn, hogy amint elindultam, és dél körül Damaszkuszhoz közeledtem, hirtelen nagy fény ragyogott körülöttem az égből.
7 És leestem a földre, és hangot hallottam, amely ezt mondta nekem: Saul, Saul, miért üldözöl engem?
8 Én pedig így válaszoltam: Ki vagy te, Uram? És monda nékem: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl.
9 És akik velem voltak, látták a világosságot, és féltek; de nem hallották annak szavát, aki szólt hozzám.
10 És mondám: Mit tegyek, Uram? És monda nékem az Úr: Kelj fel, és menj Damaszkuszba; és ott megmondják neked mindazt, amit meg kell tenned.
11 És amikor nem láthattam annak a világosságnak a dicsőségére, a velem levők keze által vezetve, Damaszkuszba mentem.
12 És egy Anániás, a törvény szerint jámbor ember, akinek jó híre van az ott lakó összes zsidóról,
13 Odament hozzám, felállt, és így szólt hozzám: Saul testvér, jöjjön jól! És ugyanabban az órában felnéztem rá.
14 És monda: A mi atyáink Istene kiválasztott téged, hogy megismerd az ő akaratát, és lásd az Igazat, és halld az ő szájának szavát.
15 Mert te leszel az ő tanúja minden ember előtt arról, amit láttál és hallottál.
16 És most miért késel? kelj fel, és keresztelkedj meg, és mosd le bűneidet, segítségül hívva az Úr nevét.
17 És lőn, hogy amikor visszatértem Jeruzsálembe, amikor a templomban imádkoztam, transzban voltam;
18 És látta, hogy ezt mondja nekem: Siess, menj ki Jeruzsálemből, mert nem fogadják el a te bizonyságodat rólam.
19 És azt mondtam: Uram, tudják, hogy bebörtönöztem és minden zsinagógában megvertem azokat, akik hittek benned.
20 Amikor pedig István vértanúd vére kiontott, én is ott álltam, és beleegyeztem a halálába, és őriztem azok ruháit, akik megölték őt.
21 És monda nékem: Menj el, mert elküldelek téged messze innen a pogányokhoz.
22 És meghallgatták ezt a szót, majd felemelték szavukat, és ezt mondták: Távolítsd el az ilyen embert a földről, mert nem illik élni.
23 És amint kiáltoztak, és levetkőzték ruháikat, és port szórtak a levegőbe,
24 A főkapitány megparancsolta, hogy vigyék be a várba, és megparancsolta, hogy vizsgálják meg korbácsolással; hogy megtudja, miért kiáltanak annyira ellene.
25 Amikor pedig szíjakkal megkötözték, Pál ezt mondta a századosnak, aki ott állt: Szabad-e megostoroznod egy római és elítéletlen embert?
26 Amikor ezt meghallotta a százados, elment, és szólt a főispánnak, mondván: Vigyázz, mit csinálsz, mert ez az ember római.
27 Akkor odajött a főkapitány, és ezt mondta neki: Mondd, római vagy? Azt mondta: Igen.
28 A főkapitány pedig így válaszolt: Nagy összeggel szereztem meg ezt a szabadságot. Pál pedig monda: De én szabadon születtem.
29 Azután azonnal eltávoztak attól, a kinek meg kellett volna vizsgálnia, és a főkapitány is megijedt, miután megtudta, hogy római, és mert megkötözte.
30 Másnap, mivel biztosan tudta volna, hogy miért vádolják őt a zsidók, kiszabadította a kötelékéből, és megparancsolta a főpapoknak és az egész tanácsuknak, hogy jelenjenek meg, és lehozta Pált, és eléjük állította.

23. FEJEZET

1 Pál pedig alaposan szemügyre véve a tanácsot, monda: Atyámfiai, teljes jó lelkiismerettel élek Isten előtt mind a mai napig.
2 És megparancsolta Ananiás főpap a mellette állóknak, hogy üssék szájon.
3 És monda néki Pál: Megver téged az Isten, te fehérített fal; mert te ülsz, hogy a törvény szerint ítélj meg engem, és megparancsolsz, hogy a törvény ellenében verjenek meg?
4 A mellette állók pedig mondának: Te szidalmazod az Isten főpapját?
5 Akkor monda Pál: Nem tudom, atyámfiai, hogy ő volt a főpap, mert meg van írva: Ne beszélj rosszat a te néped fejedelméről.
6 Pál azonban észrevette, hogy egyik részük szadduceusok, a másik része farizeusok, és így kiáltott a tanácsban: Férfiak, testvéreim, én farizeus vagyok, a farizeus fia: a halottak reményének és feltámadásának vagyok hivatott. szóban forgó.
7 Mikor pedig ezt mondta, viszály támadt a farizeusok és a szadduceusok között, és a sokaság megoszlott.
8 Mert a szadduceusok azt mondják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek, a farizeusok pedig mindkettőt megvallják.
9 És nagy kiáltás támadt, és felkeltek az írástudók, akik a farizeusok közül valók voltak, és vitáztak, mondván: Nem találunk semmi rosszat ebben az emberben; de ha szellem vagy angyal szólt hozzá, ne harcoljunk ellene. Isten.
10 Amikor pedig nagy nézeteltérés támadt, a főkapitány, attól tartva, hogy Pált összetörik, megparancsolta a katonáknak, hogy menjenek le, és vigyék el őt maguk közül, és vigyék be a várba.
11 A következő éjszakán pedig az Úr mellette állt, és így szólt: Bízzál, Pál!
12 Mikor pedig megvirradt, egybegyűltek a zsidók közül, és átok alá vetették magukat, mondván, hogy nem esznek és nem isznak, míg meg nem ölik Pált.
13 És több mint negyvenen szőtték ezt az összeesküvést.
14 Odamentek a főpapokhoz és a vénekhez, és ezt mondták: Nagy átok alá vetjük magunkat, hogy semmit sem eszünk, amíg meg nem öljük Pált.

15 Most tehát ti a tanáccsal jelezzétek a főkapitánynak, hogy holnap hozza le hozzátok, mintha valami pontosabbat kérdeznétek felőle; és mi, vagy akármikor ő közeledik, készek vagyunk megölni őt.
16 Amikor pedig meghallotta Pál húgának fia, hogy lesben álltak, elment, bement a várba, és megmondta Pálnak.
17 Pál pedig magához hívatta az egyik századost, és így szólt: Hozzátok ezt az ifjút a főkapitányhoz, mert valamit el kell mondania neki.
18 Elfogta tehát őt, elvitte a főkapitányhoz, és ezt mondta: A fogoly Pál magához hívott, és könyörgött, hogy hozzam el hozzád ezt az ifjút, akinek mondanivalója van.
19 Ekkor a főkapitány megfogta őt, és elment vele magányosan, és megkérdezte tőle: Mit kell mondanod nekem?
20 És monda: A zsidók megegyeztek abban, hogy kívánnak téged, hogy holnap vezessed be Pált a tanácsba, mintha valamivel jobban ki akarnák kérdezni.
21 De ne engedj nekik, mert több mint negyven férfi leselkedik rájuk, akik megesküdtek, hogy nem esznek és nem isznak, amíg meg nem ölik őt. ígéretet keresek tőled.
22 A főkapitány tehát elengedte az ifjút, és megparancsolta neki: Ne mondd meg senkinek, hogy ezeket megmutattad nekem.
23 És magához hívatta két századost, mondván: Készítsen kétszáz katonát, hogy Cézáreába menjenek, és hatvantíz lovast és kétszáz lándzsást az éjszaka harmadik órájában.
24 És gondoskodj nekik vadállatokról, hogy felállítsák Pált, és biztonságban vigyék Félix helytartóhoz.
25 És így írt egy levelet:
26 Claudius Lysias üdvözletét küldi Félix legkiválóbb helytartónak.
27 Ezt az embert a zsidók fogták el, és meg kellett volna ölniük; akkor eljöttem egy sereggel, és megmentettem, mivel megértettem, hogy római.
28 És amikor megtudtam volna az okot, amiért vádolták őt, előhoztam a tanácsukba:
29 Úgy láttam, akit törvényeik kérdéseivel vádolnak, de semmi halálra vagy fogságra méltó vádat nem emeltek ellene.
30 Amikor pedig elbeszélték nekem, hogy a zsidók leselkednek arra az emberre, azonnal elküldtem hozzád, és megparancsoltam vádlóinak, hogy mondják el előtted, mi van ellene. Búcsú.
31 Ekkor a katonák, amint parancsolták nekik, fogták Pált, és éjjel elvitték Antipatrisba.
32 Másnap otthagyták a lovasokat, hogy vele menjenek, és visszatértek a várba.
33 Mikor pedig Cézáreába értek, és átadták a levelet a helytartónak, Pált is eléje tárták.
34 Amikor a helytartó elolvasta a levelet, megkérdezte, melyik tartományban van. És amikor megértette, hogy kilikiai;
35 Meghallgatlak, mondta, amikor a vádlóid is eljönnek. És megparancsolta, hogy őrizzék őt Heródes ítélőtermében.

24. FEJEZET

1 Öt nap múlva pedig leszállt Ananiás főpap a vénekkel és egy Tertullus nevű szónokkal, aki Pál ellen szólt a helytartónak.
2 Mikor pedig kihívták, Tertullus vádolni kezdte, mondván: Látván, hogy te általad nagy nyugalomban vagyunk, és nagyon méltó cselekedeteket tesznek ezzel a nemzettel a te gondviselésed,
3 Mindig és mindenhol elfogadjuk, legnemesebb Félix, teljes hálával.
4 Mindazonáltal, hogy ne fáradjak tovább veled, kérlek, hogy hallgass meg tőlünk néhány szót kegyelmedről.
5 Mert ezt az embert döghalálos embernek találtuk, lázadást kiváltónak az összes zsidó között az egész világon, és a názáreti szekta vezetőjének.
6 A ki a templomot is megszentségteleníteni akarta, akit elfogtunk, és törvényünk szerint ítéltünk volna.
7 De Líziás főkapitány ránk jött, és nagy erőszakkal kivette őt a kezünkből,
8 Megparancsolván vádlóit, hogy jöjjenek hozzád: ha megvizsgálod, kiről szerezhetsz tudomást mindezekről, amikkel vádoljuk őt.
9 És a zsidók is egyetértettek, mondván, hogy ez így van.
10 Pál ekkor, miután a helytartó intett neki, hogy beszéljen, így válaszolt: Mivel tudom, hogy sok éven át vagy e nemzet bírája, annál derűsebben válaszolok magamnak:
11 Mert hogy megértsd, hogy még csak tizenkét nap telt el azóta, hogy felmentem Jeruzsálembe imádkozni.
12 És nem találtak engem a templomban vitatkozni senkivel, sem a népet felemelni, sem a zsinagógákban, sem a városban.
13 Azt sem tudják bizonyítani, amivel most vádolnak engem.
14 De ezt megvallom neked, hogy azon az úton, amelyet eretnekségnek neveznek, úgy imádom atyáim Istenét, hisz mindenben, ami meg van írva a törvényben és a prófétákban.
15 És legyen reménységük Istenben, amit ők maguk is engednek, hogy lesz halottak feltámadása, igazak és hamisak egyaránt.
16 És ezzel gyakorolom magam, hogy lelkiismeretem mindig sértetlen legyen Isten és az emberek iránt.
17 Sok év után eljöttem, hogy alamizsnát és áldozatokat hozzak nemzetemnek.
18 És bizonyos ázsiai zsidók megtisztulva találtak engem a templomban, sem sokaságtól, sem zűrzavartól.
19 Kiknek itt kellett volna előtted lenni, és tiltakozni, ha ellenem lett volna.
20 Különben mondják ezek itt, ha valami rosszat találtak bennem, amíg a tanács előtt álltam,
21 Hacsak nem ez az egyetlen hang, hogy kiáltottam közöttük állva: A halottak feltámadását érintve megkérdőjeleznek engem ma.
22 Mikor pedig Félix meghallotta ezeket a dolgokat, jobban tudván ezt az utat, elhalasztotta, és így szólt: Amikor Líziás, a főkapitány lejön, megtudom a te dolgodat.
23 És megparancsolta egy századosnak, hogy őrizze meg Pált, és engedje meg neki a szabadságot, és senkit se tiltson el az ismerősei közül, hogy szolgáljon vagy hozzá jöjjön.
24 Néhány nap múlva pedig Félix megérkezett feleségével, Drusillával, aki zsidó volt, elküldte Pált, és meghallgatta őt a Krisztusba vetett hit felől.
25 És amint az igazságról, mértékletességről és az eljövendő ítéletről okoskodott, Félix remegett, és így válaszolt: Eredj el most; ha alkalmas évszakom lesz, hívlak.

26 Abban is reménykedett, hogy Pál pénzt ad neki, hogy megszabadítsa; ezért gyakrabban küldött érte, és beszélt vele.
27 De két év múlva Porcius Fesztusz bement Félix szobájába, és Félix, aki kedvet akart adni a zsidókhoz, megkötözve hagyta Pált.

25. FEJEZET

1 Amikor Fesztusz a tartományba érkezett, három nap múlva felment Cézáreából Jeruzsálembe.
2 Ekkor a főpap és a zsidók főembere Pál ellen szólt, és kérték:
3 És könyörületet kért ellene, hogy küldje el érte Jeruzsálembe, lesve az úton, hogy megölje.
4 Fesztusz azonban azt felelte, hogy Pált Cézáreában őrizzék meg, és ő maga hamarosan elmegy oda.
5 Menjenek hát le velem, és vádolják meg ezt az embert – mondta –, akik közületek megtehetik, ha valami gonoszság van benne.
6 És miután több mint tíz napig közöttük tartózkodott, lement Cézáreába; és másnap az ítélőszéken ülve megparancsolta Pálnak, hogy hozzák elő.
7 Mikor pedig megérkezett, a Jeruzsálemből leszálló zsidók köröskörül álltak, és sok és súlyos panaszt emeltek Pál ellen, amit nem tudtak bizonyítani.
8 Míg ő ezt felelte magának: Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen nem vétettem semmit.
9 Fesztusz pedig, aki kedvet akart tenni a zsidóknak, válaszolt Pálnak, és ezt mondta: Fel akarsz-e menni Jeruzsálembe, és ott ítéltetnek ezek miatt én előttem?
10 Pál ekkor így szólt: A császár ítélőszékében állok, ahol el kell ítélnem; a zsidókkal szemben nem vétettem, amint te jól tudod.
11 Mert ha vétkes vagyok, vagy valami halálra méltó dolgot követtem el, nem akarok meghalni; de ha ezek közül semmi sincs, amivel ezek engem vádolnak, senki sem adhat át nekik. Caesarhoz fordulok.
12 Fesztusz pedig, amikor a tanáccsal tanácskozott, így válaszolt: A császárhoz folyamodtál? a császárhoz mész.
13 Néhány nap múlva pedig Agrippa király és Bernice eljött Cézáreába, hogy köszöntsék Fesztust.
14 Amikor már sok napig ott voltak, Fesztusz elbeszélte Pál ügyét a királynak, mondván: Van egy férfi, akit Félix foglyul ejtett.
15 Kiről, amikor Jeruzsálemben voltam, a főpapok és a zsidók vénei jelentették nekem, hogy ítéletet akarjanak hozni ellene.
16 Kinek így feleltem: Nem a rómaiak szokása, hogy valakit halálra adnak, mielőtt a vádlott szemtől szembe találná a vádlókat, és nincs joga felelni az ellene felhozott bûnért.
17 Ezért, amikor ideértek, másnap késedelem nélkül leültem az ítélőszékre, és megparancsoltam, hogy hozzák ki az embert.
18 Aki ellen, amikor a vádlók felálltak, nem emeltek vádat olyan dolgokkal kapcsolatban, amilyeneket én feltételeztem:
19 De voltak kérdéseik ellene saját babonaságukról és egy Jézusról, aki meghalt, akit Pál élőnek mondott.
20 És mivel kételkedtem az efféle kérdésekben, megkérdeztem tőle, hogy elmegy-e Jeruzsálembe, és ott ítélkeznek ezek miatt.
21 De amikor Pál kérte, hogy tartsák fenn Augustus meghallgatására, megparancsoltam neki, hogy őrizzék meg, amíg elküldöm a császárhoz.
22 Ekkor Agrippa így szólt Fesztushoz: Én is meghallgatom azt az embert. Holnap, mondta, hallani fogod őt.
23 Másnap pedig, amikor megérkezett Agrippa és Bernice, nagy pompával, és bementek a kihallgatás helyére, a főkapitányokkal és a város főembereivel együtt, Festus parancsára Pált kihozták.
24 És monda Fesztusz: Agrippa király és mindazok, akik itt vannak velünk, látjátok ezt az embert, akiről a zsidók egész sokasága foglalkozott velem Jeruzsálemben és itt is, és azt kiáltozta, hogy nem szabad élj tovább.
25 De amikor azt tapasztaltam, hogy semmi halálra méltót nem követett el, és ő maga Augustushoz fordult, elhatároztam, hogy elküldöm.
26 Akikről nincs biztos mit írnom az én uramnak. Ezért hoztam őt eléd, és különösen előtted, ó, Agrippa király, hogy a vizsgálat után legyen mit írnom.
27 Mert számomra ésszerűtlennek tűnik foglyot küldeni, és nem jelezni az ellene elkövetett bűnöket.

26. FEJEZET

1 Agrippa így szólt Pálhoz: Megengedett, hogy a magad nevében beszélj. Ekkor Pál kinyújtotta a kezét, és így válaszolt magának:
2 Boldognak tartom magam, Agrippa király, mert én magam felelek ma előtted minden olyan dologgal kapcsolatban, amivel a zsidók vádolnak.
3 Különösen azért, mert ismerlek téged, mint okos vagy minden szokásban és kérdésben, ami a zsidóknál van; ezért kérlek, hallgass meg engem türelmesen.
4 Életmódomat ifjúkoromtól fogva, amely először volt nemzetem között Jeruzsálemben, ismeri az összes zsidó;
5 Akik kezdettől fogva ismertek, ha bizonyságot akartak tenni, hogy vallásunk legszigorúbb szektája szerint farizeusként éltem.
6 És most állok és ítéltetnek az Isten által atyáinknak tett ígéret reménysége miatt:
7 Tizenkét törzsünk, amely éjjel-nappal szolgálja Istent, reméli, hogy megígéri. A remény kedvéért, Agrippa király, engem vádolnak a zsidók.
8 Miért tartod számodra hihetetlen dolognak, hogy Isten feltámasztja a halottakat?
9 Valóban arra gondoltam magamban, hogy sok mindent kell tennem, ami ellenkezik a Názáreti Jézus nevével.
10 Amit Jeruzsálemben is megtettem, és sok szentet börtönbe zártam, miután a főpapoktól hatalmat kaptam; és amikor megölték őket, ellenük adtam szavamat.
11 És gyakran megbüntetem őket minden zsinagógában, és káromlásra kényszerítettem őket; és nagyon megharagudván ellenök, üldöztem őket egészen idegen városokig.
12Mikor Damaszkuszba mentem a főpapok felhatalmazásával és megbízatásával,

13 Délben, ó király, láttam az úton fényt az égből, a nap fénye fölött, amely körülragyogott körülöttem és a velem utazókon.
14 És amikor mindnyájan a földre estünk, hallottam egy hangot, amely hozzám szólt, és ezt mondta héber nyelven: Saul, Saul, miért üldözöl engem? nehéz neked a szúrások ellen rúgni.
15 És mondám: Ki vagy te, Uram? És monda: Én vagyok a Jézus, akit te üldözöl.
16 Hanem kelj fel, és állj a lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy szolgává és tanújává tegyelek mind ezeknek, amelyeket láttál, és azoknak, amelyekben megjelenek néked;
17 Megszabadítván téged a néptől és a pogányoktól, akikhez most küldelek,
18 Hogy megnyissák szemeiket, és a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából Istenhez fordítsák őket, hogy elnyerjék bűneik bocsánatát és örökséget a megszenteltek között a bennem lévő hit által.
19 Ezért, ó, Agrippa király, nem voltam engedetlen a mennyei látomással szemben:
20 De előbb megmutatta nekik Damaszkuszban és Jeruzsálemben, és Júdea egész határában, majd a pogányoknak, hogy térjenek meg, forduljanak Istenhez, és tegyenek megtérésre méltó cselekedeteket.
21 Ezért fogtak el a zsidók a templomban, és meg akartak ölni.
22 Miután tehát megkaptam Isten segítségét, a mai napig folytatom, tanúságot teszek kicsiknek és nagyoknak, és nem mondok mást, mint amiről a próféták és Mózes azt mondták, hogy eljönnek:
23 Hogy Krisztus szenvedjen, és ő legyen az első, aki feltámad a halálból, és világosságot mutat a népnek és a pogányoknak.
24 És amint ezt beszélte, Fesztusz nagy hangon monda: Pál, te magad mellett vagy; a sok tanulás megőrjít.
25 Ő pedig monda: Nem haragszom, nemes Festus; hanem az igazság és a józanság szavait mondd ki.
26 Mert tudja ezeket a király, aki előtt én is szabadon beszélek; mert meg vagyok győződve arról, hogy ezek közül semmi sincs elrejtve előtte; mert ez a dolog nem egy sarokban történt.
27 Agrippa király, hiszel a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.
28 Ekkor Agrippa így szólt Pálhoz: Szinte meggyőzsz engem, hogy keresztény legyek.
29 Pál pedig monda: Szeretném, ha nem csak te, hanem mindazok is, akik ma hallgatnak engem, majdnem és teljesen olyanok legyetek, mint én, kivéve ezeket a kötelékeket.
30 Amikor ezt mondta, felkelt a király, és a helytartó, Bernice és a velük ülők.
31 Mikor pedig elmentek, beszélgettek egymással, mondván: Ez az ember nem cselekszik semmi halálra vagy kötelékre méltót.
32 Agrippa így szólt Fesztushoz: Ezt az embert szabadon bocsáthatták volna, ha nem folyamodik a császárhoz.

27. FEJEZET

1 És amikor elhatározták, hogy Itáliába hajózunk, átadták Pált és néhány más foglyot egy Julius nevű embernek, Augustus csapatának századosának.
2 És beszálltunk egy adramittiumi hajóba, és vízre bocsátottuk, hogy Ázsia partjain menjünk át. egy Arisztarchosz, egy thesszalonikai macedón, aki velünk van.
3 Másnap pedig elértük Sidont. Julius pedig udvariasan könyörgött Pálnak, és megengedte neki, hogy elmenjen a barátaihoz, hogy felfrissüljön.
4 És amikor elindultunk onnan, Ciprus alá hajóztunk, mert ellenszel fújt.
5 Mikor pedig áthajóztunk Kilikia és Pamfília tengerén, Mírába, Lycia városába értünk.
6 És ott talált a százados egy alexandriai hajót, amely Itáliába hajózott; és berakott minket abba.
7 És amikor lassan, sok napon át hajóztunk, és kevesen mentünk Knidus ellen, és a szél nem sújtott minket, Kréta alatt hajóztunk át Salmone ellen;
8 És alig haladva el azon a helyen, amelyet Szép menedéknek neveznek; ennek közelében volt Lasea városa.
9 Amikor pedig sok idő telt el, és a hajózás veszélyes volt, mert a böjt már elmúlt, Pál intette őket:
10 És monda nékik: Uraim, úgy látom, hogy ez az út sérelmekkel és sok kárral fog járni, nemcsak a rakomány és a hajó, hanem az életünk is.
11 A százados azonban jobban hitt a mesternek és a hajó tulajdonosának, mint annak, amit Pál mondott.
12 És mivel a menedékhely nem volt alkalmas a telelésre, a legtöbben azt tanácsolták, hogy induljanak el onnan is, ha valamilyen úton-módon eljutnak Fönicébe, és ott telelnek; amely Kréta menedékhelye, és délnyugat és északnyugat felé fekszik.
13 Amikor pedig lágyan fújt a déli szél, azt gondolva, hogy elérték céljukat, eltévedtek onnan, Kréta közelében hajóztak el.
14 De nem sokkal később viharos szél támadt ellene, amelyet Euroclydonnak hívtak.
15 Amikor a hajót elkapták, és nem bírta a szelet, hagytuk, hogy vezessen.
16 És egy sziget alá futva, amelyet Claudának hívnak, sok dolgunk volt a hajóval:
17 Amikor felvették, segédeszközöket használtak, amelyek alátámasztották a hajót; és attól tartva, hogy a futóhomokba esnek, vitorlát húztak, és így elhajtottak.
18 És mivel nagyon feldobott minket a vihar, másnap könnyítették a hajót;
19 Harmadnap pedig saját kezünkkel űztük ki a hajó felszerelését.
20 És amikor napokig nem tűntek fel sem a csillagok, sem a nap, és nem kis vihar szállt ránk, minden remény, hogy üdvözülünk, elveszett.
21 De hosszú tartózkodás után Pál kiállt közéjük, és ezt mondta: Uraim, hallgatnotok kellett volna rám, és nem szabadultatok volna el Krétától, és elnyertetek volna ezt a kárt és veszteséget.
22 Most pedig arra buzdítalak benneteket, hogy legyetek bátran, mert senki sem veszíthet köztetek, csak a hajó.
23 Mert ott állt mellettem ma éjjel az Isten angyala, akinek én vagyok, és akinek szolgálok,

24 Mondván: Ne félj, Pál! a császár elé kell vinned, és íme, az Isten néked adta mindazokat, akik veled hajóznak.
25 Bízzatok tehát, uraim, mert hiszek az Istenben, hogy úgy lesz, amint megmondatott nekem.
26 De egy bizonyos szigetre kell vetnünk.
27 De amikor eljött a tizennegyedik éjszaka, amikor fel-alá hajtottak minket Adriában, éjfél körül a hajósok úgy gondolták, hogy közelednek valami országhoz;
28 És zúdítottak, és húsz ölnyire találták, és amikor egy kicsit távolabb mentek, ismét fújtak, és tizenöt ölnyire találták.
29 Azután attól tartva, hogy sziklákra esünk, négy horgonyt dobtak ki a tatból, és kivánták a napot.
30 És amikor a hajósok ki akartak menekülni a hajóból, amikor leeresztették a csónakot a tengerbe, olyan színben, mintha horgonyt vetettek volna ki az elülső hajóból,
31 Pál ezt mondta a századosnak és a katonáknak: Ha ezek a hajóban nem maradnak, nem üdvözülhettek.
32 Ekkor a katonák elvágták a hajó köteleit, és leestek.
33 Mikor pedig a nap közeledett, Pál könyörgött mindnyájuknak, hogy egyenek ételt, mondván: Ez a nap a tizennegyedik nap, amikor itt maradtatok, és böjtöltetek, nem evett semmit.
34 Ezért kérlek benneteket, hogy egyetek egy kis ételt, mert ez a ti egészségetekre szolgál, mert egy hajszál sem hullik le közületek a fejéről.
35 És miután ezt mondta, fogta a kenyeret, és hálát adott az Istennek mindnyájuk előtt, és miután megtörte, enni kezdett.
36 Akkor mindnyájan jókedvűek voltak, és ettek egy kis húst is.
37 Mi pedig összesen kétszázhatvantizenhat lélek voltunk a hajóban.
38 Mikor pedig eleget ettek, megkönnyíték a hajót, és kidobták a búzát a tengerbe.
39 Mikor pedig megvirradt, nem ismerték a földet, de felfedeztek egy patakot, amelynek partja volt, amelybe, ha lehet, bele akarták döfögni a hajót.
40 És miután felvették a horgonyt, a tenger mellett kötelezték el magukat, és oldották a kormányszalagokat, és a fővitorlát a szélre emelték, és a part felé indultak.
41 És egy olyan helyre esve, ahol két tenger találkozott, zátonyra futották a hajót; és az elülső rész erősen beragadt, és mozdíthatatlan maradt, de a hátulsó része a hullámok hevesen eltört.
42 És a katonák tanácsa az volt, hogy öljék meg a foglyokat, nehogy valaki kiússza és megszökjön.
43 De a százados, aki meg akarta menteni Pált, visszatartotta őket szándékuktól; és megparancsolta, hogy akik tudnak úszni, először vessék magukat a tengerbe, és menjenek ki a partra.
44 A többit pedig némelyik deszkán, némelyik pedig a hajó töredékein. És így történt, hogy épségben megszöktek a partra.

28. FEJEZET

1 És amikor megszöktek, tudták, hogy a szigetet Melitának hívják.
2 A barbárok pedig nem csekély kedvességet tanúsítottak velünk, mert tüzet gyújtottak, és mindenkit befogadtak a mostani eső és a hideg miatt.
3 Amikor Pál összegyűjtött egy köteg botot, és a tűzre tette, vipera jött elő a hőségből, és megfogta a kezét.
4 És amikor a barbárok látták, hogy a mérges fenevad a kezén lóg, így szóltak egymáshoz: Kétségtelen, hogy ez az ember gyilkos, akit bár megszökött a tengerből, a bosszú nem hagyja életben.
5 És lerázta a fenevadat a tűzbe, és nem érzett semmi rosszat.
6 De nézték, mikor kell feldagadnia, vagy hirtelen holtan esett volna le; de miután sokáig nézték, és nem látták, hogy semmi baja esik, meggondolták magukat, és azt mondták, hogy isten.
7 Ugyanebben a negyedben voltak a sziget főemberének birtokai, akinek Publius volt a neve; aki befogadott minket, és udvariasan három napot elszállásolt.
8 És lőn, hogy Publius atyja lázas és vérlázban feküdt, akihez Pál bement, és imádkozott, és rátette a kezét, és meggyógyította.
9 Amikor ez megtörtént, mások is eljöttek, akiknek betegségei voltak a szigeten, és meggyógyultak.
10 A ki minket is sok tisztességgel tisztelt meg; és amikor elmentünk, megraktak minket a szükséges dolgokkal.
11 Három hónap múlva pedig elindultunk egy alexandriai hajóval, amely a szigeten telelt, és amelynek jele Castor és Pollux volt.
12 Leszállva Szirakuzában, három napot töltöttünk ott.
13 És onnan iránytűt vettünk, és Rhegiumba értünk, és egy nap múlva déli szél fújt, és másnap Puteoliba értünk.
14 Ahol testvéreket találtunk, és hét napig akartunk náluk maradni, és így mentünk Róma felé.
15 És onnan a testvérek, amint meghallottak rólunk, elénk jöttek Appii fórumáig és a három kocsmáig, akiket Pál meglátva hálát adott az Istennek, és felbátorodott.
16 Mikor pedig Rómába értünk, a százados átadta a foglyokat az őrség kapitányának, de Pál megengedte, hogy egy katonával együtt lakjon, aki őt őrizte.
17 És lőn, hogy három nap múlva Pál összehívta a zsidók fejedelmét, és amikor összegyűltek, így szólt hozzájuk: Férfiak, atyámfiai, bár én semmit sem követtem el a nép vagy atyáink szokása ellen. , mégis foglyul kerültem Jeruzsálemből a rómaiak kezébe.
18 Kik, amikor megvizsgáltak, elengedtek volna, mert nem volt bennem halálos ok.
19 De amikor a zsidók ellene szóltak, kénytelen voltam a császárhoz folyamodni; nem mintha vádolnom kellett volna a nemzetemet.
20 Azért hívtalak titeket, hogy lássam és beszéljek veled, mert Izráel reménysége miatt vagyok megkötözve ezzel a lánccal.
21 És mondának néki: Júdeából sem kaptunk levelet rólad, sem a testvérek közül, akik eljöttek, nem mondtak vagy beszéltek rólad semmi rosszat.
22 De szeretnénk hallani rólad, hogy mit gondolsz, mert e szektáról tudjuk, hogy mindenhol ellene szólnak.
23 És mikor kitűztek néki egy napot, sokan elmentek hozzá az ő szállására; akiknek kifejtette és bizonyságot tett az Isten országáról, meggyőzve őket Jézusról, mind Mózes törvénye, mind a próféták által, reggeltől estig.
24 Némelyek pedig elhitték a mondottakat, némelyek pedig nem hittek.

25 És amikor nem egyeztek meg egymással, elmentek,
miután Pál csak egy szót szólt: Jól mondta a Szentlélek
Ézsaiás próféta által atyáinknak,
26 Mondván: Menjetek el ehhez a néphez, és mondjátok:
Hallva halljátok, de nem értitek; és látva láttok, és nem
vesztek észre:
27 Mert e nép szíve megvastagodott, füleik tompa
hallásúak, szemeik pedig becsukva; nehogy szemeikkel
lássanak, fülükkel halljanak, és szívükkel ne értsenek, és
meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.
28 Legyen tehát tudtotok, hogy Isten üdvössége elküldetett
a pogányoknak, és meghallgatják azt.
29 Mikor pedig ezeket a szavakat mondta, a zsidók
elmentek, és nagy vitát folytattak egymással.
30 Pál pedig két egész esztendeig lakott saját béres házában,
és befogadott mindent, ami bejött hozzá,
31 Prédikáld az Isten országát, és tanítsd, ami az Úr Jézus
Krisztusra vonatkozik, teljes bizalommal, senki sem tiltja
meg.